

Giới thiệu Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ

Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ là tựa truyện đầu tay của ta. Truyện mang tính chất giải trí cho vui. Mà các nàng thấy k hay xin mời đi trước. Văn án: Khi thật chứ??? Chỉ vì 1 chuyện nhỏ nhoi chẳng ra đầu mà lại bắt ta phải xuyên không chứ??? Vâng.. sự thật là e nó lòng tốt trời dẫy cứu một...con mèo thôi mừ. Nhưng lòng tốt kg đc đáp trả mà bắt ta đi xuyên không.

Ừ thì có báo đáp là xuyên nhưng vì sao lại xuyên về một cuốn truyện teen hay chứ. Kg lẽ phải giống như mấy con nữ phụ giành "traí" của nữ chính. NO NO NO sai lầm sai lầm thật là 1 con đường sai lầm. Ta là ta sẽ đi của trai khác thế nên các vị nữ nam của nữ chủ xin mời đi lối kia nha

Cái gì???

Các người lên con động dục à???

Tại sao lại bám theo ta như đĩa cơ chứ. Huhu tha cho ta đi ta còn muốn lm trạch nữ ta kg mún mr còn tuổi thanh xuân đã "đi đời" vì nữ chủ ăn dấm chua đâu. Các người tha cho ta nhé??*về mặt cầu xin* và câu trả lời của các soái ca của chúng ta: đương nhiên là...KHÔNG!!! (Vâng thật phù cho chị *về mặt đồng cảm gật đầu*)

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Chương 1: Đầu Năm Xuyên Không Rất Thịnh Hành

Sáng 6h, như bao ngày cái đồng hồ iu quý của tôi lại vang lên:

RENG RENG RENG RE.....

Và thế là véo.....bịch...ầm

-
-
-
-
-

Chiếc đồng hồ cứ thế mà lên thiên đàng (tội nghiệp e kiếp sau chỉ sẽ cho e lm người thế nên đi vui vẻ)

Tôi lại lăn ra mà tiếp tục nhiệm vụ cao cả: ngủ. Một lúc sau, 1 tiếng hét rất ư là "nhỏ

" từ dưới lầu vang lên:

- TIỂU TUYẾT, CÒN KHÔNG MAU DÂY NHANH LÊN

~Cô "A" một tiếng rồi bịch một cái. Từ cái giường thân iu mà bay về mặt đất hôn 1 cái nòng cháy. Cô lật đật bò dậy mà bay vào phòng tắm thay đồ rửa mặt.

1p) sau, cô bay vèo 1 cái xuống lầu cầm đũa 1 miếng bánh mì mà phi nhanh gió để lại mẹ cô với nét mặt thờ dài. Cô vừa ngậm bánh vừa chạy. Đến đèn đỏ thì thắng gấp mún chổng đầu lun. Đang chờ đèn thì thấy...Ôi thần linh ơi, 1 bé mèo kia dễ thương quá, ôi trời ui nó đang qua đường lúc đèn đỏ kia chơi ngu quá. Lòng tốt trỗi dậy, cô lao ra ôm con mèo vào lòng mà k pt có 1 chiếc xe đang chạy với tốc độ nhanh và.....Ầm 1 cái. Máu đỏ loang ra 1 mảnh đường.

Cô đứng đơ ở đó cách cái xác của tôi không xa, nhìn máu thịt lẫn lộn k đâu ra đâu mà lòng mún thét lớn:

- Thiên aaaaa, sao mà cho tôi chết 1 cách đau khổ qá vâyyyyyy

Đúng vậy như các bạn nghĩ tôi bây giờ là 1 cái hồn đang chờ hắc bạch vô thường dẫn đi. Đang ngồi buồn thì thấy con mèo lúc nãy đi về phía này, càng gần nhìn nó càng dễ thương nên cô đã quên thủ phạm đã làm mk chết là vì nó. Bỗng nó lên tiếng lm cô hết hồn:

- Loài người kia, người vì cứu ta đã mất mạng nên ta sẽ báo đáp cho người 1 mạng sống ở thế giới khác. Người có nguyện ý không?

Cô giật mk thật nhưng cũng k quên đáp trả lại:

- Hahaha bé mèo à, không lẽ cũng nói "ở thế giới khác" chính là xuyên không trong mấy quyển truyện tiểu thuyết chứ hả?

- Đúng vậy_ con mèo gât đầu đáp

- Này...

Cô chưa nói gì thì bỗng mất đi ý thức. Trước khi ngất cũng k quên mắng 1 câu: Mẹ nó, đầu năm xuyên không thật thịnh hành.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên Thành Nữ Phụ

Sáng 6h, như bao ngày cái đồng hồ iu quý của tôi lại vang lên:

RENG RENG RENG RE.....

Và thế là véo.....bịch....âm

.
.
.
.
.
.

Chiếc đồng hồ cứ thế mà lên thiên đàng (tội nghiệp e kiếp sau chị sẽ cho e lm người thế nên đi vui vẻ)

Tôi lại lăn ra mà tiếp tục nhiệm vụ cao cả: ngủ. Một lúc sau, 1 tiếng hét rất ư là "nhỏ

" từ dưới lầu vang lên:

- TIỂU TUYẾT, CÒN KHÔNG MAU DẬY NHANH LÊN

~Cô "A" một tiếng rồi bịch một cái. Từ cái giường thân iu mà bay về mặt đất hôn 1 cái nòng cháy. Cô lật đật bò dậy mà bay vào phòng tắm thay đồ rửa mặt.

15p sau, cô bay vèo 1 cái xuống lầu cầm đại 1 miếng bánh mì mà phi nhanh gió để lại mẹ cô với nét mặt thờ dài. Cô vừa ngậm bánh vừa chạy. Đến đèn đỏ thì thắng gấp mún chổng đầu lun. Đang chờ đèn thì thấy...Ôi thần linh ơi, 1 bé mèo kia dễ thương quá, ôi trùi ui nó đang qa đường lúc đèn đỏ kia chơi ngu quá. Lòng tốt trời dậy, cô lao ra ôm con mèo vào lòng mà k pt có 1 chiếc xe đang chạy với tốc độ nhanh và.....Ầm 1 cái. Máu đỏ loang ra 1 mảnh đường.

Cô đứng đơ ở đó cách cái xác của tôi không xa, nhìn máu thịt lăn lộn k đâu ra đâu mà lòng mún thét lớn:

- Thiên aaaaa, sao mà cho tôi chết 1 cách đau khổ quá vậyyyyyyy

Đúng vậy như các bạn nghĩ tôi bây giờ là 1 cái hồn đang chờ hắc bạch vô thường dẫn đi. Đang ngồi buồn thì thấy con mèo lúc nãy đi về phía này, càng gần nhìn nó càng dễ thương nên cô đã quên thù phạm đã làm mk chết là vì nó. Bỗng nó lên tiếng lm cô hết hồn:

- Loài người kia, người vì cứu ta đã mất mạng nên ta sẽ báo đáp cho người 1 mạng sống ở thế giới khác. Người có nguyện ý không?

Cô giật mk thật nhưng cũng k quên đáp trả lại:

- Hahaha bé mèo à, không lẽ cũng nói "ở thế giới khác" chính là xuyên không trong mấy quyển truyện tiểu thuyết chứ hả?

- Đúng vậy_ con mèo gật đầu đáp

- Đây...

Cô chưa nói gì thì bỗng mất đi ý thức. Trước khi ngất cũng k quên mắng 1 câu: Mẹ nó, đầu năm xuyên không thật thịnh hành.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tình Thương Của Mẹ

Từ khi xuyên qua tới nay, không ai tới thăm cô cả cô cũng không quan tâm lm chi cho mệt. Cô bây giờ đang nghĩ cách phải lm s để tránh xa cái hậu cung của nữ chính đây này. Haizz~~ số của ta thật khổ a~.

Cạch. . .

Cửa phòng dc mở ra, theo sau là một người phụ nữ khoảng 35 nhưng vẫn còn giữ dc cái nét đẹp không khác j 30 cả. Bà Lam(ý là mẹ hiện tại của chị Tuyết ta đây) vừa bước vào phòng liền thấy con gái mk đã tỉnh và đang nhìn bà. Không kìm ném dc xúc động, bà bước nhanh lại gần Tiểu Tuyết ôm cô vào lòng, giọng cô chút run:

- Tiểu Tuyết, con đã tỉnh rồi à có cần gọi bác sĩ kiểm tra lại không?

Lại nói về Tiểu Tuyết, thân hình cô có chút cứng lại vì 2 lí do:

1 là vì cô không phải là con gái "thật" của bà nên cảm thấy áy náy

2 là vì cô tham luyến cảm giác có người quan tâm. Thật ra cô là cô nhi dc mẹ Sở(mẹ cũ của chị) nhận nuôi lúc 15t.

Tuy không phải con gái "thật" nhưng đã mượn thể xác của nguyên chủ cũ r nên cũng phải bảo vệ gia đình này. Trong đôi mắt đen láy kia có tia kiên định.

Bà Lam từ nãy giờ không nghe thấy cô trả lời vội vàng cầm chặt vai cô mà hỏi han rất nhiều. Cô cũng trả lời đầy đủ nói mk có một số chuyện quên mất đi nhưng k sao. Cô cầm tay của bà Lam để lên mặt mình để bà vuốt ve mặt, nói:

- Mẹ à, con đã khoẻ rồi mẹ cũng nên cho con xuất viện thôi

Bà Lam bắt đầu dĩ vuốt ve mặt cô thờ dài nói:

- Haizz~~ thôi dc rồi mai mẹ sẽ cho con xuất viện rồi về nhà của chúng ta.

- Vâng ạ! Mẹ à con đã có "một giấc mơ dài" khi hôn mê nên con rất chờ mong cuộc sống mới của con đây. A~~~ thật chờ mong ^-^

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Cuối Cùng Cũng Xuất Viện!!! Về Nhà Thôi

Nhân ngày 1/6, ra thêm 1 chương nữa tặng mấy nàng đã ủng hộ ta Nhân ngày 1/6, ra thêm 1 chương nữa tặng mấy nàng đã ủng hộ ta <3 <3

Cái ngày mà cô mơ ước cũng đã đến: được xuất viện (làm như trọng đại lắm =.=). Bây giờ là buổi sáng khoảng 10h, cô ở trong phòng bệnh sắp xếp đồ đạc chuẩn bị dời tổ còn mẹ Lam thì đang làm giấy xuất viện cho cô.

Sau 15p chờ đợi mòn mỏi, mẹ Lam cũng đã bước vào phòng tiến lại gần chỗ cô và nhìn đồng quần áo ở trong cái vali của cô

- Tiểu Tuyết, con đã sắp xếp đầy đủ chưa? Chúng ta đi thôi

- Vàng thừa mẹ

Mẹ Lam mỉm cười nhìn cô, sau lần mà cô nằm viện này đã thay đổi hoàn toàn. Cô bây giờ đã mở lòng hơn với bà dù lúc trước cô cũng mến bà, lúc trước cô rất ít nói là người đi theo hướng nội nay cô đã lột xác thành một cô bé năng động như bao đứa trẻ khác. Bất đắc dĩ nghĩ đến ông Lạc: chồng bà. Chắc tại vụ mà ông có con riêng bên ngoài nên Tiểu Tuyết ngày xưa mới vậy bây giờ chắc sau vụ tai nạn này cô(Tiểu Tuyết) cũng bình tĩnh hơn.

Tuy biết chuyện ông có con riêng là do người khác tính kế và bà đã tha thứ nhưng tận sâu trong tim lại là một mảnh đau nhói.

- Mẹ à chúng ta đi được chưa ạ?

Tiểu Tuyết thấy mẹ Lam ngỡ ngác khi nhìn cô làm cô nổi cả da gà. Đành phải lên tiếng trước. Mẹ Lam thoát khỏi suy nghĩ của mình vội vàng nói:

- A! Đúng vậy chúng ta về thôi. Cha con đang đi công tác tại Anh tuần sau mới về nên con ráng chờ nha.

Tiểu Tuyết cũng không quan tâm nhiều bây giờ cô rất muốn về nhà. Cô rất mong cảm giác có nhà có gia đình bao bọc ra sao nên cũng đã bỏ lờ câu cuối của mẹ Lam

- À không chỉ cha con về mà e con Tiểu Nhu ở Pháp cũng về đấy!

Thế là mỗi nữ nào đó không nghe câu nói quan trọng nào đấy mà một mực bay thẳng vào xe dưới ánh nhìn kì lạ của mọi người (mr xuất viện đã lm mn chú ý z rồi chắc sau này chị còn lấy hơn nữa qá -.-") Ngoại truyện: Thân phận của cô

Hi hi tại ta ngu mấy cái tả nhà, biệt thự nên đăng cái ngoại truyện cái trước nhá. Mai ta trả cho

Tôi tên Lạc Tiểu Tuyết, vốn là tiểu thư nhà họ Lạc. Như bao người khác cô có cha, mẹ nhưng vào cái đêm 5t ấy. Cái đêm mà cô sẽ không bao giờ quên, ba mẹ cô bị giết hại nhưng cũng mai cô kịp thời chạy trốn.

Nhưng kể từ lúc ấy, đứa bé mang tên Lạc Tiểu Tuyết đã không còn là đứa bé tươi cười ngọt ngào hay làm nũng cha mẹ nữa. Cô được người khác dẫn vào cô nhi viện sống với bao đứa trẻ khác cũng mang cho mình nỗi đau mất mát như cô.

Năm cô 8t, được 1ng đàn ông mặc áo đen nhận nuôi. Tưởng chừng như lại có thể trở về với 1gia đình mới nhưng cô đã nhầm.

Người đàn ông đã nhận nuôi cô chỉ là để đào tạo ra một người hoàn hảo để phục vụ cho ông ta: sát thủ.

Cô hằng ngày phải tập những bài huấn luyện "địa ngục" không giành cho con người kìa và cũng rất cố gắng vì khát khao được sống.

Đến năm 14t, một sát thủ toàn vẹn ra đời, vô tâm vô phách, giết người không chớp mắt. Cô dưới sự điều khiển của người đàn ông ấy đã giết bao nhiêu người, giẫm lên từng thi thể. Người đàn ông ấy nhưng nào đâu thể ngờ con rồi mà ông ta phải mất mấy năm để đào tạo lại phần mình cơ chứ.

Hôm ấy, là một ngày mưa bão đến đáng sợ, trong căn cứ bí mật của người đàn ông. Ánh đèn chớp mờ chớp tắt thêm nữa là tiếng sấm rầm vang như xé toạt bầu trời đã tô điểm cho căn phòng này thêm đáng sợ. Ngay tại đây trong tay cô là một con dao nhỏ khoảng 20cm đã nhuộm một màu đỏ. Từng giọt máu cứ rơi xuống dưới sàn nhà lạnh giá. Cô gái bé nhỏ cầm con dao nhìn xuống người đàn ông đã làm cho cô tài giỏi như ngày hôm nay đang hấp hối dưới sàn. Mất lạnh nhìn vào con dao miệng nhỏ khẽ nói, âm thanh trong trẻo cất lên

- Ha ha, xem ai kia? Người đàn ông cao cao thượng thượng luôn nhìn người khác bằng nửa con mắt đâu rồi? Sau bây giờ bộ dạng đó của ông đâu nào?

- Con khốn! Uống công tao đã đào tạo mày vậy mà giờ lại phản chủ! Biết vậy lúc trước giết lun cho rồi.

- A lúc trước? Lúc 10 năm trước hay là lúc ở cô nhi viện?

- 10 năm trước?

- Ha ha xem ra ông đã đăng trí thật rồi. 10 năm trước, Lạc gia đấy. Ta là người còn sống sót sau vụ đó.

Thật ra cô cũng mới biết được chuyện này cách đây không lâu. Bây giờ cũng có thể trả thù cho cha mẹ và lấy lại được tự do rồi. Cô lạnh lùng nhìn người ở dưới chân mình, không do dự phóng con dao về đầu của người đàn ông. Trong phút chốc, máu cùng với một tí não bắn lên khe nhứu mày cô cất bước đi ra khỏi chỗ này. Ngày cô trả được thù cũng là ngày sinh nhật 15t của cô. Một sinh nhật đáng nhớ.

Lại nói về sau vụ đấy, cô đã bị tai nạn và mất trí nhớ, lại đc vào cô nhi viện và được nhận nuôi bởi mẹ Sở. Mẹ Sở không có con chồng mất sớm nên thấy cô tội nghiệp nhận làm con nuôi đặt tên là Vân Tiểu Tuyết(chỉ đổi có cái họ :)). Cô được mẹ Sở nhận nuôi biết được thế nào là sự áp áp nên rất yêu mẹ Sở và cũng xem như là mẹ ruột. Lúc mẹ Sở nhận nuôi được một tháng trí nhớ cũ của cô cũng được phục hồi nhưng cô lại che giấu đi cái quá khứ đau đốn ấy và vẫn tiếp tục sống cùng mẹ Sở. Sống với một con người mới được mang tên Vân Tiểu Tuyết.

Chương 5: Điều Không Thể Ngờ

Nhà cô ở đường X khu Y nên cách bệnh viện cũng không xa lắm. Chạy xe khoảng 15p là đã tới. Tiểu Tuyết tò mò chui đầu ra cửa kín xong lập tức 2 mắt phát sáng. Nhà mới của cô thật là to rộng. Khi xe chạy vào, 2 cái cổng sắt tự động mở ra. Khi cô bước xuống xe, tâm tình không khỏi kích động nhìn ngó đông tây, hai bên đường đều trồng những loại hoa đầy màu sắc đang khoe sắc dưới ánh mặt trời, ở giữa nhà là đài phun nước được làm bằng đá hoa cương được chạm khắc tinh tế. Còn có hồ bơi, nhà xe,...vân vân và mây mây (ta không pt tả nên nhui đó thôi). Cùng mẹ Lam bước vào cửa chính, lập tức nhìn thấy 2 hàng người hầu cuối đầu 90 độ đồng loạt hô to:

- CHÀO MỪNG BÀ CHỦ VÀ CÔ CHỦ TRỞ VỀ!!!

Mẹ Lam phát tay bảo đám mỹ nam nữ đó lui đi, mẹ Lam cầm tay cô nói

- Tiểu Tuyết, con chắc cũng mệt rồi vào phòng nghỉ ngơi đi.

- Vâng ạ

Tiểu Tuyết được sự chỉ dẫn của người hầu mà lên phòng mình. Khi bước vào phòng cô lập tức hoá đá (=_=|||). Trời ơi! Đây là căn phòng mà cô sắp ở sao???

Căn phòng của nguyên chủ cũ có thể nói là căn phòng bảy sắc cầu vồng. Tường thì sơn màu hồng, giường kingsize thì màu trắng, tủ quần áo thì màu vàng, sofa thì màu nâu,...có thể nói đây là căn phòng mà cô ấn tượng nhất từ trước đến nay. Bình tĩnh được phần nào, cô bước lại gần bàn học của nguyên chủ cũ, lại một lần nữa trên đỉnh đầu cô chảy ra 3 vạch đen. Cứ nhiên cái nữ phụ này lại là một con...khụ...khụ...hủ nữ. \(^-^)/

Trên bàn học toàn những truyện đam mỹ, yaoi, SM,... Thật là quá sức chịu đựng của cô mà. Lại cầm lên đọc thử một quyển, một dòng máu mũi chảy ra, cô lập tức đóng ngay lại quyển truyện. Thật sự thì đây có phải là nữ phụ không vậy??? Tại sao trong nguyên tác lại không giống???

Cô thì là cô không tán trang lại căn phòng này cô sẽ không lấy tên Vân Tiểu Tuyết nữa. Đẹp loạn được cái đồng đam mỹ đó, cô thấy được phần nào nhẹ nhõm hơn. Không nghĩ nhiều nữa, cô lập tức đi tắm rồi ngủ một giấc cái, mệt chết cô rồi. Vào phòng tắm, đi lại gần cái gương lớn mà soi tí. Thật ra cô cũng tò mò cái mặt của nữ phụ này ra sao. Suốt ngày không lấy tóc che mặt thì mặc áo gió che kín người. Khi nhìn thấy người trong gương, cô không khỏi ngẩn ngơ. Cô gái trong gương tầm 15,16. Thân hình nhỏ bé thon gọn có lồi có lõm. Mắt như một hồ nước yên tĩnh làm người ta muốn đắm sâu vào. Làn da trắng tựa gốm sứ. Hàng lông mi lá liễu, chiếc mũi bé xíu xinh xinh. Môi hình trái tim không son mà đỏ như quả cherry làm người ta muốn cắn một ngụm. Tóc dày đến thất lưng suôn mượt như dòng nước, còn có vài sợi tóc dính vào khuôn mặt cô làm cô mặt cô thêm bầu bĩnh đáng yêu. Cái loại khí chất vừa mị hoặc vừa tinh lạnh tuy đầu đầu đá nhau nhưng ở trên người cô lại hài hoà đến mức kì lạ. Phải nói 2 cái khí chất này rất giống cô, lúc khiêu gợi lúc lạnh nhạt. Đây có thể nói là một vẻ đẹp của thượng đế ban tặng, đẹp đến hoàn mỹ, đẹp trên từng cm, đẹp...thôi đủ rồi. Mà khoan...đây là cô lúc 15 tuổi mà(lúc chị ấy chết hưởng thọ 20t ^ - ^ khi đang đi nhận việc làm). Cmm, bà tác giả chơi khăm thật, lấy hình tượng của cô vào vai nữ phụ hèn gì cô đọc thấy quen quen. Không quan tâm nữa, hôm nay đúng là ngày xui mà, trái tim cô không thể nào chịu thêm một đả kích nào nữa.

Lại nói đi tắm xong, cô lại gần tủ đồ, thấy có nút màu đỏ trên cửa tủ nên ấn thử. Lập tức cửa tủ mở ra, có thể nói trong đây là nguyên một cái shop quần áo mini lun. Thật là cái nữ phụ này cũng biết chưng diện đấy. Gật đầu hài lòng, cô lấy ra một bộ pjama hello kitty mà mặc, một mồi ngả người xuống giường kingsize rộng lớn, ừm...giường không tệ mềm mại ấm áp. Cô vươn tay lấy con gấu teddy bên cạnh ôm nó vào lòng và say giấc ngủ.

Chương 6: Đi Mua Sắm

Sáng sớm, những tia nắng chiếu xuống căn phòng, Tiểu Tuyết trở mình khẽ mở đôi mắt còn mờ mịt ra. Trời sáng rồi à??? Cô bật dậy ra khỏi giường đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi làm VSCN xong, cô bước xuống dưới nhà. Thấy mẹ Lam cũng đang ngồi vào bàn chờ cô

- Buổi sáng tốt lành, Tiểu Tuyết

- Buổi sáng tốt lành, thưa mẹ

Chào mẹ xong, cô liền ngồi vào bàn ăn chung. Buổi sáng hôm nay là bánh mì sandwich, trứng chiên và sữa tươi. Ăn xong, bà Lam lại nói

- Tiểu Tuyết, tuần sau là nhập học rồi, con có chắc là con học nổi không?

- Được mà mẹ!

- Haizz được rồi, vậy con và Tiểu Nhu cùng đi học chung nhé.

- Khụ...khụ...khụ mẹ nói gì ạ? Cùng Tiểu Nhu đi học chung?

Thôi chết rồi!!! Làm sao cô quên là tuần sau nữ chính đại nhân sẽ về và kịch bản sẽ bắt đầu chứ. Chết toi rồi, làm sao bây giờ. Thôi kệ đi, bình đến tướng chặn vậy, cô mới không sợ nữ chính đâu. Bàn tay vàng á, ta sẽ tự có bàn tay vàng của ta. Mà cách tốt nhất là nên tránh xa nam nữ9 đi thôi.

Mẹ Lam thấy cô không nói chuyện lại hỏi lần nữa

- Hay là con không khỏe? Không muốn đi học nữa?

- Dạ không! Con sẽ cùng em gái "thân yêu" đi học chung ạ

Ăn sáng xong, cô xin phép mẹ ra ngoài mua sắm. Mẹ Lam đưa cho cô một cái thẻ tín dụng kim cương bảo cô cứ sài thoải mái, cô cũng không khách khí nhận lấy. Ra khỏi cửa, nhìn một dãy xe nổi tiếng ở nhà xe cô bắt đầu cảm thán: có tiền mua được tiền mà. Chọn liền một chiếc xe mui trần màu trắng, cô liền lái xe ra khỏi cổng và chuẩn bị cuộc hành trình mua sắm.

---ta là dãy phân cách mua sắm---

Sau khi mua xong đồ nội thất, cô căn dặn cho họ đưa đồ đặc về nhà theo địa chỉ cô đã đưa.

Và bây giờ trước mặt cô là trung tâm thương mại nổi tiếng cả nước, gồm 5 tầng: tầng thứ nhất là khu bán quần áo, tầng thứ hai là khu bán trang sức, mỹ phẩm, tầng thứ ba là khu thức ăn, tầng thứ tư là khu bán gấu bông, thú cưng, tầng thứ năm là khu vui chơi, giải trí.

Không do dự bước vào, suy nghĩ một chút cô liền quyết định vào khu bán quần áo. Tại vì dù cô có nguyên một shop đồ mini nhưng phần lớn lại quá mức dễ thương và chủ yếu là màu hồng ngọt ngào. Cô cũng không quan tâm là loli khá ái hay BB trưởng thành nhưng dù gì hồng quá cũng làm cô cảm thấy mình thật khụ khụ.....tiểu bạch thỏ.

Nhân viên phục vụ thấy cô bước vào liền tiến đến hướng dẫn. Khi nhìn thấy cô liền ngẩn ngơ cả người. Hôm nay Tiểu Tuyết mặc một chiếc áo len hồng nhạt kèm theo là chiếc váy xanh lam, tóc thì được cô búi củ tỏi lên, gương mặt tuy không trang điểm nhưng vẫn đẹp đến mức hoàn hảo. Cô nhìn thật giản dị nhưng cũng thật dễ thương. Tiểu Tuyết thấy nhân viên phục vụ nhìn chằm chằm mình liền xấu hổ ho một tiếng

- Khụ khụ xin chào tôi muốn mua một ít đồ

Nữ nhân viên liền hoàn hồn, lấy lại thái độ cung kính nói

- Xin chào quý khách, quý khách muốn mua gì ạ? Tôi có thể giúp gì không ạ?

- Ừm, tôi muốn mua một ít đồ phiên cô dẫn tôi đến chỗ đồ thanh lịch một chút.

- Vâng thưa quý khách

Sau khi chọn mua được mấy bộ vừa ý, cô liền lên tầng thứ tư tham quan một tí. Nói tham quan chứ thật ra mục đích của cô là ngắm...mèo con(có ai nhớ chị ấy chết vì mèo không, bật mí nhỏ chị ấy mà người cuồng mèo đấy). Nhìn mèo con trong lồng kính mà cô cảm giác thật không nói nên lời.

Đáng yêu quá~~~ (=^0^=)

Nhưng bây giờ cô không thể mua được. Vì sao?? Vì nếu cô mua mà về nhà nữ 9 giết chết thì sao, cô không muốn vì tức giận mà giết nữ9 đâu dám nam chủ sẽ giết cô té cho nữ9 mất. Tuy nhiên dù không mua nhưng lòng lại thấy buồn buồn nên cô quyết định mua mèo...bằng gấu bông. Tâm tình vui được phần nào nên cô ôm gấu bông nhảy tung tung xuống tầng ba mua đồ ăn lót dạ. Nhưng đi không cẩn thận đụng phải một bóng dáng cao lớn. Cô lập tức suýt xoa cái mũi đỏ đỏ của mình

- Cô không sao chứ?

Một âm thanh êm ả vang lên, tựa như violong trầm ảm và trong trẻo khiến cô như bị mê hoặc mà ngẩn đầu lên.

Chương 7: Nam Chính Thứ Nhất

Hi hi, mấy hôm nay đọc đam nên cũng muốn cho đam vào trong này, có ai muốn không???

- Cô không sao chứ?

Một âm thanh êm ả vang lên, tựa như violong trầm ấm và trong trẻo khiến cô như bị mê hoặc mà ngẩn đầu lên.

Cái đầu tiên cô thấy chính là cái cằm thon gọn, tinh tế. Lại nhìn lên một chút, cô suyt chút nữa là thốt lên 4 chữ: ôn nhu mỹ nam.

Người trước mặt cô là một nữ nam tử, mái kiếm đen như mực, đôi mắt màu hổ phách toát ra vẻ ôn nhu, mái tóc nâu được cắt tỉa gọn gàng. Sóng mũi cao thẳng, làn da rất trắng nhưng không lộ vẻ yếu đuối. Người trước mặt làm cho người ta cảm thấy thật ôn nhu thân thuộc mà cũng cảm thấy thật xa lạ. Thật hảo là một nữ nam hiếm gặp nha~~

Sở Kì thấy cô nhìn chằm chằm mình, nhưng đôi mắt không hề có một tia si mê mà lại lộ ra vẻ tán thưởng, cứ như là đang ngắm phong cảnh vậy. Bất giác, anh thấy người con gái trước mắt thật khác so với những người con gái anh đã gặp. Cô không si mê như những người khác, cô chỉ như đang tán thưởng vẻ mặt của hắn thôi. A~~~ cô gái này thật thú vị. Không uống công anh đã theo dõi cô bấy giờ.

Từ khi cô bước vào trung tâm, anh đã để mắt đến cô, vẻ đẹp của cô khiến anh si mê ngắm nhìn, đặc biệt là đôi mắt đen láy ấy khiến người ta muốn luẩn hãm vào. Đây có thể nói là tiếng sét ái tình không?

- Cô không sao chứ?

Lại một lần nữa đánh thức tâm hồn đang bay bổng của cô. Sở Kì đưa tay ra ý muốn đỡ cô. Tiểu Tuyết "A" một tiếng, cũng vươn tay nắm lấy tay của Sở Kì. Gì chứ, nữ nam giúp đỡ đương nhiên phải biết bắt lấy cơ hội làm quen chứ. Không chừng lại là chân mệnh thiên tử thì sao. (Sở Kì: anh không ngại làm một bữa của em đâu???*ngoài mặt cười tươi nhưng bên trong tính toán* Chúng nữ nam: Chúng ta phản đối!!!!)

Khi xúc cảm của bàn tay mịn màng trắng nõn của Tiểu Tuyết, Sở Kì cảm thấy như đây là bàn tay đẹp nhất, tinh tế nhất anh từng thấy. Rời khỏi suy nghĩ, anh lại tiếp tục trưng ra cái bản mặt vô hại của mình, giọng nói ảm áp lại vang lên

- Xin lỗi, cô có sao không??? Tôi sẽ đãi một bữa ăn coi như lời xin lỗi nhé???

- Tôi không sao đâu, anh không cần đãi một bữa như thế

- Không sao, dù sao tôi cũng có lỗi, cần đường ở đây. Để tôi đãi một bữa cũng không thiệt hại gì.

- Vậy thì tôi cảm ơn nhé, hi hi

Đùa à, có nữ nam mời ăn không chấp nhận chẳng lẽ là khụ...khụ...less. Cô không phải less đâu nên điều kiện này, cô chỉ có lời chứ không lỗ.

Hai người một lớn một bé sánh vai nhau đi xuống tầng ba, Sở Kì và cô chọn một chỗ không thu hút sự chú ý mà ngồi. Hai người cứ thế đối diện nhìn nhau, ta nhìn ngươi ngấm. Bỗng Sở Kì lên tiếng cắt đứt sự im ắng:

- Cô muốn dùng gì cứ tự nhiên

- Vậy cho tôi một cái hamburger thịt bò và một coca, anh không ăn sao?

- Tôi chỉ cần một li cà phê là được rồi!

Rất nhanh đồ ăn được mang đến, hai mắt cô liền toả sáng, nhào vào cái bánh hamburger trước mặt mà ăn không có hình tượng gì. Sở Kì nhìn cô ăn như vậy cũng chỉ khẽ cười, liếc mắt nhìn con gấu bông bên cạnh cô, khẽ hỏi

- Cô thích gấu bông à?

- Không, tôi thích mèo hơn

Sở Kì cảm thấy cô gái trước mắt thật kì lạ, thích mèo nhưng lại không dám mua, chỉ mua mèo gấu bông. Bản tính tò mò anh lại hỏi

- Tại sao cô lại không mua mèo thật?

Tiểu Tuyết ngẩn đầu nhìn người đàn ông trước mắt, cô khẽ cười có vẻ thần bí

- Bí mật hi hi. A!!! này giờ không giới thiệu gì hết. Xin chào, tôi là Vân Tiểu Tuyết còn anh?

Sở Kì cũng cười đáp lại

- Xin chào, tôi là Sở Kì

Rầm Rầm Rầm

Đại não trong đầu Tiểu Tuyết cuộn cuộn giông bão, cô thật không ngờ người trước mắt lại là nam chính, lon coca cô đang uống suýt phun vào mặt Sở Kì. Não bắt đầu rối thành một cục, lúc này đụng trúng nam chính, hẳn sẽ không ghi thù chứ. Mà nếu thật thì...囧囧囧. Lập tức mặt cô đại biến.

Sở Kì nhìn mặt cô khi nghe tên mình nháy mắt đen lại. Khuông mặt tựa như sợ sệt một thứ gì đó và nhìn cô rất giống là sợ anh. Bất giác, mải đen nhử lại, anh chưa làm gì cô mà (-"-).

- Tôi...tôi có việc phải đi trước đây. Tạm biệt

Nói rồi không đợi anh có bất kì nói tiếng nào, mỗ nữ nào đó liền lập tức cầm gấu bông chạy cấp tốc. Thoáng chốc đã biến mất chẳng thấy bóng dáng.

Sở Kì cũng không đuổi theo, nâng tay cầm lấy lon coca mà cô uống dở, ngắm nghía một hồi, khoé miệng nâng lên một nụ cười

- Cứ chạy đi, nhưng em sẽ không thoát được tôi đâu, mèo nhỏ à!!!

Em đã làm anh nổi hứng thú rồi bây giờ lại bỏ chạy à??? Không dễ vậy đâu, để xem em nhanh hơn hay tôi nhanh hơn nhé. Nói xong, cầm lon coca lên uống một hơi, sau đó cất bước quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nữ Chính Xuất Hiện

Sau khi về tới nhà, Tiểu Tuyết liền một mạch chạy thẳng vào phòng, nằm lên giường một hồi nhìn trần nhà. Trời ạ, vừa rồi cô gặp cái gì mà xui thế, mới xuyên được 3,4 ngày mà đã đụng độ nam chính rồi. Cái số nữ phụ này thật xui xẻo 囧囧囧

Mà thôi, cứ tiếp tục suy nghĩ về cái tình tiết máu chó trong truyện này khiến cho cái chỉ số thông minh trong đầu cô càng thấp. Nên cô quyết định làm một việc trọng đại hơn: ngủ :))))).

---ta là dây phân cách dễ thương--

Thời gian thấm thoát trôi qua, hôm nay là ngày mà cha cô và nữ9 về. Cô thật không có tâm trạng nào mà ra đón tiếp cả. Chỉ cần nghĩ đến thời mà đã chán rồi. Nhưng mẹ Lam lại bắt cô ra chào đón, nể tình mẹ Lam nên cô mới lết được cái thân ra ngoài cửa chính.

Cạch...

Tiếng mở cửa phá tan không khí im lặng của phòng chính, tiếp theo là một thân ảnh cao lớn bước vào.

Cô nhìn người đàn ông trung niên vừa mới bước vào, có thể đây là cha mới của cô đi.

Vân Hạo Lạc một thân vets đen, dáng người cao lớn, đôi mắt sắc bén cùng với khí chất lạnh lùng của người đã trưởng thành. Nhìn đã đủ biết ngày xưa ông đã khiến bao thiếu nữ điêu đứng.

Tiểu Tuyết nhìn ông mà tán thưởng, không ngờ cha mới của cô đẹp trai vậy. Tuổi này rồi cũng không thấy một chút mỡ bụng. Đúng là gần mẹ thật là một đôi uyên ương mà. Cô cũng không kiêu lời tí nào, bước lại gần ông gọi một tiếng

- Cha

Ông Lạc nhìn con gái bước lại mình gọi một tiếng "Cha" lòng đã vui muốn nở hoa, ông cười một tiếng vươn hai tay ôm lấy lấy cô xoay đầu

- Haha con gái ngoan của ta, ở nhà có ngoan không?

- Dạ ngoan ạ!!

- Tốt, đến đây để ta giới thiệu Tiểu Nhu cho con, con còn nhớ con bé không?

Đứt lòi, một thân ảnh bé nhỏ từ cửa chính lấp ló muốn bước vào. Cô nhìn theo động tác của nữ9 mà lòng đã cười lạnh. Mấy hôm nay cô đã suy nghĩ kỹ rồi, muốn gia đình yên ổn và cái mạng an toàn chỉ còn một cách duy nhất: chống lại nữ chính. Nếu 'em gái' bé bỏng đã muốn chơi, chị gái này sẽ bồi.

Cô quan sát Tiểu Nhu vừa mới bước vào, từ đầu tiên cô nghĩ đến là: tiểu bạch thỏ.

Tiểu Nhu một thân váy trắng thanh thoát, mái tóc nâu xoã xuống, đôi mắt long lanh ngập nước, cái miệng nhỏ cắn chặt lại. Một bộ dạng ủy khuất, bị bắt nạt.

Tốt!!! Hình tượng rất được. Để xem tài biểu diễn thế nào mới được. Cô nheo mắt lại nhìn chăm chăm Tiểu Nhu, bộ dạng tiểu bạch này vậy mà câu dẫn nhiều người dừ. Xỉ~~~ cô cũng làm được chứ bộ

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đi Học

Hôm nay ta lười, viết nhui đây thôi nha

Sáng sớm ngày hôm sau, phải nói hôm nay là một ngày đẹp trời để khai trường. Bây giờ, Tiểu Tuyết đang đứng trước gương lớn để nhìn bản thân mình.

Cô khoác lên người bộ đồng phục cho quý tộc trường Hoàng Gia. Cái áo sơ mi trắng được mặc lên người cô làm cô lộ vẻ vô cùng ngây thơ và kèm theo là chiếc váy màu đen ngang đùi cá tính, bên ngực trái áo sơ mi trắng còn có 1 huy hiệu chỉ có quý tộc mới được đeo. Mái tóc đen óng ả được cô buộc cao lên, phần đuôi còn được uốn cúp trong thật đẹp. Gương mặt tuy trong trang điểm bất kì cái gì nhưng đẹp một cách hoàn hảo.

Tiểu Tuyết nhìn thân ảnh phản chiếu của mình trong gương mà lòng tí tắc khen gọi. Haha bà đây đẹp nhất, chỉ mặc một bộ đồng phục mà đã lộ hết vẻ đẹp rồi, nếu mà mặc...hoặc...hoặc....v.v...thì càng đẹp hơn; ahiihi!

Sau một hồi YY vô hạn, cô đành phải rời khỏi phòng vì cái bụng đang biểu tình của mình. Bước xuống được một nửa bậc, cô đã lên tiếng

- Ba mẹ, buổi sáng tốt lành!!! Em gái buổi sáng 'tốt lành'

- Tiểu Tuyết, con trẻ quá đó mau ngồi xuống dùng bữa đi

Mẹ cô cười trách yêu, ba cô cũng ngưng đọc báo ngừng đầu nhìn cô cười. Trong khí thật ấm áp, mẹ dọn bữa ba đọc báo chỉ duy nhất khiến cô không vui là kỉ đã cắn mũi Tiểu Nhu. Mới sáng sớm mà bày ra cái bộ mặt như sợ cô ăn thịt ấy, nó xem cô là yêu quái à = "=.

Và cuối cùng, bữa sáng cũng lạnh lạng trôi đi. Bây giờ cô và Tiểu Nhu đang trên đường tới trường. Trên đường đi, không ai nói một câu, không khí có phần quỷ dị.

Kết...

Một chiếc xe BMW màu đen dựng trước cổng trường đã thu hút không ít bao ánh nhìn của người khác. Tiếp đó, liền nghe một tiếng "Cạch" rõ ràng từ cửa xe sau.

Người ta chỉ thấy một đôi tay trắng nõn như gôm sứ mở cửa xe sau đó rút lại. Chưa kịp để người khác hồi phục tâm trí, một thân ảnh nhỏ bé lấp lóang trong xe liền bước ra. Khi thấy được rõ dung mạo của người con gái ấy, mọi người hầu như quên hô hấp. Chỉ thấy cô gái này đẹp, đẹp đến không thể hô hấp, chỉ cần một lần nhìn thấy thì không thể nào quên.

Tiểu Tuyết nhìn mọi người đang nhìn mình ngơ ngác lập tức cười lạnh. Cô còn nhớ nếu là lúc này trong nguyên tác phải là nhìn nữ9, còn cô thì làm nền cho nữ9. A~~~ bây giờ chắc sẽ đổi ngược mất.

Tiểu Nhu vừa bước ra xe đã nhìn thấy mọi người nhìn Tiểu Tuyết ngơ ngác. Cô liền sinh ra tức giận, bàn tay cầm váy siết chặt khiến chiếc váy nhăn nhoeo vài phần.

Cô và Tiểu Nhu cùng nhau đi thẳng vào phòng hiệu trưởng. Khi đi qua mọi người, cô liền tinh nghịch nháy mắt một cái. Đến khi bóng cô và Tiểu Nhu chỉ còn lại 2 cái chấm đen, một trận bàn tán liền nổi lên

Học sinh A: OMG, hình như tôi vừa mới thấy thiên thần O•O. Có ai đánh tôi giùm với *Bốp* A sao cậu lại đánh tôi???

Học sinh B: cậu vừa mới kêu tôi đánh đấy. Ôi~~~ đúng là học trường này là phước 3 đời của tôi, bây giờ nếu tôi chết tôi cũng nguyện theo thiên thần ấy!!!

Tất cả học sinh khác cũng người 1 câu ta 1 câu: Đúng đấy, phải đấy..v.v...

Lại nói về Tiểu Tuyết cô và Tiểu Nhu, thầy hiệu trưởng liền xếp cho 2 người học chung lớp. Cô cũng không hỏi han j nữa, bước đi lên lớp trước, theo sau còn tiếng thấp thoáng của Tiểu Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lớp Học

Cảm ơn m.n đã ủng hộ. Hôm nay chương này sẽ dài hơn tí. Cảm ơn m.n đã bình chọn và bình luận.

Bước ra khỏi phòng hiệu trưởng rồi đi loang quanh một vòng. Cô chợt nhận ra một điều: cô bị lạc rồi 囧囧囧

Tại sao lại quên mình là một con mù đường chứ (T.T)? Cô nhìn đồng hồ trên tay và bắt đầu nhìn trời thờ dài, chỉ còn 15p nữa là bắt đầu học rồi. Vậy mà bây giờ mình lại lạc vào xứ sở gì vậy nè? Có ai giúp tôi không?

Bỗng Tiểu Tuyết thấy một bóng dáng cao lớn đằng xa, lòng vui mừng khôn xiết, liền dùng tốc độ ánh sáng chạy tới bên bóng dáng cao lớn ấy. Khi lại gần mới thấy được người đứng đây là một người con trai. Mà còn lại là trai đẹp nữa chứ(=^_^=). Nhưng bây giờ cô không quan tâm, cô sắp muộn học rồi, vội vàng hỏi người nọ:

- Xin hỏi, lớp 9A ở đâu vậy? Tôi bị lạc mất rồi
- Cô hỏi tôi? _Người con trai thấy cô bước lại gần mình hỏi đường, liền dùng ánh mắt nghi hoặc chỉ tay vào mình mà hỏi ngược lại cô

Đang buồn bực vì bị lạc, lại nghe câu đó khiến Tiểu Tuyết cô sôi máu, liền phán lại một câu

- Không hỏi anh chẳng lẽ tôi hỏi ma à? Ở đây ngoại trừ anh còn ai? Chẳng lẽ anh là ma? (=^=|||)

Người con trai nhìn cô một hồi, sau đó hấn lại cất tiếng nói

- Cô không biết tôi là ai à?
- Biết để làm gì? Rốt cuộc anh có chỉ giúp tôi hay không? Không thì tôi tự kiếm
- Được rồi, tôi dẫn cô đi tìm lớp 9A
- Vậy thì xin cảm ơn trước

Dọc đường đi, cô không nói gì, hấn cũng tập im lặng không lên tiếng.

Cuối cùng, với sự dẫn của hấn cô cũng đã đến được lớp 9A. Cô vui mừng muốn khóc luôn, vội quay qua nhìn người đứng đằng sau mình nói tiếng cảm ơn một lần nữa

- Cảm ơn anh rất nhiều

Tiểu Chính Phong nhìn cô một hồi, sau đó vươn tay chạm vào tóc cô, lấy ra một chiếc lá mà lúc cô sợ chiếc lá bị vướng vào. Trong lúc cô đang ngơ ngác về việc đang xảy ra, anh tiến đến khẽ thủ thi vào tai cô, hơi nóng từ anh bay đến làm tai cô đỏ bừng

- Nhớ kĩ, tên tôi là Tiểu Chính Phong, chúng ta còn gặp lại

Sau đó, không đợi cô nói gì thì đã cất bước đi khỏi. Để lại cô chết đứng ở đó không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hồi lâu cô cũng phục hồi lại tinh thần, lòng lại một mảnh âm u. Mới vừa rồi cô vừa gặp thêm một nam chính nữa, sao đi đâu cũng gặp thế.

Tiêu Chính Phong-hội trưởng hội học sinh, thành tích xuất sắc lúc nào cũng đứng đầu bảng, có lượng fan hùng hậu trong trường do các bánh bèo lập nên. Gia thế là nhị thiếu gia nhà họ Tiêu của gia tộc lâu đời. Nhị thiếu gia nhà họ Tiêu là ước mơ của các cô gái, cái gì cũng không thiếu chỉ tội cái mặt hơi bị liệt tí thôi. Rất ít ai thấy anh cười cũng như thấy anh tiếp xúc với đám con gái. Nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều người mơ tưởng đến làm vợ của anh. Thậm chí còn xin gia đình để hứa hôn với anh. Ôi, đẹp trai cũng khổ nhờ.

Thoát khỏi cái suy nghĩ của mình, cô vội chạy vào lớp. Lớp học đang ồn ào nhưng khi cô bước vào liền im ắng. Cô liền thấy mình thật có sức quyến rũ nha, mới vào liền làm cho tập thể lớp học không một tiếng động lớn chỉ có tiếng hít sâu của mọi người.

Cô không quan tâm nữa, liền tự ý bước đến một chiếc bàn trống gần cửa sổ mà ngồi.

Vừa lúc cô ngồi xuống là lúc cô giáo chủ nhiệm vào lớp. Cô giáo gõ bàn mấy cái, liền nói

- Chào các em, cô là giáo viên chủ nhiệm của các em trong năm nay, mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ. Còn bây giờ, chúng ta sẽ chào 2 bạn học mới chuyển đến.

Cô giáo vừa dứt lời, cô và Tiểu Nhu liền bước lên. Cô giáo cười nói

- Hai em giới thiệu về mình đi

Tiểu Nhu liền nhanh nháo nói trước, giọng nói ngọt ngào liền vang lên

- Xin chào các bạn, mình là Vân Tiểu Nhu, còn đây là chị của mình.

Mong được giúp đỡ

Cô cũng lười so đo với Tiểu Nhu, không chấp nhất cô ta vì sao lại nói cô là chị của nó, cô chỉ giới thiệu ngắn gọn về mình thôi, lại một giọng nói trong trẻo, mê hoặc người khác vang lên

- Xin chào, tôi là Vân Tiểu Tuyết, mong được giúp đỡ

Khi cô và Tiểu Tuyết giới thiệu xong, liền nghe thấy tiếng hò hét của lũ con trai và tiếng thì thầm to nhỏ của lũ con gái. Đại khái là

Lũ con trai:

- A hot girl, 2 hot girl học chung lớp với chúng ta

- Ôi, bạn học Tiểu Nhu thật dễ thương

- Đồ ngu, không thấy bạn học Tiểu Tuyết đẹp hơn nhiều sao?

- Đúng đấy, tôi thấy bạn học Tiểu Tuyết xinh hơn nhiều

- Ấy trời, ai chả xinh. Miễn có 2 người đẹp học chung là may rồi. Còn so sánh

.....V.V....

Lũ con gái

- Xì, chỉ là đẹp hơn chúng ta vài phần thôi làm gì mà đám con trai la hét cả lên

- Đúng đấy, không chừng đi phẫu thuật thẩm mỹ mới đẹp như thế, làm sao có người lại đẹp được như vậy

- Phải đấy, coi chừng người đẹp mà lòng dạ rắn rết

.....V.V.....

Cô cũng không quan tâm cho lắm lời nói của các bánh bèo đó, chỉ là người qua đường không liên quan tới cô.

Cô giáo thấy lớp học ồn ào cả lên, liền đập bàn hắng giọng

- CÁC EM TRẬT TỰ, Tiểu Tuyết và Tiểu Nhu, 2 em tự kiếm chỗ ngồi cho mình đi. Tiết đầu chúng ta sẽ tự ôn tập

Tiểu Tuyết đi lại chỗ vừa ngồi, nằm gác đầu lên bàn. Chỉ thấy một bạn học nữ dáng người nhỏ nhỏ xinh xinh đang nhìn chăm chăm cô. Thấy cô nhìn lại vội cất tiếng làm quen

- Xin chào, mình là Lâm Thiên Diệp, rất vui được gặp cậu. Chúng ta làm bạn chứ?

- Xin chào, mình là Vân Tiểu Tuyết, mình rất vui khi được làm bạn với cậu.

Cười cười nói nói với Thiên Diệp một hồi, mới biết cô là người Anh mới chuyển về sống cách đây không lâu, còn có một người anh trai hơn cô ấy 3 tuổi nữa.

- Tiểu Tuyết, chút nữa chúng ta xuống căn-tin ăn trưa nhé!

- Ừ, mình ngủ một chút. Nghỉ trưa nhớ kêu mình nhe

- Ừ, ngủ ngon.

Nghe Thiên Diệp nói thế, cô liền gục xuống bàn mà say giấc. Không biết ngủ bao lâu liền cảm thấy có người lay mình và kèm theo đó là tiếng nói chứa sự trêu chọc

- Tiểu Tuyết, nghỉ trưa rồi, xuống ăn chút gì thôi. Cậu không xuống sẽ thành sâu lười đấy. Đồ ham ngủ

Bất đắc dĩ phải mở mắt, chồm người dậy mà theo Thiên Diệp đi ăn trưa. Thiên Diệp thấy đáng vẻ cô còn chưa tỉnh ngủ, liền thờ dài thằm nghĩ: một con sâu lười chính hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Có Người Gây Sự

Cô và Thiên Diệp bước ngang qua Ngọc Khuê, nhưng bị chị em song sinh đó chặn lại. Lúc này, Ngọc Khuê mới lấy lại tinh thần

- Con khôn, mày dám tát tao

- Cô có thể ăn bậy nhưng không thể nói bậy. Cẩn thận cái miệng của cô đấy

Cô nhú mi khi nghe lời nói vừa mới thốt ra từ miệng của Ngọc Khuê, vốn định tha cho ả nhưng ả lại không biết điều chọc vào ổ kiến lửa là cô. (—#)

Thấy giọng nói của Tiểu Tuyết, Ngọc Khuê bỗng chột rùng mình. Tuy lời nói bình thường nhưng lại chứa một sự uy hiếp vô hình nào đó. Nhưng mấy chốc, ả lại trấn định mình, không thể nào mà mình lại chịu thua 2 đứa con gái đã làm mình mất mặt này.

- Ha ha, làm như tao sợ những điều đấy lắm à? Tao là đại tiểu thư của tập đoàn xxx đấy, chúng mày thử động vào tao xem

Cô và Thiên Diệp không nói gì nhìn ả đang tự diễn một mình. Tập đoàn xxx? Chưa nghe bao giờ.

- Nói đủ chưa? Nói xong rồi thì cút làm tốn thời gian quá

Cô lạnh lùng nói, trước đến nay cô là người rất kiên nhẫn. Nhưng gần đây, quá nhiều tình tiết máu chó trong truyện này khiến cô bực mình. Tâm trạng không được xả stress nên bây giờ cô cảm thấy rất rất rất là buồn bực.

- Sợ rồi sao? Nếu mày quỳ trước tao xin lỗi tao có thể rộng lượng tha cho đó

Cô cười lạnh không nói gì, trước đến nay cô không quỳ trước bất kì ai sao lại có thể quỳ trước mặt con bánh bèo này chứ. Cô tiến đến cái bàn gần nhất, cầm lên con dao gọt trái cây trên bày mà phóng một cái

Chỉ nghe thấy "Vút" một cái, con dao nhọn cắm chặt trên tường. Còn bên má Ngọc Khuê liền có mặt vạch dài lướt qua, máu đỏ chọt tràn ra bao phủ cả một bên má trái khiến khuôn mặt xinh đẹp chẳng mấy chốc biến thành xấu xí, ghê tởm đến phát sợ.

- Đừng để tôi nổi điên lên. Nếu không, không chỉ là thế này đâu.

Ngọc Khuê hoảng sợ ôm mặt chạy đi, cặp song sinh cũng sợ hãi chạy theo. Cô liền quay qua nói chuyện với Thiên Diệp, gương mặt tươi cười khác hẳn so với gương mặt lạnh lùng khi nãy. Thật bất ngờ khi 2 biểu cảm này lại cùng một người cơ chứ

- Chúng ta đi ăn thôi

- Ừm, nè Tiểu Tuyết lúc nãy cậu phóng chuẩn lắm, cậu dạy mình nhé

Thiên Diệp đối với biến hóa này của cô cũng không nói gì. Chỉ dùng gương mặt hăm dọa nhìn cô.

Tiểu Tuyết cảm thấy lòng ấm áp, vốn tưởng Thiên Diệp sẽ sợ hãi mà xa lánh mình. Nhưng cô thật không ngờ khả năng thích nghi của Thiên Diệp lại cao như vậy, vẫn chịu làm bạn với cô.

Cô và Thiên Diệp chọn một bàn trống mà ngồi ăn cơm, cười nói vui vẻ không quan tâm bất cứ ai khác.

Còn mọi người thấy kịch đã hết liền nhanh chóng rời đi. Phòng ăn lại trở về vẻ vốn có của nó ồn ào, náo nhiệt.

Ở một chỗ nào đó có thể tận dụng quan sát cả phòng ăn nhưng lại không gây chú ý nhiều. Có bốn chàng trai ngồi đấy, đương nhiên nói đến trai thì phải là trai đẹp mới giới thiệu. Bốn vị trai đẹp của chúng ta phải là mỗi người một vẻ mới sinh động chứ. Bỗng một người trong số họ lên tiếng

- A thật thú vị! Các cậu, có ai biết cô bé dễ thương kia là ai không?

- Là Vân Tiểu Tuyết!!!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên nhưng có vẻ khi nhắc đến tên Tiểu Tuyết thì lại có một chút ôn nhu. Vâng giọng nói ấy chính là của Tiêu Chính Phong. Mà người hỏi câu hỏi là Lôi Dạ Vũ, cũng là một trong số nam9 trong dàn hậu cung hùng mạnh của nữ9.

- A! Cậu quen cô bé đó à Chính Phong

Hai người con trai kia tuy im lặng nhưng tai lại âm thầm hướng lên muốn nghe câu trả lời. Chính Phong như có như không trả lời qua loa

- Ừ gặp qua một lần. Tôi đoán không lầm chắc cô ấy là đại tiểu thư nhà họ Vân.

Tâm trạng của ba chàng trai khi nghe câu trả lời ấy liền biết sẽ không có thu hoạch gì lập tức ỉu xìu. Nếu mà có Tiểu Tuyết ở đây nhất định sẽ hoá đá tại chỗ, tại vì sao? Vì bốn chàng soái ca ở đây đều là nam9 hết đấy, tụ tập lại chắc chắn sẽ có âm mưu.

Chuông vào học bắt đầu, cô và Thiên Diệp đã vào lớp trước. Bốn vị nam9 của chúng ta bây giờ mới cất bước về lớp. Đang đi đường, Chính Phong lên tiếng

- Các cậu muốn làm quen Vân Tiểu Tuyết?

- Ừ_ Ba người đồng thanh

- Nếu vậy, tôi đoán 2 tuần nữa sẽ tới sinh nhật 15t của cô ấy, các cậu có thể mượn cơ hội ngay làm quen

- Thật à?_ Lại đồng thanh

- Ừ, chúng ta điều để ý Tiểu Tuyết, chúng ta sẽ thi xem ai mới có thể có được cô ấy. Nhưng nói trước, cô ấy là của tôi!

- Cô ấy phải là của tôi_ Lôi Dạ Vũ lên tiếng, giọng thập phần tự tin

- Đừng mơ, trái tim cô ấy sẽ là của tôi_ Bạch Dật cũng không yếu thế lên tiếng

- Người cô ấy yêu phải là tôi_ Hiên Viên Ngao Thiên cũng phản bác, giọng nói mang vài phần bướng bỉnh.

- Được rồi, chúng ta đợi xem, rốt cuộc cô ấy sẽ là của ai, vào học thôi

Tiêu Chính Phong lên tiếng cắt ngay sự tranh chấp của cả đám

Và cuối cùng buổi học đầu tiên của cô cũng kết thúc như vậy. Thật là một ngày học đáng nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp Lại Sở Kì

Ta bỗng dưng muốn viết H nhưng sợ còn non tay nên do dự, các nàng nghĩ ta nên viết không?

Tan học, cô và Thiên Diệp liền đường ai nấy đi (Tiểu Tuyết: câu này hơi kì kì Mon: kệ ta, ta thích viết sao thì viết hứ). Trước cổng trường, bác Lâm đã chờ cô sẵn, thấy cô bác Lâm mỉm cười nói

- Tiểu Tuyết, về nhà thôi

- Vâng ạ

- KHOAN ĐÃ, CHỜ EM VỚI!!!

Bỗng một tiếng hét ở phía sau lưng cô làm cô nhúm mày. Bình sinh, cô ghét nhất là ồn ào. Từ xa, đã thấy Tiểu Nhu hốt hả chạy đến, thờ hồng học, gương mặt cũng vì thế ửng đỏ trông thật phần yếu ớt và dễ thương. Phi phi phi, yếu ớt dễ thương? Làm ơn, cho cô xin đi, cô hận không thể làm cho nữ9 này lộ ra đuôi hồ ly đi. Bác Lâm thấy thế cũng khó chịu nói

- Nhị tiểu thư, tôi cũng không phải là nói không chờ tiểu thư, tôi chỉ muốn Đại tiểu thư vào trong cho bớt nắng thôi, lần sau Nhị tiểu thư nên ra sớm hơn một chút

Lời nói này của Bác Lâm vừa thốt lên, Tiểu Nhu khuôn mặt nhất thờ chuyển trắng đi. Còn cô thì âm thầm bật ngón tay cái lên mà hướng Bác Lâm bội phục. Lời này nói ra, chẳng khác nào chê Tiểu Nhu chậm chạp làm mất thời gian.

.

.

.

.

.

.

.

Sau khi đã về tới nhà, Tiểu Nhu liền xin phép vào phòng. Còn cô thì bị mẹ Lam kéo xuống ghế sofa mà nói chuyện. Mẹ Lam nói

- Tiểu Tuyết, 2 tuần nữa là sinh nhật của con, con còn nhớ không?

- Sinh nhật của con?

- Đúng vậy, sinh nhật tròn 15t của con, đến lúc đó, ba con sẽ mời rất nhiều người đến, con nhớ chuẩn bị

- Vâng ạ! Mẹ à, con lên phòng trước đây

Sau khi lên phòng, cô liền nằm lên giường bắt đầu suy nghĩ. Sinh nhật của cô cũng là lúc nữ9 này gây sự chú ý đến các nam9. Còn nguyên chủ cũ này bị vượt sang một bên, có thể nói sinh nhật của Tiểu Tuyết cũ chả khác nào sinh nhật của nữ9 cả. Thu hút thật nhiều người và nhiều ánh nhìn.

Mà thôi, cô cũng không quan tâm. Đến lúc đó, chúng ta cùng chơi nhé em gái

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Sinh Nhật Của Cô

Đã gần giờ thiêng cho zui 00:00h còn cú nào thức không???

Cuối cùng, sinh nhật của cô cũng đã tới. Mẹ cô liền kéo cô đi thử đồ và trang điểm. Cô cũng không nói gì lẳng lặng nghe theo để mẹ mình an bài cho.

----ta là phân cách tuyến Neko----

6h, tại Vân gia

Đại sảnh to lớn kèm theo là tiếng nhạc du dương huyền ảo, trên trần nhà là đèn chùm pha lê chiếu sáng khắp căn phòng, mọi khách mời, người thì khiêu vũ, người thì trò chuyện. Ai cũng đeo cho mình một nét mặt giả dối.

Tiểu Tuyết đứng vào một góc tối nhìn ra cửa lớn. Cô đang đợi em gái thân yêu của cô tới nha. Mồ

sao mà lâu thế không biết. Làm bụng cô cảm thấy hơi đói nè.

Không nghĩ nhiều, Tiểu Tuyết bước tới bàn treo đầy thức ăn, định lựa vài món điểm tâm để ăn nhẹ. Đang phân vân nên cô không biết một thân ảnh đang hướng về cô mà bước tới, nói

- Nếu muốn đồ ăn nhẹ, em nên thử với sachertorte.

Cô "A" một tiếng, quay đầu nhìn người đàn ông phía sau lưng mình.

Một thân vest đen bao lấy thân hình rắn chắc, to khỏe của anh ta. Làn da màu đồng thể hiện sự nam tính rõ rệt, mái tóc đen được vuốt lên để lộ cái trán cao, xuống dưới là đôi đồng tử sắc bén, chiếc mũi cao cao, cánh môi bạc đang nhếch lên một đường cong nhỏ vô cùng nhỏ.

Thật sự rất men nha(giờ mê trai lại tới (￣▽￣))

Hồi phục tinh thần, cô lạnh nhạt hỏi người sau lưng mình

- Anh là ai?

- Chào em, tôi là Lôi Dạ Vũ

Lôi Dạ Vũ? Không phải nam chủ trong dàn hậu cung của nữ9 sao? À hình như lần đầu gặp mặt của hai người là tại lần sinh nhật này của cô thì phải?! Lúc này chắc Lôi Dạ Vũ không biết Tiểu Nhu đâu, mình có nên lộ tên này về hậu cung của mình không ta? Thôi để, đẹp cái ý tưởng này để, nam9 đương nhiên phải là của nữ9. Hì hì, tuy nhiên cô đã quyết định chống lại nữ9. Thế nên trước hết phải xem biểu hiện của tên này trước đã. Nếu thu được thì cứ thu.

- Xin chào, em là Vân Tiểu Tuyết

Trong khi cô nói chuyện vui vẻ, thì bốn nam tử ở một bên nào đó nghiêng răng nghiêng lợi. Thật không ngờ Lôi Dạ Vũ mới đây đã bắt chuyện được với cô rồi, thật cao tay.

- A! Thật xin lỗi, tôi không cố ý

Một tiếng nói ngọt ngào mang theo vài phần uỷ khuất vang lên thu hút không ít ánh nhìn của người khác,

Tiểu Tuyết ánh mắt không khỏi sáng lên, em gái à chị đợi lâu rồi đó.

Bỏ mặc Lôi Dạ Vũ mà bước lại gần đây, lại nghe tiếng nói chanh chua

- Xin lỗi? Xin lỗi là được à? Chiếc váy này là bên Pháp nhập về chỉ có 5 cái duy nhất thôi đấy. Cô tính sao đây

Tiếng nói này là của Tề Vĩ, nữ phụ chung với cô đồng nghiệp nha. Tề Vĩ một thân váy đỏ nóng bỏng ôm sát cơ thể lộ ra ba vòng quyến rũ. Nhưng ở một góc váy lại bị ướt một mảnh, có lẽ là rượu là ướt.

Cô lẳng lặng nhìn về màn kịch đang được diễn, nội tâm không ngừng suy toán.

- Tôi...tôi...

Tiểu Nhu lấp bắp vòng vẹo vài tiếng nước mắt đã tuôn rơi, quả nhiên đúng là bạch liên hoa. Một thân váy trắng tinh như tuyết, ở eo là một chiếc nơ hồng ôm lấy vòng eo thon gọn. Tóc dài xoã ngang vai để lộ xương quai xanh tinh xảo. Thật thánh thiện và cũng thật khiêu gợi.

Mất thấy Tiểu Nhu khóc lê tâm hoá vũ cô nhìn không được chặc một tiếng. Hào quang nữ9 có khác. Bước lên một tiếng giải vây giúp, cô không muốn ba mẹ mất mặt vì đứa con này đâu

- Có chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Một tiếng nói cắt đứt đi sự lúng túng của Tiểu Nhu, mọi người liền ngoáy đầu lại nhìn. Nhưng khi vừa gặp liền không thể dời mắt

Tiểu Tuyết hôm nay mặc một bộ váy màu đen tuyền tôn lên làn da trắng ngần tựa mỡ đông của cô, chiếc váy dài tới đùi để lộ 2 cặp chân thon gọn, vì váy hở vai nên lộ ra xương quai xanh tinh xảo và đầu vai trắng hồng. Tóc cô xoã đến ngang lưng, phần đuôi tóc uốn lên trong thật sống động, chiếc môi nhỏ nhỏ xinh xinh điểm lên một tầng son mỏng, gương mặt tựa như thiên sứ sa đoạ.

Phải, là thiên sứ sa đoạ

Tiểu Nhu thấy thế càng lộ vẻ ghen ghét. Tuy nhiên, vì ở cuối đầu nên không có ai thấy được. Ắ ngược đầu lên, gương mặt lộ ra vẻ ủy khuất cùng vài giọt nước mắt long lanh, thanh âm e dè

- Chị...

Cô không quan tâm đến lời nói của Tiểu Nhu, quay sang nhìn Tề Vĩ cười đúng tiêu chuẩn tiểu thư

- Tề tiểu thư, chỉ là chút chuyện nhỏ, cô không cần chấp nhất với hạng người này

Tề Vĩ nhìn Tiểu Tuyết, cô có cảm giác hai người thật giống nhau, tựa như đồng nghiệp vậy. Bất quá, cô(Tiểu Tuyết) nói rất đúng, cô không cần chấp nhất với hạng người này.

- Hừ, nể tình vị tiểu thư này đây, tôi bỏ qua cho cô lần này đây. Nếu có lần sau, hừ liệu hồn đi

Nói rồi liền toan bỏ đi, Tiểu Nhu căm ghét trừng mắt. Liền nghĩ đến gì đấy, lén đạp lên đuôi váy của Tề Vĩ. Cười thâm độc nhìn Tề Vĩ đang sắp ngã về phía cô

Tiểu Tuyết thấy thế âm thầm cười lạnh, khi mọi người tưởng cô và Tề Vĩ cùng té xuống sàn nhưng không ngờ cô lại giang hai tay ôm lấy Tề Vĩ lại, Tề Vĩ liền giữ được thăng bằng. Còn cô, thật không ngờ nguyên chủ cũ lại yếu đến như vậy, khi giữ được Tề Vĩ, nhưng cô lại hơi loạng choạng. Bất ngờ, cô rơi vào lòng một người nào đó, hơi thở nam tính xông lên khiến mặt cô hơi đỏ.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Ông Lạc và Bà Lam bước xuống lầu đã nghe tiếng thì thầm của một vài vị khách, liền hỏi

Tiểu Tuyết nhanh chóng rời khỏi lòng ngực rắn chắc của nam tử, cười tủm tỉm lại gần ông bà Lạc

- Không có gì thưa cha mẹ, chỉ kaf chút chuyện nhỏ

Hiên Viên Ngao Thiên thấy cô đã rời khỏi lòng ngực của mình thì cảm thấy hơi mất mát. Khi ôm cô gái nhỏ vào lòng, mùi hương thanh thoảng của oải hương khiến anh cảm thấy thoải mái. Nhìn cô trong vòng tay anh thật nhỏ bé, anh lúc ấy chỉ muốn bảo vệ cô thật chặt ở trong lòng.

Ông Lạc cười cười, nắm tay cô, giới thiệu với mọi người

- Các vị, đây là con gái tôi, Vân Tiểu Tuyết, hôm nay là sinh nhật 15t của con bé. Cảm ơn mọi người đã có mặt góp vui.

Nói xong, ông lại dắt cô đi chào từng người một, xong rồi để cô tự đi kiểm thức ăn, ông nói chuyện với khách hàng của mình.

Cô đang chọn thức ăn cho mình thì mấy thân ảnh lại bao vây lấy cô. Một chàng trai ôn nhu, tuấn mĩ cười với cô, giới thiệu

- Xin chào, tôi là Bạch Dạ

- Chào em, tôi là Hiên Viên Ngao Thiên

Cô nhìn nhóm mĩ nam tử này vây quanh cô, liền không biết nói nên lời gì. Toàn là nam chủ, không một ai có gia thế bình thường cả. Cảm giác thật....

Sở Kì từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm cô, bỗng lấy ra một cái hộp cỡ vừa, trên hộp còn có một cái nơ ren hồng dễ thương

- Chúc mừng sinh nhật, Tiểu Tuyết.

Đây là quà mà anh tặng em

Tiểu Tuyết tò mò nhìn chằm chằm cái hộp trên tay Sở Kì. Liền tiếp tay nhận, cô hỏi

- Anh không ngại nếu tôi mở ra bây giờ chứ?

- Không ngại_ Sở Kì nhàn nhạt gật đầu tỏ vẻ cứ tự nhiên, trên môi lúc nào cũng treo lên nụ cười

Cô nghe thế, nhanh chóng mở hộp quà ra. Khi thấy được vật bên trong, tâm lòng muốn nhũn ra.

Yayyyyyyy

Là một bé mèo dễ thương nha. Màu lông trắng tựa tuyết, đôi mắt to tròn, thân thể mập ú, bốn cái chân ngắn ngủn quơ quào trên không trung. Miệng còn kêu "meo meo" không ngừng.

Cô vui mừng quá kích động ôm chầm lấy Sở Kì làm bốn nam nhân ở đây liền đen mặt. Đương nhiên, Sở Kì ca của chúng ta rất hưởng thụ cái ôm này của cô.

Tiểu Tuyết bỗng chợt nhớ ra mình thất thố, vội buông Sở Kì ra

- Xin lỗi, thật thất lễ. Cảm ơn anh vì món quà. Tôi cực kì thích nó

- Không sao, tôi không ngại _ để em ôm nữa. Đương nhiên câu này chỉ nói trong lòng của Sở Kì.

Không khí đang hoà hợp. Bỗng Tiểu Nhu lại gần cô, nhìn mấy nam nhân bên cạnh đỏ mặt

- Chị...

Cô nhú mồi nhìn Tiểu Nhu, còn đám nam nhân bên cạnh thì mồi càng nhú hơn nữa. Đương nhiên, có ai vui khi đang làm quen với người mình thích mà tự dưng nhảy ra một cái bóng đèn đầu.

- Hừm? Có chuyện gì?

- Không...không có gì, chị mấy người này là ai vậy?

Cô quay đầu lại nhìn nhóm nữ nam tử, về mặt cười biếng nhác

- Hỏi các anh đó, trả lời đi

Sở Kì, Tiểu Chính Phong và Hiến Viên Ngạo Thiên thì trực tiếp ngó lơ Tiểu Nhu, Lôi Dạ Vũ và Bạch Dật cũng trả lời qua loa

- Lôi Dạ Vũ

- Bạch Dật

Tiểu Nhu nhìn đám nam nhân ở đây, lòng đầy tính toán. Cô muốn, muốn tất cả những người này phải là của cô, chỉ yêu mình cô, phải ở dưới gót chân cô cầu xin cô yêu họ. Lòng đầy ham muốn nhưng về mặt vẫn là đáng vẻ yếu ớt, Tiểu Nhu bước lại gần Lôi Dạ Vũ, thanh âm ngọt ngào như mèo cào lí nhí

- Dạ Vũ ca ca, huynh không ngại nhảy một bản với muội chứ?

Lôi Dạ Vũ muốn từ chối, nhưng bắt đất đi không thể để tiểu bạch kiểm này khóc được. Vì anh ghét nhất nước mắt của con gái. đành phải nhận lời

Đám nam tử kia cũng muốn mời Tiểu Tuyết nhảy cùng mình, bắt đầu tranh nhau. Bạch Dật may mắn được mời nhảy cùng cô

Bạch Dật một tay nắm tay nhỏ bé của cô, một tay ôm eo cô. Chỉ cảm thấy eo cô nhỏ không bằng một nắm tay, mềm mại và thon gọn. Còn có hương oải hương trên người cô toát lên thật dễ chịu. Tiểu Tuyết cũng một tay nắm tay anh, một tay đặt lên vai anh.

Âm nhạc bắt đầu nổi lên, cô và Bạch Dật khiêu vũ cùng nhau rất hợp ý. Dù là từng bước hay từng kiểu nhảy.

Bốn nam nhân nhìn cánh tay Bạch Dật để lên eo cô, nhìn không được nổi giận dưng dưng. Âm thầm nhắc nhở về sau phải nhanh tay hơn mới được.

Và thế là, buổi tối hôm đó kết thúc, Bạch Dật được ăn đậu hủ cô trong suốt quá trình khiêu vũ, đám mỹ nam ghen bóng ghen gió, Tiểu Tuyết ôm được mèo đẹp về nhà cười hí hửng. Tiểu Nhu ATSM tưởng rằng đã chinh phục được trái tim Lôi Dạ Vũ và đặt mục tiêu kế tiếp lên người khác.

Tương lai. Không ai biết được sẽ ra sao??? Thật đáng mong chờ

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quản Gia Của Cô

Thông báo: chương sau có H và hôm nay ta sẽ đi chơi nên truyện có chậm trễ thì cho ta xin lỗi trước nhá, à mà ta đi chơi 3 ngày lận đó.

Sau lần sinh nhật ấy. Đám nam chủ cứ bám lấy cô suốt ngày. Ở trường thì gặp cái bộ tứ hắc ám ấy, mỗi lần mà họ gặp cô là như thể không chào hỏi một tiếng thì không buông tha cho cô ấy. Còn ra ngoài đường đi chơi, ma xui quỷ khiến lần nào đi cũng đụng phải Sở Kì, coi như quà tặng con mèo ấy nên cô cũng chào hỏi qua loa, hẳn được nước làm tới mà đi theo làm vệ sĩ xách đồ cho cô lun, cô cũng không quan tâm.

Thời gian thấm thoát trôi qua đã 2 tháng cô xuyên tới đây. Tối đó ba mẹ cô bảo cô xuống nhà nói chuyện, mẹ Lam nói

- Tiểu Tuyết à, ba mẹ quyết định đi

du lịch một thời gian, con và Tiểu Nhu sẽ ở nhà giữ nhà nhé

- Vâng ạ!!!- Cô và Tiểu Nhu đồng thanh đáp

- Vì sợ các con ở nhà gặp bất trắc nên ba đã thuê một vệ sĩ kiêm lun hộ sĩ cho các con- Ba Lạc tiếp lời

-Vậy ba mẹ chừng nào đi ạ?- cô hỏi

- Ngày mai chúng ta sẽ đi- Mẹ Lam cười tùm tùm nói

- Vậy ba mẹ đi vui về- Tiểu Nhu vẫn diễn nhân vật con ngoan trò giỏi của mình

- Hi, ba mẹ đi vui về. Nhớ mua quà về cho con nữa nha- Tiểu Tuyết nhanh chóng nhào vào lòng mẹ Lam làm nũng

- Được, dĩ nhiên rồi, các con về phòng đi - Mẹ Lam cười xoa đầu cô

- Vâng ạ!!!

Khi cô và Tiểu Nhu đã về phòng của mình. Mẹ Lam liền cười nham hiểm. Phải là cười nham hiểm, ba Lạc thấy vậy chỉ cười sùng sình, ôm mẹ Lam vào lòng, hỏi

- Em có chắc là có người thích con gái chúng ta không?

- Phu phu phu

, anh không tin hả? Sinh nhật con bé em thấy rất nhiều người vây quanh lấy nó

- Vậy sau lần du lịch này, để xem con gái chúng ta chọn ai đây?

- Chắc nó chỉ chọn một người thôi vì tính nó là vậy mà

- Haizz, anh không chắc là chỉ một người đâu. Số mạng của con bé được nói là sẽ rất đào hoa đấy

- Không sao, một cũng được nhiều hơn cũng được, miễn sao là em có cháu bông là được(Ế??? Chị ấy mới 15t thôi đó, mẹ quên rồi à $\sum(I')$)

- Em thật là....- ông Lạc cười khổ

- Hi hi, ngủ sớm thôi mai chúng ta phải đi nữa

- Ừm, đi "ngủ" thôi nào- Nói rồi ba Lạc lộ ra một nụ cười chi hơn không kém mẹ Lam, bế mẹ Lam vào phòng để "ngủ" ($\neg \nabla \neg$)

Tội nghiệp chị Tuyết, vốn tưởng mẹ cô là hiền thê yêu chồng thương con. Vậy mà, mẹ chỉ vì có cháu bông mà bán cô đi cho một đám sói đói đó. Vận xui của chị cũng không phải dạng vừa đâu.

Sáng hôm sau, khi cô thức dậy mẹ và ba cô đã đi mất rồi. Họ còn nói lại là sẽ chụp hình và gửi về cho cô. Vào phòng tắm VSCN, cô liền bước xuống lầu ăn sáng.

Hôm nay là chủ nhật nên cô được nghỉ, sáng sớm không biết bà chủ đó làm gì mà đã biến mất tiêu, nghe người hầu nói là đi chơi với bạn, cũng tốt cách xa tầm mắt cô ra cho cô hưởng thụ ngày chủ nhật của mình.

Sau khi dùng bữa sáng xong, cô ngồi trên ghế sofa xem TV và ăn bắp rang, sau đó cô lại quất thêm mấy gói bánh bim bim và vài quả táo cùng ly nước cam(sức ăn của chị trâu bò thật)

Kính koong

kính koong

Tiếng chuông cửa vang lên, cô lười biếng đứng dậy mở cửa. Ngược mặt lên nhìn chàng trai lớn hơn mình một cái đầu này.

Nam Cung Hàn cuối đầu nhìn người con gái trước mắt. Cô thật xinh đẹp, đáng yêu. Mặc một bộ đồ pijama hồng bằng lụa mỏng, ản ản bên trong còn thấy được thân hình thon gọn và mê nhìn của cô. Vì cô có thói quen ngủ không mặc áo lót nên giờ anh cuối đầu có thể thấy được hai cặp thỏ đáng yêu đang nằm yên trước ngực cô. Mái tóc dài ngang thắt lưng được cô buộc hờ đi, còn có vài sợi tóc rối dính sát vào khuôn mặt bầu bĩnh của cô. Cô như con mèo nhỏ đáng yêu và dịu hoặc người khác.

Trong khi hẩn quan sát cô thì cô cũng quan sát lại hẩn. Một thân y phục vets đuôi tôm mà mọi quân gia đều mặc. Mái tóc đen như mực rũ xuống che

luôn cả hai tai, đuôi mắt tựa như chim ưng khôn khéo hùng dũng. Thân thể toát ra hàn khí khiến người ta e dè. Đứng chất của quân gia có quy củ, nghiêm túc

Cô nhìn người đàn ông trước mắt, khuôn mặt mang theo nghi hoặc, đi nhầm nhà rồi. Hắn thấy cô trung ta bản mặt như vậy nhìn mình, trong lòng có điểm buồn cười.

- Xin chào cô chủ, tôi là vệ sĩ kiêm luôn vệ sĩ do ông bà Vân lựa chọn, nói cách khác tôi là quân gia mới của cô.

Cô vẫn còn nghi hoặc. Cửa tiểu thư? Sao không là của nhị vị tiểu thư? Trời sinh bản tính cô tò mò là phải hỏi. Bởi thế cô nói với hắn

- Ý của anh là sao? Không phải phục vụ lẫn cả hai người sao?

- Thưa cô chủ, vị tiểu thư kia có quân gia khác. Chúng tôi chỉ phục vụ đúng một vị chủ nhân

- À, tôi hiểu rồi, anh vào nhà đi.

Bước vào nhà, cô lại ngồi xuống xem TV tiếp, còn Nam Cung Hàn thì một bên đứng ngắm nhìn cô. Không khí im lặng chỉ có âm thanh phát ra từ TV, bỗng cô lên tiếng

- Sebastian, làm cho tôi một tách trà đi

Sebastian??? Là nói hắn sao? Nghe tên cũng đủ biết là một nhân vật hoạt hình rồi, vì em gái hắn là fan cuồng anime mà. Bất đắc dĩ cười khổ, hắn cuối người cung kính nói

- Vâng thưa cô chủ.

- Đừng gọi cô chủ, khó nghe quá. Anh có thể gọi tôi là Tiểu Tuyết. À mà đừng có cứng nhắc thế. Cứ nói thế nào thì nói đi, tôi không ngại đâu

Hắn mỉm cười nhìn cô đang chăm chú vào TV. Cuối cùng cũng chỉ có thể nghe theo thôi

- Được Tiểu Tuyết

Cô hài lòng nhìn hắn rời đi, để lại một bóng lưng cao to, rắn chắc. Chắc, quân gia mà cũng đẹp trai gớm nhỉ. Nhưng xin lỗi anh giai à, tôi quyết định lập hậu cung, không thể chung tình với một người được. Coi như là nhường cho người khác đi, vì nhìn tính cách của hắn cũng đủ biết chuyện tình yêu đối với hắn quan trọng cỡ nào rồi.

Sau 5' Nam Cung Hàn quay trở lại với một tách trà nóng trên tay. Rất thuận nhuễn đặt trà lên bàn, sau đó lại lấy muỗng nhỏ khuấy đều rồi đưa cho cô. Cô cầm tách trà lên, thoang thoang còn ngửi thấy mùi trà long tỉnh khiến người ta an tâm. Thử một ngụm, um

rất ngon.

- Rất ngon, khi uống vào còn giữ được vị đắng của trà nhưng khoảng mấy giây sau lại có vị ngọt. Pha trà giỏi đấy Sebastian.

- Đó là vinh hạnh của tôi

Vì Nam Cung Thần làm vệ sĩ kiêm luôn hộ sĩ cho cô nhưng chỉ làm vào ban ngày. Chiều sẽ xin phép được về. Khi tiễn hắn, cô thấy được trong mắt của hắn có tia lưu luyến nhưng nhìn lại lại không có, chẳng lẽ cô nhầm.

Reng

Reng

Reng

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô nhìn số trong điện thoại là Thiên Diệp, vội bắt máy, đưa điện thoại lên tai

- Alo?

- Alo, Tiểu Tuyết à, hôm nay chúng ta đi bar nha. Tớ biết một quán bar nổi tiếng đó, đi nhá?

- Ừm được rồi, ba mẹ tớ cũng không có nhà. Tớ cũng đi thử xem

- Ừmmm, vậy hẹn 7h nha. Minh sẽ đến đón cậu.

- Ừ bye

Không đợi Thiên Diệp nói gì nữa, cô vội đóng điện thoại lại. Nhìn trời thờ dài, đi bar xá street? Ý kiến không tồi đâu.

Chiều 6h

Tiểu Nhu đi chơi với bạn cũng đã về. Hai người cùng ăn chung nhưng không ai dám hó hé một tí nào. Không khí thật quý dị.

Gần 7h, Thiên Diệp chạy xe đến đón cô. Vì Thiên Diệp ở nước ngoài nên đã học được lái xe. Cô vội vã chạy ra ngoài. Khi đi xuống cầu thang thì bất gặp Tiểu Nhu

- Có chuyện gì?

- Chị, em chỉ muốn hỏi chị đi đâu thôi.

Cô xuống lầu, nhìn người con gái trước mắt này. Âm thầm khinh bỉ, bộ cô đi chơi được tôi thì không chắc???

- Không liên quan tới cô, tránh ra

- Nhưng chị à.....

Chát

Bàn tay Tiểu Nhu định nắm vai cô nhưng đã bị cô một phách không lưu tình mà đánh văng đi. Cô dùng giọng nói lạnh băng kèm theo một chút chán ghét nói

- Đừng đụng vào tôi!!! Cô khiến tôi ghê tởm lắm đấy.

Tiểu Nhu bị cô đánh vào tay thì lập tức khuôn mặt vặn vẹo. Vì ông bà Vân đã đi vắng và người hầu cũng đã xin phép về, Tiểu Nhu không cần nhẫn nhịn nữa, dù gì cô(Tiểu Tuyết) đã sớm phát hiện ra rồi

- A, mày đánh tao?

- Hừ, cuối cùng cũng lộ đuôi hồ ly ra rồi.

- Phải rồi, tao là hồ ly đấy, nhưng đỡ hơn mày con đ*, mặt dày không biết ngại quỳn rũ đàn ông

- Nói đủ chưa??? Cô không có tư cách nói những điều đó đâu. Bằng không TÔI SẼ GIẾT CÔ!!!

Cô lạnh lùng nhìn Tiểu Nhu. Dám sỉ nhục cô, đương nhiên mối thù này cô sẽ trả lại cô ta. Cô cũng không nói suôn, cô bây giờ cũng có thể giết được Tiểu Nhu.

Tiểu Nhu nghe thế thâm sợ hãi. Cái sát khí này thật ghê gớm, nó có thể giết cô ngay tại đây, đó là linh cảm của cô. Trong lòng sợ nhưng Tiểu Nhu vẫn không quên bỏ lại một câu

- Mày chờ đấy.- Rồi bước lên lầu

- Ha ha, muốn đấu sao!? Được thôi, nhưng hãy nhớ, tôi không phải dạng dễ chọc đâu.

Nói xong cô liền bước ra ngoài, trên môi hiện lên một nụ cười thật phần quý dị. Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, Tiểu Nhu "em gái" bé bỏng của chị.

Ra ngoài cổng đã thấy Thiên Diệp trong xe vẫy tay về phía cô. Giấu đi nụ cười lúc nãy, cô cười hiền hoà hướng Thiên Diệp mà bước vào xe.

Đến quán bar, cô và Thiên Diệp cùng một đám bạn họp lại một bàn mà ăn chơi. Nhìn thấy chai rượu trước mắt, cô rất muốn uống để cho đỡ phiền. Cầm lên chai rượu mà nốc hết nguyên chai, lại một chai khác và một chai khác đến khi cô say không biết trời sao gì luôn.

Cô ngồi trên ghế, tay còn cầm chai rượu, miệng lầm bầm

- Bất công! Ông trời thật là bất công! Tại sao nữ chủ có... nhiều nam nhân bên mình thế. Còn tôi vẫn chỉ cô đơn ở đây.....Hức(tiếng nấc)...Tôi không phục.....Hức....Tôi cũng muốn có người thương yêu.....Hức.....

Bỗng cô reo lên. AAA!!! Phải rồi, cô cũng muốn đi tìm nam nhân. Nữ chủ có nam nhân vì sao cô lại không. Cô đứng dậy lao đảo li khai khỏi quán bar. Thiên Diệp cũng không kém cô nên không nhận ra được gì.

Cô nhanh chóng đi ra khỏi quán, mặt tái mét chạy đến một góc mà nôn ra. Thật khó chịu quá. Sau đó lại tiếp tục hành trình tìm nam nhân. Bỗng đụng trúng một người nào đó khiến cô mất thăng bằng ngã xuống.

Lò đồ đứng dậy định đi tiếp nhưng bị ai đó kéo lại, một giọng nói vang lên ở bên cô

- Tiểu Tuyết???

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: (H)

Ta đã trở lại với phần H trên tay, hi vọng mấy chế thích nó vì đây là lần đầu ta viết H (' ▽ ')

- Tiểu Tuyết???

Tầm nhìn hơi mờ nên cô không thấy được người trước mắt. Chỉ biết hần đẹp, rất đẹp. Cô cất giọng say khướt, treu ghẹo nói

- Hức, a nam nhân kia. Đi chúng ta đi chơi thôi

- Em uống rượu à? Em say quá rồi

Bạch Dật nhìn Tiểu Tuyết bộ dạng hoa hoa công tử thì cười khở. Vì uống rượu quá nhiều nên anh có thể ngửi thấy trên người cô toàn mùi rượu. Không biết ai mà làm cô uống say như vậy nữa. Nếu để anh biết được anh sẽ không tha cho kẻ đó (Của nữ chủ làm đó, còn có chút công lao của mấy anh luôn đó nam chủ à (' ▽ ')).

- Anh nói ai say hả? Tôi...hức...không có sai. Tôi rất....hức...tỉnh táo

- Rồi rồi, em rất tỉnh táo. Anh đưa em về nhà.

- Không, không muốn về.

- Tại sao?

- Tôi không muốn về. Tôi không muốn gặp....hức...Tiểu Nhu...tôi ghét cô ta....hức...tôi ghét...

Tiểu Nhu??? À nhớ rồi, cô bé trong sinh nhật của Tiểu Tuyết. Anh nhìn bộ dạng của cô bé đó cũng đủ phát chán rồi. Một bộ dạng tiểu bạch thủ. Không còn cách nào khác, anh đành phải đưa Tiểu Tuyết về nhà của mình(có dụng ý khác thì có ٩_٩). Cũng may hôm nay anh đi dạo quanh đây, nếu không chắc cô gặp nguy hiểm mất (anh mới nguy hiểm ấy)

Về tới nhà, anh đỡ cô vào trong đi thẳng lên phòng ngủ của mình. Cô say say mặc hần làm gì thì làm.

Sau đó, anh định đi lấy cho cô một li trà chanh nhưng bị cô nắm kéo ngã trên giường. Cô nằm trên giường hai tay nhỏ nhỏ xinh xinh vòng qua ôm lấy hần. Cái đầu nhỏ dụi dụi vào lưng hần. Sau đó, mà xui quýt khiến cô xoay Bạch Dật lại hôn lên môi mỏng của hần. Bạch Dật hoảng hốt đẩy cô ra, mặt đỏ như quả táo

- Tiểu Tuyết, em làm gì vậy?

Tiểu Tuyết bị Bạch Dật đẩy ra, vẫn còn say rượu. Sắc mặt hơi đỏ, đồng tử ánh lên hơi nước, giọng lầu bàu

- Anh không muốn à?

- Không phải...A...chỉ là...-Bạch Dật mặt đỏ như trái táo luống cuống trả lời, anh không muốn cô khóc như vậy

- Vậy hôn em đi

Bạch Dật chồm dậy nhìn về phía cô, nhìn đôi môi đỏ mọng căng tròn liền nhện không được áp môi mình vào môi cô. Ban đầu chỉ là cái chạm môi nhẹ sau đó lại là điên cuồng. Từ từ gặm nhấm bờ môi cô, sau đó từ từ đưa lưỡi của mình cùng cái lưỡi phấn nộn của cô chơi đùa.

Sau màn hôn nóng bỏng ấy. Tiểu Tuyết vì choáng váng mà ý thức lại càng mơ hồ hơn. Cô quàng hai tay sau gáy hần, chồm người lên hôn nhẹ vào đôi môi lạnh của hần một cách vụng về.

Hần khẽ cười, trong khi cô còn nhâm nhi môi hần. Hần nắm lấy gáy cô, làm cho nụ hôn trở nên sâu hơn. Chiếc lưỡi ranh ma của hần thừa dịp cô không

chú ý đã chui vào bên trong miệng cô, tham lam hút lấy mật ngọt và điên cuồng càn quét khoang miệng của cô.

Cô khẽ "Um" một tiếng, vì hân hôn quá cuồng nhiệt nên khoé môi cô bắt gặp lúc nào đã trào ra một tí nước bọt. Cuối cùng, lúc cô tưởng như không còn đường khí hân mới buông đôi môi cần mẫn của cô.

-Coi kìa, em làm nước bọt chảy xuống hết rồi, anh giúp em

Nói rồi, hân đòi đầu xuống, chiếc lưỡi khẽ liếm cổ cô, từ từ lại đòi xuống xương quai xanh. Không biết khi nào hân đã cởi bộ quần áo của cô. Bây giờ cô chỉ còn vón vện chiếc áo lót và quần lót. Hân lại tiếp tục tấn công, bàn tay dờ sau lưng cô, thành công cởi chiếc áo lót ren màu đen của cô.

Nhìn đôi đồng bào căng mẫn no đủ của cô, nhũ hoa vì gặp lạnh đã co rúm lại. Hân bắt gặp nuốt nước bọt

"Tiểu yêu tinh"

Hân nhanh chóng bỏ nhào về phía cô, mút lấy một bên vú cô bên còn lại thì dùng tay xoay nắn đủ mọi hình dạng. Cô vì hạnh động này của hân mà liên tục rên rỉ

-A...a...um...cảm giác...thật kì lạ...a...

Tiếng rên của cô đã thành công khiến dục vọng của hân đến đỉnh điểm. Hân nhanh chóng bỏ luôn chiếc quần lót tam giác của cô.

Nhìn người con gái trên giường, gương mặt đỏ lên, hai đôi con ngươi sáng lấp lánh bị dục vọng che phủ, thân thể đủ khiến mọi đàn ông phát cuồng. Bạch Dật dùng tay đi loạn khắp người cô, từ làn da trắng tựa tuyết, hai cặp vú no tròn căng mẫn rồi xuống cái bụng phẳng lì, sau cùng là ngay giữa vùng thần bí của cô. U cốc của cô không có nhiều lông mao lắm, nên có thể thấy hai nếp thịt hồng hồng và hoa nguyệt đang chảy ra thứ nước trắng đục đang thoát ần thoát hiện kia.

Bạch Dật rút cuộc cũng không nhẫn nhịn được nữa, bàn tay thô ráp ma sát hoa nguyệt cô khiến cô rên rỉ, sau đó không đợi cô đoán trước, ngón tay thon dài đã đột ngột tiến vào hoa nguyệt mà từ trước đến nay chưa ai từng khám phá qua.

-AAA.....um...đau quá.....aaa...

Thật chặt! Hân nhanh chóng giúp cô thả lỏng hơn. Môi hân nhanh chóng khoá môi cô lại. Bàn tay kia cũng không rảnh rồi mà xoay nắn đầu vú cô khiến cô chỉ biết "um, um" trong miệng. Hân khẽ liếm vào tai cô khiến cô run rẩy không thôi

-Thả lỏng nào

Cô nghe theo hân thả lỏng người. Hân cũng giúp cô quen với ngón tay của mình.

Một ngón, hai ngón rồi ba ngón

Cô cảm giác tựa như những ngón tay hân không đủ thỏa mãn cô, cô muốn, muốn một thứ gì đó từ hân nhưng lại không biết là thứ gì

-AAA....cho em...um...em muốn...aa..

Hân nghe cô nói vậy, lí trí cũng biến mất, nhanh chóng rút ra phân thân cương cứng nóng rực của mình ma sát với tiểu nguyệt của cô. Đột ngột không báo trước tiến vào khiến cô vì đau đón mà hét lên

-AAAAA...đau quá...đi ra đi...nó to quá...đau....huhu...

Hân thấy cô đau như vậy lập tức cũng không động. Cô cảm thấy như thân mình bị xé ra làm hai mảnh, đau, đau lắm khiến nước mắt cô tuôn như mưa. Hân nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, rồi từ từ hạ xuống chiếc môi vì đau mà cắn chặt muốn bật máu.

Hân nhẹ nhàng cạy chiếc miệng nhỏ nhắn, đưa chiếc lưỡi của mình cùng vui đùa với chiếc lưỡi đình hương của cô. Hân thử động, thấy cô chỉ khẽ rên không còn đau nữa liền điên cuồng mà ra vào.

Từ chỗ giao hợp của hai người có thể thấy được mật dịch pha loãng với máu trinh của cô. Cô chỉ cảm thấy đau nhưng cũng cảm thấy có một thứ gì đó khiến cô khoái cảm. Như được lấp đầy, hai chân thon dài của cô quấn quanh eo của hân, miệng liên tục rên rỉ

-Aaaa....um...thật sướng khoái...thật sâu...aaaa

-Gọi tên tôi, gọi Dật, tôi sẽ cho em nhiều hơn nữa

-Dật...Dật...cho em...em muốn...muốn nhiều hơn nữa...AAA

Hân nghe thể càng thêm cuồng nhiệt mà đâm vào rút ra. Bỗng hân đẩy nhanh tốc độ, đó là dấu hiệu muốn bắn

-Aaaa....sâu quá...không được...aaaa

Tiết tấu nhanh như thế này khiến cô theo không kịp mà lần đầu tới cao trào. Mặt dịch tuôn ra ướt át, hoa nguyệt cũng thất chặt lại. Hấn thấy thế vội đẩy vào mấy cái rớt cuộc cũng phóng tinh hoa vào tận tử của cô khiến cô run rẩy.

-Aaaaaa

Cô cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng hấn đâu có dễ dàng buông tha cho cô như vậy. Lại một lần nữa đút vũ khí của mình vào hoa nguyệt của cô.

Hai thân ảnh trần truồng điên cuồng quấn quýt lấy nhau. Tiếng rên rỉ của cô và tiếng thở dốc của hấn.

Khi làm đến lần thứ ba hấn rút ra phân thân đã mềm nhũn của mình. Nhìn hoa nguyệt của cô còn cháy không ít bạch dịch từ cánh mông đến đùi thon dài. Hấn thoải mái ôm cô vào lòng mà ngủ. Cứ thế, cả hai liền ôm nhau ngủ say sau mấy trận chiến kịch liệt.

Sáng sớm, trong phòng của Bạch Dật. Hai cổ thân thể trần truồng đang ôm lấy nhau mà ngủ say. Dưới giường Kingsize quần áo lộn xộn tứ tung, mùi vị hoan ái nồng đậm còn thoang thoảng có thể ngửi thấy được.

Bạch Dật từ từ mở mắt. Đập vào mắt đầu tiên đó là gương mặt bé con của cô còn say giấc nồng. Hấn nhớ lại hôm qua hai người đã kiệt liệt xong rồi ôm nhau ngủ. Dù biết cô vì say rượu nhưng hấn lại không nhịn được vui vẻ. Hấn là người đầu tiên của cô nha. Thật hạnh phúc!!!

Rón rén bước xuống giường và đi thật nhẹ nhàng chỉ vì sợ cô giật mình thức giấc. Hấn nhanh chóng đi làm VSCN rồi xuống bếp nấu gì đó cho cô. Chắc hôm qua cô đã mệt mỏi nhiều rồi, nghĩ đến hôm qua hấn mặt đỏ bừng cười tủm tỉm, y như cô vợ nhỏ mới cưới vậy.

Tiểu Tuyết đang ngủ ngon lành đột nhiên mũi ngửi được một mùi gì đó thật thơm khiến cô lập tức tỉnh dậy. Phát hiện ra đây không phải là phòng của mình liền hét hoảng, không lẽ cô lại xuyên không nữa? Nhưng chờ đã, tại sao mình lại không mặc quần áo? Còn mấy cái đầu xanh xanh tím tím nổi bật trên làn da của cô là gì? Tại sao hạ thân cô lại thấy đau nhức thế? Một loạt nghi vấn tràn về đầu.

Cách

Tiếng mở cửa thành công thu hút sự chú ý của cô. Nhìn người con trai mới bước vào khiến cô hơi hoảng hốt. Bạch Dật?

Bạch Dật tay bưng cháo đến bên cạnh cô, đặt chén cháo trước mặt cô. Nhìn cô vẫn còn chưa mặc quần áo lộ rõ mấy vết hôn mà ngày hôm qua hấn lưu lại. Mặt đỏ lên, vẫn giọng nói ôn nhu nhưng mang vài phần ngưng ngừng

- Tiểu Tuyết, em tỉnh rồi à? Mau ăn cháo đi.

Tiểu Tuyết nhìn Bạch Dật đưa chén cháo vừa thơm vừa nóng trước mặt mình. Đầu tràn đầy nghi hoặc, sao anh lại ở đây

- Tôi qua đã xảy ra chuyện gì?

- Tôi qua em không nhớ gì hết sao, tối hôm qua em.....— Nói đến đây Bạch Dật lại đỏ mặt (cưng quá đi~)

Cô hồi tưởng lại chuyện xảy ra ở tối hôm qua. Cô tranh cãi với Tiểu Nhu sau đó buồn bực nốc vài chai rượu rồi gặp một người đàn ông sau đó muốn 419...um tiếp đó là....(hình ảnh không dành cho trẻ em hí hí)

Càng nghĩ mặt cô càng đỏ, đỏ đến mức muốn rỉ máu. Cô quay đầu nhìn Bạch Dật, thấy hấn cúi đầu nhưng vẫn thấy rõ hai tai hấn cũng đỏ lên, hấn lí nhí

- Đừng lo, anh sẽ chịu trách nhiệm với em

- Tôi không cần anh chịu trách nhiệm— Giỡn hả? Chỉ là 419 thôi mà, cô không quan tâm, cần chi làm uống tuổi thanh xuân của hấn

- Vậy....em phải chịu trách nhiệm với tôi— nói xong hấn càng cúi đầu hơn nữa

- Há????

- Đó...đó là lần đầu tiên của tôi. Em phải chịu trách nhiệm với tôi

Nói xong câu này hấn ngẩng mạnh đầu lên, mặt đỏ như máu nhưng vẫn cố chấp nói.

Cô nhìn Bạch Dật bộ dáng như vậy, nhìn không được cười cười. Đáng yêu quá

. Ân coi như chịu trách nhiệm với hấn cũng không tệ

- Anh thích tôi à???

- Phải anh thích em, rất thích em

- Được, tôi sẽ chịu trách nhiệm nhưng tôi không chắc là mình sẽ chỉ có mình anh đâu

Thấy hấn ngây ngốc nhìn cô, cô liền bồi thêm một câu nữa

- Tôi không định nhất kiến chung tình với một người đâu. Anh không muốn thì thôi, con người tôi là vậy đấy.

Bạch Dật thấy thái độ thờ ơ của cô như vậy, nhưng hấn biết rằng cô không nói dối. Chuyện cô nói chắc chắn như vậy hấn cũng không làm lai động được. Miễn là hấn được ở bên cô là hấn cũng đủ hạnh phúc rồi, dù gì thì cô cũng không quên hấn đâu, hấn cần phải cố gắng hơn mới được.

Tại sao lại hỏi hấn dễ chấp nhận như thế hả??? Vì hấn biết tài năng của cô thì không thể nào yêu chỉ một người được, hấn được nằm trong số nam nhân của cô, được cô quan tâm, yêu dù chỉ một chút thì hấn đã mãn nguyện rồi.

- Được, anh chấp nhận. Nào đến đây ăn cháo nào.

Cô cười thật tươi nhìn Bạch Dật, chồm người dậy, hôn lên môi hấn một cái, như chuồn chuồn nước lướt qua, cất giọng nói

- Được, kể từ giờ anh, Bạch Dật là nam nhân đầu tiên của em. Em cũng là nữ nhân của anh.

Nói rồi lại trở về chỗ cũ, để Bạch Dật uy cháo cho ăn. Dù gì thì cô cũng không còn sức để cử động nữa rồi. Ăn cháo xong lại mệt mỏi ngủ thiếp đi lần nữa.

Trong lúc cô ngủ say sưa thì quản gia Sebastian Nam Cung Hàn của cô thì gần như là lo lắng đến phát điên. Hấn nghe bảo vệ nói là từ tối đến bây giờ cô chưa có trở về. Nội tâm hấn lo lắng không ngừng, liên tục điều người đi tìm kiếm. Vậy mà cô lại nằm trong phòng của Bạch Dật ngủ, đã bỏ quên chuyện về nhà từ đời nào rồi.

-----Tiểu kịch trường-----

Mở tác giả: Người được phiếu bầu chọn nhiều nhất là Bạch Dật, chúc mừng Bạch Dật đã thắng với phần thưởng là lần đầu của Tiểu Tuyết.

Đám nam chủ: *sát khí bao trùm căn phòng, mắt hình viên đạn nhìn mở tác giả*

Mở tác giả: *giả ngu* ahaha mời Bạch Dật lên phát biểu cảm nghĩ, ủa Bạch Dật đâu rồi?

Người qua đường Giáp: ôm phần thưởng chạy rồi

Mọi người:

Sở Kì: Lần sau ta sẽ đoạt cục hoa....

Tiêu Chính Phong: Lần sau ta sẽ đoạt cái miệng nhỏ nhắn ấy....

Hai nam chủ đối mặt nhìn nhau, bắt tay, đồng thanh nói: Hợp tác vui vẻ

Nam Cung Hàn: Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, phải có hình tượng tốt với Tiểu Tuyết

Hiên Viên Ngao Thiên: Hừ, không chấp nhất với các nguoi!!!

Lôi Dạ Vũ: *thu mình vào một góc, vẽ vòng tròn* Không một cái phiếu, bộ ta đào hoa thì bị bơ à??? Ta đã làm gì sai?

Mở tác giả:*đổ mồ hôi* Ta đi trước đây

Đám nam chủ: *sát khí* Muốn chạy hả??? Không dễ vậy đâu.

Mở tác giả: AAA, cứu ta với....T.T....

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vô Đề

E hèm....hiện nay ta rất lười+bí ý tưởng nên truyện sẽ chậm một tí nhá. Mong mọi người vẫn ủng hộ ♥□♥□♥□

Sau khi nghỉ ngơi ở nhà Bạch Dật khoanh máy tiếng. Tiểu Tuyết liền bảo Bạch Dật đưa mình về, Bạch Dật dù lo cho thân thể của Tiểu Tuyết nhưng cô một mực đòi về cũng thật hết cách.

Kết

Một chiếc xe Toyoga trắng đậu trước nhà cô. Chỉ thấy sau đó một nam tử mũ mao như tiên, ôn nhu như nước bước ra, nam tử liền đứng dậy mở cửa xe sau, một nữ tử liền theo đó bước ra, nữ tử này đẹp như không có thật, đẹp tựa như Mẫu đơn điểm lệ cũng tựa như Mạn đà quyến rũ hai người đứng cạnh nhau nhìn rất hợp đôi.

Tiểu Tuyết và Bạch Dật liền bước vào nhà, khi đến cửa chính. Chưa kịp mở cửa thì cửa đã bị đẩy ra, sau là khuôn mặt đầy hốt hoảng của Nam Cung Hàn.

- Tiểu Tuyết, em đã đi đâu vậy?

Tiểu Tuyết gầy đầu lơ đãng trả lời

- Ahaha.....em chỉ đi...ngủ nhờ nhà bạn thôi mà....chắc là thế...

Nam Cung Hàn nghe câu nói mang vài phần giấu diếm của cô thì neho mắt. Quay đầu nhìn Bạch Dật đang cười như gió xuân. Từ trên xuống dưới đánh giá Bạch Dật, Bạch Dật cũng đánh giá lại Nam Cung Hàn. Hai nam tử tuyệt nữ trong lòng chung một ý nghĩ: tình địch đây rồi.

Nam Cung Hàn lại dò mắt nhìn Tiểu Tuyết, mặt hơi ý cười lễ phép

- Tiểu Tuyết, em làm tôi lo lắng lắm đấy.

Nói xong lại nhìn Bạch Dật, giọng vô ý tăng thêm vài phần băng lãnh

- Ồ, còn đây là ai đây???

Tiểu Tuyết không nhận ra không khí đầy mùi thuốc của hai nam tử, mặt vẫn vô tư trả lời

- Anh ấy tên Bạch Dật, là người có à...um. . quan hệ đặc biệt với em

- Quan hệ đặc biệt????

Nam Cung Hàn mảy mui lại như có thể kẹp chết một con ruồi, nghe câu trả lời của cô làm cho hắn không nhận được trong lòng sinh ra một cỗ lửa giận. Nhìn Bạch Dật vẫn cười như gió xuân làm hắn tức đến nghẹn khuất không có chỗ phát tiết

Vì Nam Cung Hàn không biểu lộ biểu cảm nên Tiểu Tuyết không hề nhận ra, cô quay sang cười nói với Bạch Dật

- Tạm biệt, ngày mai đi học gặp lại

- Tạm biệt, ngày mai tôi sẽ rước em— Bạch Dật ôn nhu nhìn cô

- Không cần đâu, với cương vị là một quản gia tôi sẽ đưa Tiểu Tuyết đi— Nam Cung Hàn đột nhiên nói

- Haizz, được rồi, vậy ở trường gặp

- Được

Bạch Dật rời đi cũng không quên liếc nhìn Nam Cung Hàn một cái, ý tứ trong đáy mắt không thể nào khiến cho người ta diễn đạt được.

Sau khi Bạch Dật đi khỏi, cô liền đi lên phòng mình, khi đi đến giữa cầu thang, Nam Cung Hàn đột nhiên lên tiếng

- Tiểu Tuyết

- Há???

- Lần sau không được như vậy nữa nghe không. Tôi sẽ lo lắng lắm đấy

Tiểu Tuyết sững sờ nhìn Nam Cung Hàn giọng nói nghiêm túc kia. Lo lắng cho cô? Đột nhiên lòng cảm thấy một tí ấm áp, giọng nói dịu hơn mọi ngày

- Được, sẽ không...khiến anh lo lắng!

Nhận được câu trả lời của cô, lửa giận trong lòng Nam Cung Hàn dịu đi một tí, giọng nói hiếm khi nghe được tia ôn nhu

- Được, em lên nghỉ ngơi đi

Tiểu Tuyết gạt đầu đi lên phòng. Nam Cung Hàn quay đầu tiếp tục công việc của mình, nhưng khi thấy sau lưng là Tiểu Nhu một thân áo ngủ còn xộc xệch để lộ một khoảng da trắng mịn, mặt lập tức lạnh hẳn đi.

Tiểu Nhu thấy hấn mắt lạnh nhìn nàng liền biết dụ dỗ cách này không thành, liền chuyển sang vẻ mặt yếu ớt khiến đàn ông muốn bảo vệ kia

- Hàn ca, chị Tiểu Tuyết đã về rồi à

- Tiểu thư đã về rồi, nếu Nhị tiểu thư không có việc, tôi xin phép đi trước!

- Này...khoan đã...

Tiểu Nhu còn muốn nói gì thì đã thấy Nam Cung Hàn lướt qua mình mà đi, lòng liền cảm thấy vô cùng tức giận. Vì cái gì mà Tiểu Tuyết lại được ưa thích như thế, đến cả quản gia còn có cảm tình với cô (Tiểu Tuyết). Không được cô không cho phép, tất cả phải là của cô. Tiểu Nhu trên mặt lộ ra khuôn mặt vằn vẹo đến khó coi cùng với một nụ cười rất chỉ là độc ác.

-----Phân cách tuyến đề-----

Sáng hôm sau, Tiểu Tuyết vẫn dậy sớm như mọi ngày. Vào nhà tắm VSCN, cô nhanh chóng mặc đồng phục và xuống lầu ăn sáng. Sở dĩ cô dậy sớm là vì không muốn gặp cái bản mặt của Tiểu Nhu, nó khiến cô phi thường không vui.

Từ trên lầu đi xuống, đã thấy Nam Cung Hàn đang chuẩn bị bữa sáng, cô ngạc nhiên, cô dậy sớm rồi mà hấn còn dậy sớm hơn cô nữa.

- Chào buổi sáng, Sebastian

- Chào buổi sáng, Tiểu Tuyết

Nam Cung Hàn bắt đầu dĩ cười, vì cái gì mà kêu cái tên đó hoài thế, hấn muốn cô gọi thẳng tên hấn cơ, nhưng vì để cô vui nên hấn đành phải nhận cái biệt danh đó thôi.

- Anh thức sớm thế?— Tiểu Tuyết tò mò hỏi

- Tôi ngủ không được nên thường thức rất sớm— Nam Cung Hàn trả lời, giọng nói có phần âm trầm

Tiểu Tuyết nghe giọng của hấn như thế, biết là có chuyện không vui xảy ra ám ảnh hấn nên cũng không hỏi thêm nữa. Ngồi xuống bàn ăn sáng, cô phải công nhận một điều là: Nam Cung Hàn nấu rất ngon, như đầu bếp nổi tiếng ấy. Thế là cô ăn không thừa một mẫu thức ăn nào, Nam Cung Hàn thấy thế chỉ cười sùng nịnh nhìn cô.

Khi chuẩn bị đi học, ra trước cổng đã thấy Nam Cung Hàn một thân vest đen ba món nghiêm chỉnh, bên cạnh là chiếc BMW màu đen nổi, thật là một màu đen quyền rũ. Tiểu Tuyết bất giác ngần ngại trong phút chốc. Hồi phục tinh thần, cô ngưng ngưng gỡ đầu, mặt hơi đỏ lên, vội quay sang chỗ khác không nhìn Nam Cung Hàn. Và đương nhiên, hành động này không thể nào qua mắt được hấn, hấn chỉ khẽ cười, mở cửa xe, làm động tác mời với Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết cũng lấy lại dáng vẻ bình thản của mình ngồi lên ghế phụ cạnh Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn nhìn Tiểu Tuyết đã ngồi lên ghế cũng ngồi vào chỗ lái, hấn bỗng nhớ gì đó chồm người qua phía cô làm cô giật thót một cái. Tiểu Tuyết thấy Nam Cung Hàn chồm qua phía mình nhin không được hỏi

- Sebastian, anh làm gì thế?

- Đương nhiên là cài dây an toàn rồi, ngộ nhờ tai nạn thì sao

Tiểu Tuyết "À" một cái, để mặt cho Nam Cung Hàn cài dây cho mình. Nam Cung Hàn thừa dịp Tiểu Tuyết không để ý, cánh môi bạc lên lút ấn lên cái má phấn nộn một cái, tuy chỉ là một cái lướt nhẹ nhưng cũng đủ làm nội tâm Nam Cung Hàn xao động mãnh liệt.

Đọc đường đi, cô và Nam Cung Hàn nói chuyện rất vui vẻ. Cô không ngờ hấn lại có rất nhiều sở thích chung với cô ví dụ như: thích mèo, đọc sách, uống trà.....v.v.....

Đến trường, cô liền xuống xe chào tạm biệt Nam Cung Hàn. Nam Cung Hàn vẫy tay tạm biệt với cô, lòng thì hơi khó chịu, hấn muốn nói chuyện với cô nhiều hơn nhưng đường đến trường lại rất nhanh đã đến dù hấn đã cố giảm tốc độ xe.

Thấy xe của Nam Cung Hàn dần dần xa, Tiểu Tuyết liền cầm cặp vào lớp. Vì cô đi học khá sớm nên ở đây không có nhiều học sinh cho lắm, còn có sương vẫn chưa tan hết nên làm nơi này có hơi thần bí, đáng sợ. Nhưng cô là gan phi thường không nhỏ, đi thẳng đến lớp mình, để cặp da xuống bàn cô liền đi đến thư viện. Vì hôm nay cô có tiết học tiếng Pháp nhưng cô lại không hiểu nhiều lắm ngoài tiếng Trung, Anh, Nhật và Đức cả.

Đến thư viện, không một bóng người làm cô có chút vừa lòng. Tốt, ở đây rất yên tĩnh có thể dễ dàng đọc sách, ung dung lấy một quyển sách tiếng Pháp mà nghiền cứu nên cô đã bỏ qua một cặp mắt đang quan sát mình.

Tiêu Chính Phong nhìn Tiểu Tuyết đang ngồi trên ghế đọc sách. Đáng vẻ bình thản, ung dung và rất quý phái. Anh bước lại gần nhưng lại Tiểu Tuyết lại không phát giác được vì đang chăm chú vào học. Đành phải hỏi cô trước

- Tiểu Tuyết, em làm gì ở đây vậy?

- Waaaa, ai vậy?

Tiểu Tuyết giật mình hét lên, không phải ma chứ, dù cô không sợ nhưng đừng có phiền vào lúc này chứ(bó tay chị rồi đây). Nhìn lại người đằng sau thì ra là Tiêu Chính Phong liền thở ra một hơi, hên quá không phải ma. Nhưng đây lòng vẫn hơi khó chịu, sao anh lúc nào gặp cũng thần thần bí bí thế, còn là lúc không có ai. Không lẽ anh là ma thật chứ?!(bớt ảo tưởng đi chị =.=)

- Anh làm gì ở đây thế?

- Anh đến đây để lấy một tí tài liệu cho trường, em đọc sách gì thế?

- Em chỉ đang luyện tiếng Pháp một tí thôi, chút nữa em có tiết

- Tội giúp em!

- Thật chứ???

Cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, tên Tiêu Chính Phong này tuy mặt than nhưng học rất giỏi, hẳn chỉ giúp cô thì chắc chắn cô sẽ giỏi thôi. Thấy khuôn mặt mang vẻ vui sướng của Tiểu Tuyết, Tiêu Chính Phong trong lòng buồn cười, nét mặt vẫn không thay đổi nhưng giọng điệu có một tí ôn nhu. Hắn gật nhẹ đầu cô nói

- Đương nhiên rồi

Và thế là suốt một tiếng đó, Tiêu Chính Phong liền ngồi kế bên Tiểu Tuyết dạy cho cô, còn không quên áp sát lại gần ăn chút đậu hủ như là khi cô hiểu và đọc đúng sẽ xoa đầu cô, đọc sai sẽ cốc nhẹ vào đầu cô. Làm cho cô cảm thấy mình giống như trẻ con vậy nhưng cô cũng công nhận Tiêu Chính Phong giảng cũng thật dễ hiểu, giọng nói trầm ấm mang một tí nhu hoà nghe rất dễ tai.

Chuông vào học bỗng reo lên, Tiểu Tuyết cười tùm tùm cảm ơn Tiêu Chính Phong, còn hẹn là một lát giờ nghỉ ngơi sẽ cùng ăn chung. Đương nhiên ăn chung không phải chỉ có hai người mà còn có một tá đám sói và một con loli lắm chuyện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: (H Nhẹ)

Là la la, giờ thiêng đã đến, đăng bài thôi (￣▽￣)

Giờ nghỉ trưa, cô cùng Thiên Diệp xuống căn tin. Khi vừa mới vào đã thấy bốn người Tiêu Chính Phong đang ngồi ở một góc. Cô và Thiên Diệp vội chạy tới. Thấy cô và Thiên Diệp tới, Lôi Dạ Vũ liền cười cười chọc ghẹo

- Hai em tới trễ đấy, làm tội anh chờ mãi

- Hi tội em xin lỗi— Cô và Thiên Diệp đồng thanh trả lời

Bạch Dật thấy Tiểu Tuyết đã tới, mặt liền vui hẳn lên. Hắn đi tới chỗ Tiểu Tuyết, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nói

- Chúng ta đi lấy đồ ăn nào

- Được— Cô cũng cười nhìn Bạch Dật

Tiêu Chính Phong, Lôi Dạ Vũ và Hiên Viên Ngạo Thiên thấy thế liền nhủ mầy, khẳng định khi không có bọn hắn Bạch Dật đã làm cái gì rồi. Nên mới khiến cho Tiểu Tuyết cười vui vẻ đến vậy. Còn Thiên Diệp thì nhìn cô và Bạch Dật, sau đó lại nhìn bọn Chính Phong cười trông thật đáng đánh đòn, lòng thầm nghĩ: trò vui đây rồi.

Cô, Thiên Diệp cùng Bạch Dật đi mua đồ ăn. Sau đó liền trở về với một đồng đồ trên tay. Toàn là đồ ăn vặt, đương nhiên đồ ăn vặt này điều chủ yếu là cô và Thiên Diệp lựa chọn. Còn đám mĩ nam từ kia chỉ biết lắc đầu thờ dài.

Con gái là chúa ăn vặt

Điều này khẳng định là không sai tí nào. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.

Không khí đang êm đềm nếu như không có cái bóng đèn Tiểu Nhu lại đây. Tiểu Nhu cầm khay đồ ăn bước nhẹ nhàng lại chỗ bọn cô, bộ mặt yếu đuối kèm theo một nụ cười đầy dịu dàng, nói

- Chị, em có thể ngồi chung được không?

Cô híp mắt nhìn Tiểu Nhu, định giờ trò gì đây? Quay mặt sang chỗ khác ném lại một câu

- Tùy

Tiểu Nhu nghe thế liền bước nhanh lại. Vì đi quá nhanh nên vấp ngã, khay đồ ăn không canh mà chuân bay về phía cô. Còn Tiểu Nhu vừa té xuống trên gương mặt liền nở nụ cười độc ác

Cô thấy khay đồ ăn bay về phía mình lòng liền khó chịu. Cô đã dự trước điều này nên không sợ nhưng cô lại bị bệnh khiếm phích. Tiểu Nhu cô thật là....☹_☹

Tuy nhiên cô chưa hành động đã thấy một bóng dáng còn nhanh hơn, kéo cô sang một bên. Lực kéo rất mạnh nhưng không làm cô bị thương. Cô quay đằng sau liền thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Hiên Viên Ngạo Thiên, cô cũng công nhận là trong nhóm người thì Hiên Viên Ngạo Thiên là mạnh nhất, vì hắn đã được huấn luyện quân đội do gia đình đào tạo.

- Cảm ơn

Cười với hắn một cái cô liền quay sang nhìn Tiểu Nhu, đám Chính Phong cũng đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Nhu.

Tiểu Nhu thấy kế hoạch làm cô(Tiểu Tuyết) xấu mặt không thành công, liền chuyển sang bộ mặt trắng bệch. Miệng thì lắp bắp xin lỗi đủ thứ

- Chị à, em...em không cố ý...thật đó

Cô nhìn Tiểu Nhu bộ dáng như thế, mặt không biểu hiện gì nói

- Đương nhiên là chị không để ý nhưng....

Lúc này mắt cô liền lạnh lùng hẳn đi, còn tản ra một chút sát khí nhẹ nhẹ

- Em làm sao có thể bất cẩn như thế, chị nhớ nhiều người đã dạy em lễ nghi rồi mà. Dù em là "con riêng" nhưng cũng không nên làm mất mặt Vân gia như thế

Cô đặc biệt nhấn mạnh từ "con riêng". Tiểu Nhu nghe thấy thế mặt đã trắng không còn một giọt máu. Nước mắt liền tràn ra

- Chị em xin lỗi....thật sự rất xin lỗi..

- Nay, đừng có khóc như thế chứ, làm người ta còn tưởng tôi bắt nạt cô đấy

Tiểu Nhu nghe thấy thế liền khóc thảm hơn, cô thấy thế liền không chịu nổi mà bỏ đi, khi đi còn không quên ném thêm một câu

- Thật phiền phức

Đám người Tiểu Chính Phong thấy thế liền đuổi theo. Tiểu Nhu thấy thế liền vội ngăn cản, khuôn mặt còn vương nước mắt trông thật dễ vỡ

- Nay, khoan đã...em...em

Tiểu Chính Phong nhìn khuôn mặt của Tiểu Nhu liền phát chán. Lướt qua ả, sau đó dừng lại nhưng lại không quay đầu, nói một câu

- Tôi cảnh cáo cô, sau này đừng phiền Tiểu Tuyết nữa

Nói xong liền đi mất, đám người Bạch Dật cũng mắt lạnh nhìn Tiểu Nhu, sau đó vội theo Chính Phong đi tìm Tiểu Tuyết.

Chỉ còn lại mình Tiểu Nhu đứng đó, mọi người trong căn tin xì xào bàn tán vài câu cũng bỏ đi. Tiểu Nhu cuối đầu không để lộ khuôn mặt vụn vỡ trong thật khó coi của mình, sau đó một mực bỏ đi.

Nói về Tiểu Tuyết, sau khi bỏ đi liền đi tìm một chỗ vắng vẻ mà.....ngủ. Còn đám người Tiểu Chính Phong vội chia ra đi tìm cô.

Lôi Dạ Vũ đi vào một chỗ vắng vẻ, nhớ đằng sau bụi cây là một chỗ rất yên tĩnh, có khả năng Tiểu Tuyết sẽ ở đấy nên chạy lại xem. Quả nhiên hắn đoán không sai, Tiểu Tuyết đang nằm yên một góc mà ngủ ngon lành liền cười khỏ. Bọn hắn chia nhau tìm cô như thế mà cô lại nằm đây ngủ. Lại gần hơn về phía cô. Tiểu Tuyết có một tật xấu là khi ngủ sẽ không bao giờ tỉnh trừ khi cô chịu tỉnh. Nên khi Lôi Dạ Vũ lại gần vẫn ngủ ngon lành.

Lôi Dạ Vũ nhìn Tiểu Tuyết ngủ yên ở đó. Hai tay trắng trẻo thon dài đặt trên cái bụng phẳng lì, mái tóc xoả tứ tung trong rất sống động. Đôi con ngươi đen sáng lấp lánh bây giờ nhắm lại để lộ hàng mi dài cong vuốt như cánh bướm, chiếc môi đỏ mọng cắn tròn khê mở thấp thoáng thấy được cái lưỡi dính

huong phần nộn. Ánh nắng chiếu xuống người cô làm cho làn da của cô tựa như đang phát sáng, một vài chiếc lá còn vướng lên mái tóc đen như thác đổ của cô. Trong cô như một tinh linh lạc vào trần gian, tựa như công chúa đang chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng để chờ đợi cho hoàng tử dùng nụ hôn để giải cứu cô.

Lôi Dạ Vũ bắt giấc tin vào điều này, cuối đầu dùng đôi môi của mình phủ lên môi của cô. Hắn cảm thấy như có dòng điện chạy qua người làm hắn có cảm giác tê dại. Đôi môi đỏ mọng của cô mềm mại lại rất ngọt, hắn không biết từ khi nào mà một nụ hôn nhẹ đã trở thành một nụ hôn nồng cháy điên cuồng.

Chiếc lưỡi của hắn linh hoạt chui vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, chơi đùa cùng cái lưỡi dính hương phấn nộn. Sau đó lại cuồng quét trong khoang miệng của cô, từng khe răng tham lam hút hết mật ngọt. Cô cảm giác mình bị mất hết đường khí, vội "um" một cái bằng giọng mũi. Đương nhiên cái giọng mũi ngọt ngào này đã đánh thức dục vọng của Lôi Dạ Vũ.

Hắn nhìn cô đang ngủ say rồi nhìn vật đang cương cứng ở giữa quần. Không biết làm thế nào, bỗng hắn nảy ra một ý tưởng. Cái này tuy có lẽ sẽ đánh thức cô nhưng hắn vẫn làm liều.

Mở khoá quần, lại mở quần lót mình liền lộ ra phần thân to lớn đang dựng đứng lên, còn có thể thấy nó đang nổi đầy gân xanh. Nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của cô để vào vật đang dựng thẳng đó. Sau đó hắn thở dài đầy thoải mái, hắn tiếp tục cầm bàn tay trắng nõn tựa không xương của cô mà theo trình tự lên xuống. Tay kia thì đặt sau gáy cô mà hôn, nụ hôn chứa đầy dục vọng chiếm đoạt và nóng bỏng. Ở phía dưới vẫn dùng tay cô lộng lẫy phần thân của mình, liên tục thở dốc, miệng không ngừng kêu hai chữ "Tiểu Tuyết"

Một lúc sau, hắn liền bắn ra tinh hoa của mình. Tinh d*ch dính đầy tay cô, một tí còn dính lên mặt cô. Lôi Dạ Vũ sau khi thoải mái, liền lấy khăn giấy từ túi quần ra lau tay và mặt của cô.

Sau đó hắn liền ôm cô theo kiểu công chúa, cuối đầu nhìn cô in lên môi cô một nụ hôn chứa đầy tình yêu và sự dịu dàng. Lôi Dạ Vũ liền một mạch bồng cô đến phòng y tế cho cô nghỉ ngơi. Sau đó nói với bọn Tiêu Chính Phong là cô đang ngủ đừng làm phiền. Bọn Tiêu Chính Phong thấy Lôi Dạ Vũ biểu tình hơi khác nhưng cũng làm theo. Bốn người liền bắt đầu vào học. Nguyên một buổi ấy, Lôi Dạ Vũ ngồi suy nghĩ gì mà cười đầy ngọt ngào, khiến cho bọn Tiêu Chính Phong nhìn hắn như....người điên.

Tội cho chị Tuyết, khi ngủ mà cũng không yên, bị mọi con sói đói quấy rầy. Em khuyên chị nên bỏ cái tật xấu ấy đi ㄟ_ㄟ.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lại Đi Chơi?

Ta đã trở lại. À mà ta mới viết một bộ ĐN NHẠC, có gì thì mấy chế nhớ ủng hộ nha, yêu nhiều lắm (づ_3_)づ.

Sau khi cô thức dậy, thấy mình ở phòng y tế thì hơi bất ngờ. Thằng nào canh lúc cô ngủ mà khiêng đi thế (chị dám nói Vũ ca là thằng hả? Em méc ảnh nè; Tiểu Tuyết: hừ không sợ; Dạ Vũ: *cười tủm tỉm* nằm sẵn trên giường chịu phạt đi)

Sau một hồi đấu tranh giữa ngủ tiếp và vào học, rốt cuộc cô cũng phải lết cái thân mình vào lớp. Khi mở cửa lớp ra, thầy giáo ngạc nhiên nhìn Tiểu Tuyết chẳng nói chẳng rằng mà đi về phía bàn, tự ngồi mà không nói tiếng nào. Nhất thời cảm thấy bực bội

- Trò Tiểu Tuyết, sao giờ em mới vào?

- Mệt!-- Cô ngáp dài trả lời

Thầy giáo á khẩu không biết nói gì, lớp 9A có xu hướng xì xào bàn tán. Thẹn quá hoá giận, thầy giáo đập bàn một cái, lớn tiếng quát

- Yên lặng!!!

Tức thì, lớp học đang sôi nổi bỗng im phăng phắc, thầy giáo lờm Tiểu Tuyết một cái, rồi nói với cô

- Trò Tiểu Tuyết, lên giải bài này cho tôi, nếu không giải được thì tan học ở lại trực lớp

Cả lớp trố mắt nhìn thầy giáo, bài toán này hôm nay mới học,

chưa giảng được gì mà bảo Tiểu Tuyết lên giải, đây gọi là ép người quá đáng mà.

Tiểu Tuyết cũng thật lười tranh co với ông ấy, đứng dậy chậm rãi đi lên bảng đen. Bàn tay trắng nõn như tuyết, từng ngón tay thon dài tinh tế cầm phấn lên, nguyên lai phấn đã màu trắng bây giờ lại ở trên một bàn tay trắng không kém, trông như cây phấn muốn dung hoà vào tay cô, để trở thành một phần

của làn da trắng mịn tựa không xương kia.

Cô nhìn bài toán trên bảng đen, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Những phép tính này có tính là chi, khi ở kiếp trước cô 14t đã đậu đại học lấy được bằng tiến sĩ là thạch sĩ, bây giờ lại bắt cô giải một bài toán dễ như ăn cháo này.

Tay phải cầm phấn khẽ cử động, đưa lên mặt bảng, linh hoạt mà giải ra từng con số. Chữ số tròn trịa màu trắng được nổi bật trên bảng đen. Một bài giải rất ngắn gọn nhưng dễ hiểu và rất đúng, không thừa một chữ.

Giải xong cô lại ung dung về lại bàn của mình, chống tay phải để lên má, khuôn mặt mang vẻ lười biếng tựa như con mèo con

- Thưa thầy, như thế đã được chưa ạ?

Thầy giáo bây giờ không biết phải nên biểu hiện ra sao, chỉ đứng đó như tượng đá. Làm sao có thể, ông sống từng ấy năm rồi mà chưa thấy một bài giải như thế này, phải nói là rất xuất sắc, ông cũng chưa chắc giải được dễ như thế này. Bài toán này tương đối khó giải và rất rườm rà, nhưng thật không ngờ là cô lại giải được và biến nó thành một công thức ngắn gọn. Ông hoàn hồn lại, nhìn Tiểu Tuyết giọng nói bây giờ rất đúng chuẩn một giáo viên tốt còn có một tí...kính nể.

- Khụ, được rồi. Rất tốt, các em nên học hỏi Tiểu Tuyết

Cả lớp "ĐẠ" một tiếng lại bắt đầu nghe giảng tiếp, một số khác lại quay sang nhìn cô với đủ loại tư vị khác nhau: ngưỡng mộ, ghen tị, tán thưởng...v.v...Cô cũng mặt kệ, không biết tại sao hôm nay cô đặc biệt một mẻ, và tay phải của cô cũng cảm thấy ê ẩm, tựa như có ai cầm lấy và làm chuyện gì đó lặp lại rất nhiều lần (ahhi em biết mà không nói đâu (' ▽ '))

Chuẩn bị đánh một giấc nhưng không may, Thiên Diệp không biết từ đâu chui ra hỏi cô

- Nè Tiểu Tuyết một hỏi?

- Không, chỉ buồn ngủ thôi

- Um, mà chủ nhật mình đi chơi nhé?

- Đi chơi?

Nhắc đến đi chơi, cô lại nhớ tới vụ uống rượu ở quán bar lần trước, không khỏi ánh mắt hình viên đạn với Thiên Diệp nhỏ bé

Thiên Diệp thấy ánh mắt "thân thương" của cô, da gà đều nổi cả lên, lòng có chút chột dạ. Liên bày ra bộ mặt nịnh nọt

- À ừm mà cái vụ lần trước cho tớ xin lỗi nhé. Tớ cũng say nên không biết cậu đã bị mất tích

- Haizz, được rồi tha cậu đó

Cô thật sự không chống lại nổi cái bộ mặt ngây thơ vô số tội đồ của Thiên Diệp nên đành rộng lượng bỏ qua. Lòng âm thầm ghi nhớ "Thiên Diệp, nếu cậu mà bỏ tớ nữa, tớ nhất định sẽ bán cậu cho 'traí' đấy"

(Và sau này dù Diệp tỷ ta không làm gì xất nhưng chỉ vẫn bị bán cho người khác, số chị thật nhỏ a

(▽))

-----phân cách tuyến đề-----

Sáng sớm tinh mơ, những chú chim hót líu lo trên cành cây, những cụ già trẻ em lớn nhỏ dậy sớm để tản bộ, bầu trời xanh thẳm cùng với những đám mây trắng như bông gòn trông thật yên bình.

Và cái yên bình đó không còn giữ được lâu nữa vì một âm thanh rất ư là "nhỏ" vang vọng khắp phòng Tiểu Tuyết. Nhưng mỗi nữ nào đó vẫn ngủ say như chết. Có thể nói cách khác là cô mất điếc tai ngơ với chiếc điện thoại "thân yêu" đang sắp phá hỏng giấc ngủ của cô

RENG

RENG

RENG

.

.

.

RENG

RENG

RENG

RENG

RENG

RENG

Sau nhiều lần giả điếc nhưng xem thành công, Tiểu Tuyết rút cuộc cũng đành cố mở hai mắt mình ra, tay mò mò điện thoại. Mới vừa bấm nút nhận, một tràng âm thanh liền xuất hiện tới tấp, cứ như niệm Phật vậy ấy

- Tiểu Tuyết, dậy đi, ta đi chơi thôi

- Tiểu Tuyết? Đừng nói cậu còn ngủ nha, dậy đi nào

- Dậy đi mà, hôm nay chủ nhật phải đi chơi chứ

- Tớ có 2 tấm vé đi xem phim nè, chúng ta xem phim xong rồi đi công viên giải trí nhá?

- Nè, cậu có nghe tớ nói không hả?

Khi nghe Thiên Diệp niệm Phật và vẫn đang có xu hướng niệm tiếp, trán cô liền nổi ra ba vạch hắc tuyến, cô nghiêng răng nghiêng lợi gặm từng chữ, tay cũng không rảnh rồi giờ ngón giữa lên, giọng điệu uy hiếp rõ ràng(—"—)ㄟ

-LÂM THIÊN DIỆP, cậu rảnh rồi sinh nông nổi hả??? Bây giờ mới có 6h mà cậu điện thoại muốn cháy máy rồi. Cậu không muốn ai SỐNG luôn hả???

Bên đầu dây kia Lâm Thiên Diệp nghe tiếng rống giận còn hơn sư tử Hà Đông của cô liền im phật, đây có thể nói là cô chơi ngu không? Gọi vào giờ này bảo sao Tiểu Tuyết không bực mình ㄟㄟㄟ. Nhưng vì đại cuộc đi chơi, cô nhịn một tí cũng không chết ai. Thiên Diệp bắt đầu dùng giọng điệu dụ dỗ thiếu chút nữa là cầm luôn cây kẹo ra để dụ Tiểu Tuyết

- Xin lỗi, tại mình nôn nóng quá, vậy 10h tớ tới rước cậu nhá, bây giờ cậu có thể yên tâm ngủ rồi

- Ủ, tạm biệt

Tiểu Tuyết cũng dần dần bình tĩnh vì lí do rất đơn giản: lại buồn ngủ tiếp. Cô ngáy dài trả lời

- Vậy bye nha, à mà.....Típ Típ Típ

Thiên Diệp liền chết lặng, tính hỏi Tiểu Tuyết đi xem phim gì vậy mà chưa hết câu đã tắt máy. Thế là mỗi nữ Thiên Diệp bị bơ đẹp mặt, suốt buổi ăn sáng đều trưng ra con mắt cá chết mà ăn. Người nam tử đang đọc báo ngồi đối diện Thiên Diệp thấy thế liền tò mò, rốt cuộc thần thánh phương nào mà làm cho em gái hắn quan tâm đến như vậy. Lúc này hắn cũng có nghe được một tí cuộc đối thoại, có lẽ là người con gái kia rất thân với Thiên Diệp đi

- Bạn em à, Tiểu Diệp

- Ừm, một người bạn rất quan trọng

Thiên Diệp hí hửng trả lời, anh hai cô luôn không đoái hoài tới những người bạn của cô lúc còn ở Anh, tại sao lại hỏi thăm Tiểu Tuyết? Lòng Thiên Diệp liền âm thầm tính toán, anh hai à, xem ra anh chuẩn bị hành trình rước vợ về nhà đi, em đây sẽ ủng hộ anh. Mỗi nữ phụ Thiên Diệp không ngừng cười gian ác khiến cho người đối diện bỗng cảm thấy hơi lạnh, chắc mình bị cảm chăng? (Không anh à, anh bị chính em gái mình bán đi ㄟ_ㄟ)

Lại nói về Tiểu Tuyết, vì sợ Thiên Diệp gọi lại nữa nên liền tháo sim điện thoại ra và Rằm, chiếc điện thoại thân yêu đã về với chúa bằng một cú tiếp "tường" ngoạn ngục. Tiểu Tuyết trong lòng mặc niệm cho điện thoại một phút, lòng thầm nói: xin lỗi cưng nha, tại cưng phá hỏng giấc ngủ của chị, tạm biệt. Nói rồi lại lăn ra ngủ tiếp. (Điện thoại: Em có tội tình chi ToT)

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Anh Trai Thiên Diệp? Nụ Hôn Bất Ngờ

Xin lỗi vì đã vắng mặt lâu, ta đã trở lại đây. Chủ yếu tại vì lười nên không viết, bây giờ sẽ cố viết và đăng sớm nhất. Không bỏ hố đâu, yên tâm đi

9h, tại Vân gia

Một chiếc xe màu trắng đậu trước nhà Tiểu Tuyết, sau đó là một thân ảnh bé nhỏ vận một bộ váy hồng phấn đáng yêu. Thiên Diệp nhí nhảnh với bộ váy hồng phấn, tóc được cột hai chùm, đầu đội thêm một cái nón vành rộng màu đỏ kèm theo một cái nơ to đùng, chân đi đôi giày búp bê màu hồng. Trong cô thật là đáng yêu khiến người khác cảm thấy hảo cảm. (Pink Panther phiên bản người =.=)

Thiên Diệp nhảy nhót đi vào nhà Tiểu Tuyết, bàn tay như búp măng non không ngừng nhấn chuông cửa

Kính koong

kính

koong

Cách

Cánh cửa mở ra, theo đó là một khuôn mặt xa lạ nhưng rất là đẹp. Thiên Diệp nhìn người trước mắt, mày nhíu lại, Tiểu Tuyết của cô đâu? Sao Tiểu Tuyết không mở cửa?

- Chào anh, Tiểu Tuyết đâu?

- Tiểu Tuyết mới thức giấc, cô tìm cô chủ có việc gì?

- Tôi tới rước Tiểu Tuyết đi chơi

- Vâng, mời tiểu thư vào trong ngồi đợi

Nam Cung Hàn mở cửa cho Thiên Diệp vào nhà. Vừa vào, Thiên Diệp liền chạy ào vào phòng Tiểu Tuyết. Cũng may khi Thiên Diệp vào phòng thì Tiểu Tuyết đã thay đồ xong. Thiên Diệp chạy nhào tới ôm Tiểu Tuyết một cái, mặt cọ cọ với má Tiểu Tuyết

- Tiểu Tuyết, mình tới đón cậu đây

- Chờ mình ăn tí đồ ăn đã

Tiểu Tuyết trả lời Thiên Diệp qua loa, chân bước đến bên giường Kingsize, trên tay ẵm con mèo mà Sờ Kì tặng xuống dưới lầu. Thiên Diệp nhìn con mèo trắng trong lòng Tiểu Tuyết, miệng khen ngợi

- Oa, con mèo dễ thương quá. Nó tên gì vậy?

- Nó tên Moon

- À nó là quà của anh chàng Sở Kì gì phải không?

Nói rồi Thiên Diệp còn lấy khuya tay chọt chọt Tiểu Tuyết, miệng đùa giỡn. Tiểu Tuyết bị Thiên Diệp chọc mặt hơi đỏ nhưng vẫn không trả lời, ôm mèo xuống dưới nhà.

Nam Cung Hàn thấy Tiểu Tuyết xuống lầu, miệng cười đúng chuẩn của một quán gia. Trên bàn tay đeo bao tay trắng tinh đang cầm một ly sữa nóng pha mật ong đầy ngọt ngào.

- Tiểu Tuyết, tôi đã chuẩn bị bữa sáng, xuống ăn thôi

Tiểu Tuyết gật đầu ngồi xuống bàn, tiện tay cầm một mẩu bánh sandwich mà bắt đầu ăn. Còn Thiên Diệp ngồi một bên chơi đùa với Moon, thi thoảng còn liếc nhìn qua phía cô và Nam Cung Hàn.

Sau khi ăn xong, Tiểu Tuyết lại cầm ly sữa nóng uống cạn tới đáy. Nam Cung Hàn cười cười nhìn cô, bỗng Nam Cung Hàn đưa tay vào áo, lấy ra một cái khăn trắng tinh ở mép viền còn thêu hoa tulip trắng. Lấy khăn lau lên mép miệng nhỏ còn vương vài giọt sữa, miệng cười sùng nịnh

- Miệng em dính sữa này

- Cảm ơn anh, Sebastian

Thiên Diệp nhìn cảnh tượng tim hồng bay đầy khắp nơi mà không khỏi đưa ánh mắt nham hiểm của mình về phía Tiểu Tuyết và Nam Cung Hàn.

Hừm, thật giống như hai người có JQ với nhau vậy. Thật nghi ngờ a~.

Thiên Diệp mắt thâm ý nhìn hai người khiến cho Tiểu Tuyết bị nhìn mà nổi hết cả da gà.

Sau khi tạm biệt Nam Cung Hàn, Thiên Diệp và Tiểu Tuyết liền chạy xe đến khu giải trí.

Đến nơi, mọi người đều không hẹn mà ngoáy đầu nhìn hai thân ảnh nhỏ bé đứng ở cổng khu giải trí. Chỉ thấy hai người con gái bé nhỏ ở đó như hai thiên thần lạc vào nhân gian. Một bé bỏng khả ái, một dễ thương ma mị, hai cặp đôi hút hồn người khác.

Thiên Diệp vận bộ hồng dễ thương, còn Tiểu Tuyết mặc một cái áo sơ mi ngắn kết hợp với chiếc chân váy ngắn màu đen, tóc búi cao, tuy không trang điểm nhưng vẫn làm cho người khác hít thở không thông, khiến bao con tim đập lỗ nhịp vì cô.

Thiên Diệp nghịch ngợm lôi kéo Tiểu Tuyết đi khắp đồng tây, hết xem phim lại tới tàu lượn siêu tốc lại tới mê cung,....khiến cho Tiểu Tuyết bị kéo đến chóng cả mặt.

Lúc này, Thiên Diệp và Thiên Diệp đang ngồi trong quán nước ngoài trời mà ăn kem. Bỗng điện thoại Thiên Diệp reo lên.

Reng

Reng

Reng

Thiên Diệp thò tay vào chiếc túi Dior mini, cầm điện thoại lên tai bắt máy nghe

- Alo?

Bên kia đầu dây hiện lên một giọng nói trầm ấm, khàn khàn của một người nam tử trưởng thành, ngữ khí yêu thương cùng tí nuông chiều

- Thiên Diệp à

- A, anh hai có chuyện gì à?

- Không có gì, chỉ hỏi em có muốn anh đi đón không?

- Ừm, cũng được đó, anh tới nhanh đi, cùng bọn em chơi một tí.

- Được rồi, chờ anh tí

Nói xong đã tắt máy, Thiên Diệp lại tiếp tục ăn kem, Tiểu Tuyết nhìn Thiên Diệp một hồi, lại hỏi

- Ai vậy?

- Anh trai tớ

- Ủ, anh cậu có lẽ thương cậu lắm nhĩ? Nghe giọng cũng đủ biết

- Hìhì, anh ấy bảo hộ tớ chặt chẽ lắm, tới nay tớ vẫn còn ế nè. Tuy nhiên anh tớ cũng rất soái nha!

- Ồm, ăn kem tiếp đi

Tiểu Tuyết trong lòng không khỏi suy nghĩ: đồ muội không. Và cũng không nghe câu sau của Thiên Diệp, hoàn toàn không chú tâm tới nữa vì với trai đẹp có lẽ mặt đã chai rồi. Bạn hỏi vì sao? Vì suốt ngày cái đám Sở Kì kia có bám lấy, khiến cô dù có mê trai cỡ nào cũng đã được tiêm miễn dịch.

Một lúc sau, một nam tử có bộ dạng rất soái đứng trước Thiên Diệp và Tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết đánh giá người trước mặt, một bộ thường phục cho ngày thường đang thịnh hành, mái tóc đen rũ xuống che đi cái trán và cả lông mày, trong đôi mắt đen như bảo thạch không gọn sóng kia là một biểu tình khiến người ta không thể hiểu nổi. Cánh môi bạc mỏng ngậm chặt lại. Một bộ dạng khiến người ta đoán không được tâm tư, đây là loại người khiến Tiểu Tuyết cô cảm thấy khó đoán nhất. Vì cứ như nhất cử nhất động đều không thể lường trước được. Và điều quan trọng nhất là, bộ dạng của hắn và cô rất giống nhau, không thể hiểu được. Những đồng loại như vậy làm cho cô cảm giác thật khó hiểu.

Thật rắc rối!

Lâm Thiên Ngôn đứng lảng lảng đó, đầu tiên thu hút sự chú ý của anh là cặp mắt đen bình thản như hồ thu cuối năm, thân ảnh bé nhỏ thấp hơn anh hai cái đầu, ấn tượng về cô chính là khuôn mặt xinh đẹp không một biểu tình, nó chứa sự hồ hững với tất cả, không thể không nói khuôn mặt này làm trái tim anh thoáng chốc rung động.

Thiên Diệp nhìn anh trai của mình nhìn Tiểu Tuyết đến thất thần thì trong lòng không khỏi ôm bụng cười to. Cuối cùng cũng có thứ khiến tâm anh trai của cô nhiều loạn. Hà hà, mình sắp có chị dâu rồi (chưa chắc đâu chị ơi, Tuyết tỷ không phải chỉ mình anh trai của chị đâu). À, còn có tùm lum người bám đuôi Tiểu Tuyết nữa, sau này anh phải khổ nhiều rồi anh trai yêu dấu ạ. Để thoát khỏi không khí ngột ngạt này, Thiên Diệp vội ho một cái nhắc nhở

- Khụ, anh hai

Lâm Thiên Ngôn thoát khỏi suy nghĩ vu vơ của mình, nhìn em gái bé bỏng đang nhìn mình bằng cặp mắt "em đây biết rồi nha" thì có chút xấu hổ. Bước lại hỏi thăm Thiên Diệp một tí lại đưa mắt nhìn Tiểu Tuyết rồi lại nhìn Thiên Diệp, ý bảo đây là ai?

- Anh hai, đây là bạn mới của em, Vân Tiểu Tuyết!

Rồi quay sang Tiểu Tuyết

- Tiểu Tuyết, đây là anh trai mình, Lâm Thiên Ngôn! Hai người làm quen đi!

Lâm Thiên Ngôn bước đến gần Tiểu Tuyết, cúi đầu nhìn cô, tay phải đưa ra, miệng cười đúng chuẩn xã giao

- Chào em, anh là Lâm Thiên Ngôn

- Chào anh, em là Vân Tiểu Tuyết

Hai người bắt tay nhìn nhau, cho đến khi Tiểu Tuyết rút tay về thì Lâm Thiên Ngôn mới lấy lại được tinh thần. Khi nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, nó không khác bàn tay của Thiên Diệp là mấy nhưng tại sao khi nắm lấy bàn tay đó anh lại cảm thấy có dòng điện chạy qua?

Haizz, thật không ngờ anh lại rung động vì một cô gái, mà lại là lần đầu tiên gặp nhau nữa.

Sau đó, dưới sự nhiệt tình và lôi kéo của Thiên Diệp, hai người Tiểu Tuyết và Lâm Thiên Ngôn bị lôi đi không thương tiếc. Có thể nói nản nhất là lần vào nhà ma, Thiên Diệp la inh ỏi ôm lấy Tiểu Tuyết thật chặt. Còn Lâm Thiên Ngôn thừa dịp nắm tay Tiểu Tuyết còn nói là nắm tay cho an toàn. An toàn em gái anh, bộ anh nghĩ tôi là cháu lên 3 hay sao mà sợ ma hà (=.=|||)???

Cuối cùng để kết thúc cho buổi đi chơi, Thiên Diệp rủ hai người Tiểu Tuyết là Lâm Thiên Ngôn đi vòng đu quay, giờ cũng đã xế chiều có lẽ lên đến đỉnh vòng quay quan sát sẽ rất đẹp nên Tiểu Tuyết đã đồng ý. Còn Lâm Thiên Ngôn im lặng, cứ cho như anh ta đồng ý luôn đi.

Mua ba vé, đến khi chuẩn bị lên cabin thì Thiên Diệp lại ôm bụng la đau. Còn nói đi xong sẽ quay lại, hai người cứ đi trước đi. Cô cẩn thận đưa ánh mắt như dao dò xét Thiên Diệp, thấy Thiên Diệp vẫn như cũ ôm bụng thì mới đặt mắt sang vòng đu quay. Bước đến lên cabin trước, Thiên Diệp sau khi đi còn quay sang nhìn anh trai mình, tay ra dấu còn nháy mắt một cái nữa chứ.

Lâm Thiên Ngôn nhìn em gái tạo cơ hội cho mình thì có tí vui mừng, lòng âm thầm nhắc nhở: về sau phải mua thêm truyện ngôn tình cho nó mới được. Lâm Thiên Ngôn vội lên cabin ngồi đối diện Tiểu Tuyết. Sau hơn mấy phút, vòng đu quay bắt đầu khởi động, chậm chậm mà quay

Vòng đu quay Sun Wheel với chiều cao 115m, hoạt động trên diện tích rộng xấp xỉ 3000 m². Sun Wheel có 64 cabin với sức chứa tối đa tổng cộng khoảng 384 người lớn, mất 15 phút để di chuyển hết một vòng quay. Sun Wheel là điểm tham quan nổi tiếng nhất cho những người nước ngoài tới đây tham quan. Có người còn nói Sun Wheel là đu quay tình yêu, nếu cabin chạy đến giữa vòng quay và hai bạn trẻ trao nhau nụ hôn tại lúc đó thì hai người sẽ ở cạnh nhau suốt đời (ta chém cho vui đó (￣▽￣))

Sau chừng mười mấy phút, cabin đã sắp chạy tới chính giữa vòng quay, lúc này Tiểu Tuyết bỗng hơi sợ. Không phải là Tiểu Tuyết sợ mà là vị nguyên chủ cũ này mắc chứng sợ độ cao. Dù cô có cố áp chế nỗi sợ này nhưng nó vẫn phát tán ra khắp thân thể. Khiến Tiểu Tuyết vô cùng cảm thấy bức bối. Tiểu Tuyết nhìn sang Lâm Thiên Ngôn ngồi đối diện, có lẽ có người ngồi chung thân thể này sẽ bớt run chăng? Có tin vào điều này, Tiểu Tuyết cất giọng hỏi Lâm Thiên Ngôn

- Nay, tôi có thể ngồi chung với anh không?

- Em bị gì à?

Cẩn rằng, Tiểu Tuyết cố phát ra chữ "sợ" mà từ đó đến nay chưa bao giờ nói. Cô thật hận cái chứng sợ độ cao này.

- Tôi....sợ độ cao...

Lâm Thiên Ngôn nghe thấy thế, vội nhích sang một bên. Tiểu Tuyết cố bước từng bước đến, Lâm Thiên Ngôn cũng giơ hai tay ra như kiểu muốn đón cô.

Bỗng "Rè" một cái, vòng quay trong phút chốc đứng lại vài giây do bị lỗi gì đó khiến cho Tiểu Tuyết vấp ngã mà nhào về phía trước. Thấy thế, Lâm Thiên Ngôn vội đỡ cô vào lòng.

Thật không ngờ, lúc cô ngã về phía trước lại ngã vào người Lâm Thiên Ngôn, khiến cho môi của cô vô tình mà chạm với môi của hắn. Đúng lúc ấy, lại là lúc cabin ở giữa vòng quay.

Sau vài giây, vòng quay lại quay trở về, Tiểu Tuyết vội thoát ra khỏi lòng ngực Lâm Thiên Ngôn làm cho đôi môi nhỏ xinh của cô tức khắc dời khỏi đôi môi của Lâm Thiên Ngôn. Khiến hắn có chút mất mát.

Sờ sờ môi mình, lúc hôn cô là lúc ở giữa vòng quay, điều này làm hắn rất vui mừng vì hắn và cô sẽ ở bên nhau suốt đời. (Vâng, thêm một đồng nam nhân khác nữa, không phải mình anh đâu)

Suốt mười mấy phút quay về, cô và hắn dù ngồi chung nhưng cũng không làm gì hết nữa. Có thể để ý hai người đang suy nghĩ gì đó mà lạc hồn trên mây.

Lâm Thiên Ngôn vì nụ hôn mà ngồi đó cười một mình, bộ dáng của bệnh tương tư.

Còn Tiểu Tuyết lúc đầu vì ngại mà mặt hơi đỏ, sau đó lại tức giận vì cái đu quay chết tiệt còn có cái thân thể sợ độ cao này.

Một bên tim hồng phát phổi, một bên lửa giận bùng bùng tạo nên khung cảnh có vài phần kì quái. Tuy nhiên, hai nhân vật chính này không phát hiện, vẫn chìm vào suy nghĩ vớ vẩn nào đó của mình.

Lúc xuống cabin, đã thấy Thiên Diệp ở đó chờ sẵn, mặt còn treo một nụ đáng ghét. Tiểu Tuyết nhìn lửa giận xuống, chạy tới nói chuyện với Thiên Diệp, bỏ ngor Lâm Thiên Ngôn ở đó.

Sau đó Lâm Thiên Ngôn lái xe chở Tiểu Tuyết về nhà của cô rồi cùng Thiên Diệp về nhà. Nhìn chiếc xe từ từ khuất, Tiểu Tuyết liền vào nhà. Chơi với Moon một tí rồi vào tắm.

Sau khi tắm xong lại lăn ra ngủ, dù gì hôm nay cũng đã mệt rồi. Ngày mai còn có khoá dạy nhạc nữa, mệt mỏi thật

.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cứu Người Đêm Khuya

Mấy chế có coi Euro không? Năm nay Bồ đào nha giành giải, mừng v~ lớn . Tuy không có cá cược nhưng ta vẫn cầu Bồ đào nha thắng

Tiểu Tuyết một mực ngủ đến khuya mới tỉnh dậy, cũng bởi vì cái bụng nhỏ đang biểu tình dữ dội. Chứ không cô cũng chẳng quan tâm.

Khoác một chiếc áo khoác da lên người, Tiểu Tuyết từng bước xuống cầu thang. Nhìn đồng hồ điểm tới đã hơn 10h, chắc vẫn còn cửa hàng bán nhĩ?

Tiểu Tuyết âm thầm mở cửa, đi bộ tới cửa hàng tạp hoá. Vì nhà không có thức ăn, mì gói cũng hết, đến một cọng rau cũng không có. Tiểu Tuyết phải cắn răng đi ra ngoài trời đông lạnh giá mua như thế này.

Đêm, cái lạnh ào đến làm cho người ta phải run người, một cơn gió thoáng qua cũng đủ làm bạn hắt xì liên tục, mọi người đều mong có thể về nhà của

mình mà ừ người trong chăn ấm áp. Nhưng vì lo cho cái bụng nhỏ bé mà Tiểu Tuyết phải lặn lội đường xa đi trên đường con đường lạnh giá này. Hai bàn tay từ lúc này đã trắng bệch, khí lạnh toả ra khiến cho mọi hoạt động của cô điều bị giảm đi rất nhiều. Dọc đường đi, cô luôn chà sát hai tai chỉ mong lấy được một tí hơi ấm.

Bước chậm trên đường hiu quạnh, lá cây bị gió thổi chà sát trên mặt đường kêu tiếng "xào xạc, xào xạc", đèn đêm thỉnh thoảng cứ chớp tắt, chớp tắt, nghe đâu thoáng thoáng còn có tiếng mèo kêu, con đường bị bóng đêm bao phủ ở phía trước, dù bạn có tinh mắt tới đâu cũng không thể nào mà nhìn rõ được.

Trên con đường tối om đầy quỷ dị đó, một thân ảnh nhỏ bé đi từng bước từng bước bước đi, mái tóc đen xoả dài đến thắt lưng, âm thanh trong trẻo đang làm bầm một bài hát vu vơ nào đó, tiếng cười khúc khích vang lên trong đêm đen mịt mờ này.

- Là là là là là, là là là là là

Âm thanh của điệu nhạc cứ văng vẳng vang lên, thân ảnh bé nhỏ cầm trên tay bạch đồ ăn vặt cho buổi tối, miệng cười thiếu chút nữa là tới mang tai. Vâng không sai, thân ảnh bé nhỏ đó là của chị Tuyết ta. Chị Tuyết đang vui vì có đồ ăn lót bụng í mà (▽▽).

Tiểu Tuyết cầm bạch đồ ăn mà niềm vui sớm dâng trào trong... dạ dày. Cô vui vẻ hát một điệu nhạc, chân cô bước thật nhanh để về nhà thưởng thức bữa ăn. Dù không khí ban đêm có quỷ dị đến đâu nhưng cũng không làm cô quan tâm. Thứ mà cô hiểu kĩ chính là sự huyền bí như ma, phép thuật,... Nếu bây giờ xuất hiện một cái bóng trắng, coi chừng cô cũng đã đuổi theo tìm hiểu rồi.

Tiểu Tuyết đang vui vẻ về nhà, nhưng niềm vui không giữ được lâu khi cô bắt gặp một thân ảnh đang nằm té xỉu dưới lòng đường cạnh cột đèn kia. Người ta có câu "Tò mò giết chết con mèo", hôm nay cô mới được biết cảm giác đó. Vì cái lòng tò mò chết chôn này, Tiểu Tuyết mới bước lại tìm hiểu cái "xác" đang nằm đó.

Càng lúc càng gần thân ảnh to lớn kia, Tiểu Tuyết càng thấy bóng lưng này có tí quen quen. Đến khi đứng kế bên, cô mới trợn mắt há mồm nhìn người đang nằm tê liệt dưới đây. Oh my ghost, đây là Hiên Viên Ngao Thiên mà. Bộ bị đuổi ha sao mà nằm ngủ ở đây vậy?(chị có chắc là ngủ không đây? (-_-|||))

Cẩn thận soi mói người hấn, thấy hấn không nhút nhát cô mới cả gan lên tiếng, chân còn không rành đập đập mấy cái lên tấm lưng to lớn của Hiên Viên Ngao Thiên.

- Này, chết chưa?

Hiên Viên Ngao Thiên bị đập ăn đau, rên lên một tiếng, mở con mắt màu đen như hắc thạch của mình lên nhìn người con gái trước mắt. Nhưng nhìn tới nhìn lui, vẫn chỉ cảm thấy người trước mắt diện mạo rất mơ hồ, đầu ong ong một tiếng liền lảo ra ngất đi.

Tiểu Tuyết nhìn Hiên Viên Ngao Thiên mở mắt ra rồi lại đóng lại thì lập tức đen mặt. Đầu cần buồn ngủ như thế chứ? (chị vẫn chắc là ngủ à?). Cuối đầu xuống nhìn tổng quát từ trên xuống dưới một hồi, thấy vùng eo của hấn nhiễm ra cái gì ướt ướt, không ngừng chảy xuống loang hết trên chiếc áo sơ mi trắng khiến nó rất nhanh biến đỏ.

Đò?

Chỉ có một nguyên do duy nhất là: hấn bị thương!!!(giờ chị chắc là ngủ nữa không?). Hiên Viên Ngao Thiên bị thương! Nhưng vì sao lại bị thương nhỉ?

À nhớ rồi. Gia đình hấn thuộc hắc đạo có tiếng ở thế giới ngầm. Mà hấn lại là bang chủ bang Huyết quyết, chắc bị người ta hãm hại đây mà. Hừ, làm ăn cho cô vô rồi bị người ta đâm chém suốt ngày. Nếu hấn không phải nam chủ thì chắc bà tác giả cũng không cho anh sống đến từng này đâu.

Thờ dài, người ta nói "cứu người khi gặp nạn", Tình huống này cô nên cứu hay không? Cứu người gì không cứu, cứu phải một tên suốt ngày cứ đâm đâm chém chém, có ngày cô bị liên lụy thì sao? Dù trong lòng cực kì ảo não nhưng Tiểu Tuyết vẫn cứu Hiên Viên Ngao Thiên, coi như cô tích đức đi.

Quỳ xuống cạnh hấn, lúi trong bạch đồ ăn một cuộn giấy lau miệng, tuy giấy không dài lắm nhưng có lẽ đủ chống chọi nhỉ? Haha, hên là cô trước khi đi có mua về, không ngờ cũng có lợi như thế. Nhanh gọn mà thuận tiện lau vết thương cho hấn, lấy nước lọc rửa qua một lần, sau đó lấy giấy quấn quanh vết thương. Máu đỏ thấm ướt cả giấy, sau vài vòng dù đã ngăn máu nhưng vẫn thấy một điểm hồng hồng nhỏ ở ngay chỗ vết thương. Cho tôi xin đi, máu anh ở đâu mà nhiều thế, chống cự được tới lúc này, theo kinh nghiệm đi mua lúc này cũng đã quá 15 phút rồi, máu cứ chảy ào ạt mà anh vẫn còn chống được. Thật vi diệu!!!

Sau khi xong quá trình băng bó, tay Tiểu Tuyết cùng quần áo cũng đã dính không ít máu, dù mùi máu đã bót nồng nặc như khi nãy nhưng cô vẫn không thể nào chịu được. Bây giờ cô đang suy nghĩ làm sao đưa hấn về nhà đây.

Bé hấn? Không, cô không đủ sức đâu.

Cồng hấn? Cho lưng cô cồng luôn hay sao vậy.

Lôi hấn? Vết thương sẽ chảy máu nữa mất.

Vác hấn? Ồ được đây, thế là hành trình vác người về nhà của cô bắt đầu. Vừa bước vừa cầm tay hấn quàng lên vai mình, cô thật sự là tức đến phát điên.

Hắn là heo sao mà nặng quá vậy?

Đây là tiếng lòng của ai đó khi đang vác hàng à nhầm vác người. Tập tễnh đi vài bước lại lao đảo qua trái phải khắp nơi, thật sự cái thân thể này quá yếu. Sức cũng không mạnh như cô nghĩ. Thật cmn ức chế mà.

Sau một hồi đấu tranh với cái xác sống này, cuối cùng cô cũng đã về tới nhà. Lại một lần nữa di chuyển hắn lên cầu thang rồi lại hướng đến phòng cô. Khi tới giường Kingsize, Tiểu Tuyết liền thả tay để mặc Hiên Viên Ngao Thiên rơi với vận tốc tự do. Chỉ nghe *Rầm* một cái, Hiên Viên Ngao Thiên đã nằm một đồng trên giường, quần áo vì thấm máu đã sớm động lại, để lộ một đoá hoa Mạn đà đỏ rực ở bên góc phải eo.

Tiểu Tuyết mặc hắn nằm ở giường, loay hoay một hồi, cuối cùng cũng tìm được hộp cứu thương. Đến giường nâng nửa người hắn dậy. Bàn tay nhỏ bé không do dự mà mở từng cúc áo của hắn. Chỉ mấy chốc, body 6 múi, cơ bắp lực lưỡng đã hiện trước mắt Tiểu Tuyết (chảy máu mũi a

). Dù có ngại một chút nhưng Tiểu Tuyết vẫn tiếp tục cởi hết áo hắn, sau đó bắt đầu trị thương cho hắn.

Thuần phục tẩy lại một lần nữa, chắc chắn hắn không bị nhiễm trùng cô mới bắt đầu băng bó vết thương cho hắn.

Sau một hồi băng băng bó bó, cuối cùng cũng làm xong. Tiểu Tuyết khẽ lau mồ hôi trên trán, nhìn Hiên Viên Ngao Thiên một hồi. Chắc chắn hắn vẫn còn đang ngất mới từng bước vào nhà tắm, cô thật không chịu nổi mùi máu vẫn còn vương trên áo và tay này.

Vào phòng tắm, mở vòi sen, chỉnh nhiệt độ nước vừa đủ ấm mà bắt đầu tẩy rửa thân thể (rửa sạch sẽ rồi lên giường chờ sẵn phải không Tuyết tỷ :))). Cứ như vậy, âm thanh "tí tách, tí tách" từ phòng tắm vang lên, làm giảm sự im ắng cho căn phòng rộng lớn.

Hiên Viên Ngao Thiên lơ mơ tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở một căn phòng xa lạ, còn có vết thương cũng được băng bó kĩ lưỡng. Ai đã giúp hắn? Câu hỏi thật to hiện lên trên đầu Hiên Viên Ngao Thiên. Hắn nghe âm thanh nhỏ nhỏ vang lên từ phòng tắm, tò mò bước lại gần, không ngờ khi nhìn thấy lại là một cảnh xuân vô hạn như vậy. (anh Thiên thật là, ở nhà tắm không tắm thì làm gì, tò mò chỉ kì vậy (▽)).

Cửa kính nhà tắm trong suốt, hơi nước ẩm bốc lên làm mờ đi mặt kính khiến cho bóng lưng nhỏ nhỏ kia cũng khuất đi không ít. Chỉ thấy bóng lưng một người con gái đang hướng mặt về phía hắn, một đầu tóc đen mượt dài xoã ngang lưng, hai bờ vai trắng hồng ửng ửng sau làn hơi nước. Phía dưới thân thể bị được hơi nước bao vây, như ẩn như hiện lộ ra cặp mông căng mịn khiến cho bao người dục hoả dâng lên.

Hiên Viên Ngao Thiên cảm thấy bụng dưới dâng lên một cỗi dục hoả, áp chế lại dục vọng của chính mình. Cười khỏ, một mực thích Tiểu Tuyết lại vì một thân ảnh nhỏ bé tương tự mà dâng lên tà niệm. Có lẽ hắn nên nhanh tay hơn nữa mới được, càng sớm ôm được mỹ nhân, chứ nhẫn nhịn suốt hắn sẽ điên mất.

Cách

Cửa phòng tắm bỗng chốc mở ra, hắn ngơ ngác nhìn người con gái bước ra từ phòng tắm. Nhưng sau đó lại thay vào biểu cảm kinh ngạc, Tiểu Tuyết? Lẽ nào cô đã cứu hắn, suy nghĩ thế làm hắn như chìm vào mặt ngọt, nở một nụ cười. Ánh mắt si mê nhìn về phía cô một thân dụ hoặc quyến rũ.

Cô một thân bé nhỏ lồi lõm cân xứng được che đi bởi một chiếc khăn tắm ngắn chỉ dài đủ che từ cặp tuyết nhũ đến nơi tư mật ướt át. Mái tóc còn dài xoã xuống vì còn hơi nước và có chút hơi rối. Khuôn mặt vì tắm lâu trong nước ấm mà hơi đỏ, ánh mắt tĩnh lặng như hồ thu nay lại có một tia thoải mái, cánh môi đỏ mọng ướt át hơi mờ, quả là một khung cảnh quyến rũ hiếm thấy.

Haha, mấy chế đoán coi chương sau có H không nà? Ai đoán đúng ta tặng chương sau cho người đó, 2 người thôi nha .

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Biến Thái!!!

Lời đầu tiên xin nói là: chia buồn các bạn câu H đã may mắn nhận được một chương "mém H", còn các bạn k H thì chúc mừng đã nhận được một chương như mong đợi :))).

Hai bạn may mắn đó là #SaoMail65 và #LibarLoneliness, chúc mừng nhé.

Thôi thì để an ủi các bạn mừng H hựt ta tặng tám hình coi đó, xem coi mấy chế cup mấy, nhớ cmt cho ta biết nha , dù cho mấy bạn có là tương thì cứ cmt thoải mái, đừng ngại :))).

Tiểu Tuyết vừa bước ra phòng tắm, cái đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt đầy si mê của Hiên Viên Ngao Thiên cùng một nụ cười rất chi là....kì quặc. Lập

tức, thân hình cô liền cứng ngắc.

Sau nửa ngày trời mới kịp phản ứng, cô vội la toáng lên, còn tay thì cầm chặt khăn tắm cố che lại thân thể.

- AAAAAA!!! BIẾN THÁI!!!

Hiên Viên Ngạo Thiên bị tiếng thét long trời lở đất của cô làm giật mình, mặt hiện lên vẻ bối rối, cố bước gần lại giải thích

- Tiểu Tuyết, em hiểu lầm rồi

Tiểu Tuyết nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên từng bước tới gần mà hoảng sợ

- Không được qua đây...AA...đừng nhìn....

Thấy Hiên Viên Ngạo Thiên đã gần tới, Tiểu Tuyết liền từng bước lui về phía sau. Nhưng...thật không ngờ ông trời lại trêu cô như thế. Bởi vì mái tóc còn ướt nên vài giọt nước nhiều xuống sàn làm ướt một mảng, trong khi đó cô lại lùi về phía sau nên đã trượt chân và sắp có cơ hội làm một vé về với mẹ đất. Trong tình cảnh sợ hãi đột ngột mà tay bất giác cầm lấy thứ gì đó, lại không may thứ mình cầm lại là tay của Hiên Viên Ngạo Thiên. Thế là cả hai cùng nhau té xuống sàn trong tư thế rất chi là mập mờ.

Ấy da, đau quá....Tiểu Tuyết sờ sờ đầu, lại bất giác cảm thấy ngực bị cái gì đè lên, theo bản năng mà nhìn xuống, sau đó lập tức cứng người. Theo tình huống hiện tại, Hiên Viên Ngạo Thiên đang ở trên người cô, về mặt đồ ửng cùng bối rối. Bởi vì sau, bởi vì ngay tại lúc này đây hai tay hân không biết là vô tình hay cố ý lại vừa vịn đặt trước hai cặp vú bé nhỏ mềm mại của cô.

Và sau đó, lại một lần nữa tiếng hét dữ dội vang lên

- YAAAAA, Biến thái....mau bỏ ra!!!

Tiểu Tuyết theo bản năng phòng ngừa sắc lang mà đẩy Hiên Viên Ngạo Thiên một cái thật mạnh. Và thật vui vì anh lại một lần nữa trở về với mặt đất thân yêu. Đầu bị đập mạnh một cái, Hiên Viên Ngạo Thiên bất tri bất giác liền lâm vào hôn mê tiếp, vết thương ở eo cũng lại chảy ra, băng gạc liền nhiễm cả một mảnh đỏ.

Tiểu Tuyết sau khi đứng dậy thành công, điều đầu tiên cô làm là đập cho Hiên Viên Ngạo Thiên mấy cái. Hừ, tên biến thái, uổng công mình cứu hân, vậy mà....Lại nghĩ đến cảnh đó, Tiểu Tuyết liền đỏ mặt.

Lôi hân lại lên giường(câu này có ẩn ý ghê) Tiểu Tuyết phải lần nữa băng bó lại cho hân. Thay cho mình một bộ váy ngủ màu trắng, cô lại bước đến giường chờ hân tỉnh vậy.

Đúng như cô nghĩ, sau khoảng 10p Hiên Viên Ngạo Thiên liền lơ mơ tỉnh dậy. Hân thấy Tiểu Tuyết đang ngồi kế bên giường nhìn mình mà lòng lại nghĩ lại đến cảnh lúc này. Nhưng cũng công nhận, cảm giác lúc này sờ ngực cô cũng thật mềm mại. Tuy là cup B nhưng cũng rất tốt rồi, vừa vừa nhỏ nhắn như vậy cũng rất đáng yêu.

Tiểu Tuyết nhìn hân đang chìm vào suy nghĩ mà nhủ mảy. Hân đây là hy vọng người hân cứu là Tiểu Nhu à, không biết sao lòng lại bất giác cảm thấy buồn buồn. Tuy nhiên nếu mà Tiểu Tuyết biết hân đang nghĩ gì chắc sẽ học máu chết mất. Sau đó liền mặt lạnh định bước ra, còn không quên ném thêm một câu

- Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, là tôi cứu anh đấy. Nghỉ ngơi đi!

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy cô định đi liền lên tiếng ngăn cản

- Em đi đâu đó?

- Đi ngủ chứ còn gì

- Đây là phòng em mà

- Anh ở rồi, tôi đi chỗ khác

- Lúc này tại em mà vết thương tôi lại chảy máu, em không định ở lại chăm sóc tôi sao?

- Ách...cái đó...tôi...

Tiểu Tuyết nghe Hiên Viên Ngạo Thiên nói thế liền mặt đỏ ửng, bắt đầu cảm thấy có lỗi. Suy nghĩ hồi lâu, lại quay lại giường nhưng chỉ ngồi trên ghế lười làm bằng bông mềm mại. Thấy thế Hiên Viên Ngạo Thiên liền nhủ mảy

- Em lên nằm cùng tôi này

- Như thế....vết thương...

- Không sao đâu, lên đây

Tiểu Tuyết do dự, nhưng vì hấn cứ bảo nên đành phải leo lên mà nằm chung, tuy nhiên giường vẫn còn rộng chán, dư sức thêm một người nữa. Tiểu Tuyết cật lực cách xa hấn ra, nhưng hấn lại cố chấp mà xích lại gần. Bất đắc dĩ phải gần thế mà ngủ.

- Ngủ đi, còn nữa sáng sớm trước khi tôi dậy anh hãy đi đi. Nhà tôi còn quản gia tới làm buổi sớm đây.

- Được nhớ rồi.

Không khí cứ theo đó mà im lại chỉ còn tiếng hít thở đều đều. Tuy nhiên Hiên Viên Ngạo Thiên có thể dễ dàng nhận biết Tiểu Tuyết cô chỉ nhắm mắt thôi chứ chưa thật sự mà ngủ.

Một lúc sau

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

- Tiểu Tuyết, tôi ôm em được không?

- Ngủ đi!

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Lại tiếp tục

.

.

.

.

.

.

.

- Tiểu Tuyết, em còn thức à?

- Ngủ đi

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Một chút nữa

.

.

.

.

.

.

.

.

.

- Tiểu Tuyết...Tiểu Tuyết...

-*zzz...zzz...zzzz...*

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác được Tiểu Tuyết đã ngủ say liền vui vẻ dang hai tay ôm cô vào lòng, cầm cọ cọ vào đầu nhỏ của cô, hít hít hương thơm oải hương nhẹ nhẹ trên người cô mà ngủ. Mà Tiểu Tuyết ngủ cũng rất im ắng, không cựa quậy gì cả khiến cho căn phòng ngủ rộng lớn chứa đầy trái tim hồng do hai cặp trai gái này. Cảm giác rất giản dị lại ngọt ngào.

4h sáng tại phòng ngủ Tiểu Tuyết

Hiên Viên Ngạo Thiên đang ôm Tiểu Tuyết ngủ đến quên trời đất, bỗng Hiên Viên Ngạo Thiên mở mắt ra, nhẹ nhàng điều chỉnh cho Tiểu Tuyết một chỗ ngủ thoải mái xong mới bước xuống giường, nhẹ nhàng lấy trong túi quần ra một chiếc điện thoại, bấm một dãy số đưa lên tai và tận lực tránh một chỗ rất xa để Tiểu Tuyết không thể nghe thấy.

Đầu dây bên kia rất nhanh truyền đến một giọng nói khàn khàn và không có cảm xúc, nhưng khi nói với Hiên Viên Ngạo Thiên lại hiện lên muôn phần kính nể.

- Lão đại, vụ việc đã xử lý xong!

- Ừm, lô hàng không bị gì chứ?

- Không có ạ

- Ừm

- Lão đại, ngài bị thương đã băng bó lại chưa? Ngài đang ở đâu? Thuộc hạ sẽ tới đón.

Hiên Viên Ngạo Thiên trầm ngâm nhìn về phía Tiểu Tuyết đang ngủ, một lúc sau mới buông ra được một câu.

- Biệt thự Vân gia đường X khu Y, nhớ đến trước cổng phải im lặng chờ ta, không được làm ồn và không được vào trong.

- Vâng

Người bên đầu dây kia tên là Ảnh. Là cánh tay phải đắc lực của Hiên Viên Ngạo Thiên. Cũng là phó bang chủ bang Huyết Quyết. Ảnh khó hiểu khi nghe chủ nhân nói phải im lặng. Im lặng làm gì? Nhưng mệnh lệnh chủ nhân khó cãi, nên hắn chỉ đành làm theo thôi.

Rất nhanh, Hiên Viên Ngạo Thiên cùng Ảnh liền ly khai khỏi biệt thự Vân gia, trước khi đi Hiên Viên Ngạo Thiên còn lưu luyến nhìn vào hướng phòng ngủ của Tiểu Tuyết khiến Ảnh càng ngày càng khó hiểu (xin lỗi, ảnh hơi bị ngu ㄟ_ㄟ).

Sáng sớm khi Tiểu Tuyết tỉnh dậy liền phát hiện ra Hiên Viên Ngạo Thiên đã đi rồi, lòng hơi mất mát, nhưng sau khi ngửi được mùi thơm từ thức ăn của Nam Cung Hàn liền dẹp chuyện đó sang một bên. Ngồi cười nói vui vẻ với Nam Cung Hàn, bỏ quên Hiên Viên Ngạo Thiên ở góc xó nào rồi.

Tội nghiệp anh Thiên ta, bị chị Tuyết ném đi mà chẳng thương tiếc, và khâm phục anh Hàn ta, nắm được cái bao tử của chị Tuyết, người ta nói "con đường ngắn nhất đến với trái tim là phải nắm được cái dạ dày" và anh Hàn ta đã thành công, chúc mừng anh. Và cuối cùng, các anh nam chủ khác hãy cố mà học theo làm sao nấu ăn cho ngon nhé, OK?

Được Nam Cung Hàn đưa đến trường, Tiểu Tuyết liền đi vào lớp học. Nhưng khi vào đã thấy cả lớp đang dùng ánh mắt đủ loại nhìn mình: khinh bỉ có, ghen ghét có, ganh tị có, thờ ơ có....v.v.....

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nguyên một câu hỏi to đùng hiện lên trước mặt cô, những ánh mắt như vậy làm cô cảm thấy chán ghét, thật muốn chọt mù mắt họ(chị à, bình tĩnh bình tĩnh đi chứ). Bỏ mặt tất cả đến chỗ ngồi của mình, liền thấy Thiên Diệp nhào lên lắc mạnh vai cô mà thao thao bất tuyệt

- Tiểu Tuyết, có chuyện rồi

- Là chuyện gì?

- Chuyện về cậu đấy, bây giờ diễn đàn của trường không biết là do ai làm mà đăng bài viết nói xấu cậu đấy. Hiện tại cả trường ai cũng biết cậu đấy, cậu bây giờ còn nổi tiếng hơn cả bộ tứ Hoàng tử luôn đấy!

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trừng Phạt

E hèm, ta đã trở lại đây. Haha, tại vì lười quá nên quên viết, thông cảm nhá.

Tiểu Tuyết nghe Thiên Diệp nói thế thì nhú mày. Ai lại có gan mà đăng bài viết nói xấu cô. Thật là muốn tìm chết mà. Không lẽ là bà nữ chủ Tiểu Nhu? Ừm, rất có khả năng

- Nội dung bài viết là gì?

Thiên Diệp nghe Tiểu Tuyết nói thế thì lấy điện thoại ra, mở khoá, ấn, lướt lướt vài cái rồi đưa trước mặt Tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết đưa mắt nhìn vào, cái đầu tiên ấn tượng nhất là dòng chữ chữ "Hồ ly tinh không biết xấu hổ" nổi bật màu đen được viết to gấp hai lần chữ thường.

Ấn vào xem, liền thấy nội dung như sau:

"Hồ ly tinh Vân Tiểu Tuyết, học lớp 9A, tính tình điêu ngoa, cao ngạo. Ý mình có chút nhan sắc liền đi quyến rũ người khác, còn giả vờ yếu ớt thánh thiện trước mặt Tứ đại hoàng tử. Khiến cho Tứ đại hoàng tử phiền phức, vì ngại gia tộc Vân gia nên mới miễn cưỡng cười nói, không biết khi nào con hồ ly ấy mới lộ ra bộ mặt thật ác quỷ của mình"

Lại lướt xuống còn có vài tấm hình chụp cô và tụi Tiêu Chính Phong, tấm nào tấm nấy đều canh rất chuẩn, làm lộ ra khuôn mặt cô rất rõ, còn có vài tấm cô nhăn mày khó chịu hoặc vài tấm cô lộ ra một vài nụ cười khó hiểu nữa.

Tiểu Tuyết liền đen mặt, cô nhăn mày vì tụi Tiêu Chính Phong quá phiền thôi mà, còn có nụ cười của cô đẹp vậy mà lại chụp như kiểu cô là người xấu vậy.

Tiểu Tuyết càng đọc thì càng cảm thấy giận dữ, đến khi đến một bài viết khác lửa giận liền bùng lên. Nghĩ sao mà lại nói cô là gái điếm, ngủ với hàng chục người đàn ông, còn có một tấm ảnh ghép cô ôm một người đàn ông to lớn mà ngủ say ngon lành. Thật đúng là chết tiệt mà. Đây đảm bảo là do bà nữ chủ ác ôn kia, hừ cô đã nói rồi, đừng có chọc cô nếu không thì hậu quả sẽ không đơn giản đâu.

Tiểu Tuyết tàn nhẫn phát lạnh, ánh mắt quét qua sát khí nồng đậm lộ ra rõ rệt khiến cho cả lớp sợ hãi co rúm lại. Tiểu Tuyết thấy thế cũng chỉ hừ một cái rồi bỏ đi. Đi đâu ư? Đương nhiên là đi tìm Tiểu Nhu tính sổ rồi.

-----Cùng lúc đó-----

Đám Tiêu Chính Phong vừa nghe tin xấu về cô liền tụ hội lại điều tra.

Tại phòng Hội trưởng hội học sinh, bốn nam tử được cho là Tứ đại Hoàng tử đang cố mở to hai con mắt của mình mà dán lên màn hình máy tính. Từng bài viết, từng chữ, từng tấm hình đều làm tụi Tiêu Chính Phong bọn hấn tức giận.

Khi lướt đến bài viết Tiểu Tuyết ngủ với đàn ông, liền ngay lập tức chọc đuôi con mắt của bọn hấn. Bạch Dật thì tròn to mắt, miệng không không chế được mà nói ra:

- Không thể nào, người đầu tiên của Tiểu Tuyết là tớ mà.

Tức khắc Bạch Dật ca liền nhận ngay nhiều con mắt tập trung về phía mình. Sau đó là từng người từng người dời khỏi ghế, trên miệng còn treo một nụ cười khá là "thân thiện". Bạch Dật liền cảm thấy hối hận, nhưng trên đời làm gì có thuốc hối hận đâu chứ.

Một lúc sau, trong phòng hội học sinh liền phát ra âm thanh đánh nhau và vài tiếng nói nghe mà nổi cả da gà, còn thấp thoáng nghe tiếng kêu nhỏ của ai đó đáng thương bị đánh hội đồng.

Lại nói về vấn đề chính, Tiểu Tuyết mang một luồng sát khí đen kịt mà đi khắp nơi tìm nữ chủ Tiểu Nhu. Đang loay hoay nhìn ngó đông tây liền bắt gặp một thân ảnh không thân mà biết xuất hiện.

Tiểu Tuyết liền cười, một nụ cười quỷ dị cộng thêm sát khí càng tăng làm cho xung quanh đều bị đông đến còn 0 độ. Bước nhanh đến gần, nhanh chóng cầm tay của nữ tử mà lôi đi đến nhà kho.

Rầm

Tiểu Tuyết xô ngã Tiểu Nhu vào tường, tay chống vào tường, mặt đối diện Tiểu Nhu. Vẫn nụ cười quỷ dị đó, âm thanh như Tu la đến từ địa ngục phát ra

- Tiểu Nhu em gái à, tôi đã bảo là cô không nên chọc tôi mà. Nhưng sao cô lại cương quyết mà dẩy vào thế? Không phải tôi đã cảnh báo trước rồi sao.

Tiểu Nhu vừa ăn đau, nhưng lại nghe đến giọng Tiểu Tuyết liền sợ đến chân nhùng ra, ngồi phịch xuống sàn. Khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt vương đầy nước, hai hàm răng cứ phát ra tiếng *cách cách* không ngừng.

Tiểu Tuyết mắt lạnh nhìn về Tiểu Nhu, ngồi xổm xuống lại lần nữa đối mặt với cô(Tiểu Nhu). Trên tay không biết khi nào đã xuất hiện một con dao nhỏ. Thấy thế, Tiểu Nhu mặt liền trắng hơn nữa.

"Em gái không ngoan, nên trừng phạt nhĩ"

Nói rồi, cô cầm lấy tay Tiểu Nhu, mặt kề cô(Tiểu Nhu) có vùng vậy cỡ nào cũng một đường rạch xuống. Ngay lập tức, máu đỏ liền tràn ra, màu đỏ ấy đặc biệt chói mắt với Tiểu Nhu, nhưng lại rất đẹp mắt với Tiểu Tuyết.

- Không, không....máu...đau quá

Tiểu Nhu khóc lóc ôm tay, liền đụng vào vết rạch khiến cho máu càng chảy ra hơn nữa, khiến cô(Tiểu Nhu) đau đến mức muốn ngất đi.

Tiểu Tuyết ngồi đối diện cười đến vô tư, lại một đường rạch ngang đùi Tiểu Nhu khiến cho cô(Tiểu Nhu) vừa đau vừa sợ đến tái xanh cả mặt.

"Còn muốn nữa không?"

Tiểu Tuyết cười càng thêm tươi tắn, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nét ngây thơ nhưng không khí bên cạnh lại càng rét lạnh. Tiểu Nhu liền cố sức lắc đầu, miệng còn nói "không" không ngừng.

"Vậy bây giờ còn muốn chọc tôi nữa không?"

Tiểu Nhu lại lắc đầu liên tục, mặt khóc lóc đầy nước mắt và nước mũi. Tiểu Tuyết mặt tựa như một ác quỷ xinh đẹp và chết chóc nắm tóc Tiểu Nhu kéo ra sau, giọng đầy sát khí.

"Đừng để tôi phải gặp cô lần nữa, nếu chuyện này lặp lại lần nữa thì....."

Tiểu Tuyết nói đến đây thì nheo mắt, đứng dậy, lấy dao rạch vào lòng bàn tay mình một đường, liền đã thấy máu rất nhanh chảy ra. Từng giọt, từng giọt nhuộm lên khuôn mặt vương đầy sự sợ hãi Tiểu Nhu. Tiểu Tuyết đôi mắt ngoài lạnh lùng thì không còn gì có thể dung nạp vào cả nhìn chăm chăm vào Tiểu Nhu.

"Kết quả sẽ không phải nhẹ như thế này đâu"

Tiểu Tuyết nói xong liền quay đầu rời đi. Trong lòng chắc chắn đã lưu lại một "ấn tượng" sâu sắc đối với Tiểu Nhu. Người ta nói, đôi khi đánh đập hành hạ cũng không bằng đánh vào tâm lý, làm cho người khác phải mang theo nỗi sợ này mãi mãi, đấy mới là đỉnh cao của sự tàn độc.

Mang theo lòng bàn tay còn chảy máu, Tiểu Tuyết liền vào phòng y tế băng bó sơ qua. Xong rồi lại xuống căn-tin, bây giờ cô cảm thấy đói quá. Lúc xuống căn-tin liền bắt gặp nhóm Tiêu Chính Phong cũng đang ở đó, còn có Thiên Diệp nữa.

Thiên Diệp thấy Tiểu Tuyết đến, liền chạy về phía cô, hỏi han đủ thứ

- Tiểu Tuyết, cậu vừa đi đâu thế?

- Tổ tìm cậu này giờ đây

- Tụi Chính Phong cũng tìm cậu kìa

Tiểu Tuyết mặt đầy hắc tuyến nhìn Thiên Diệp lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, nhin không được nói

- Mình chỉ đi làm chút chuyện thôi, đi ăn chút gì đi

- Ủ, đi thôi

Đi đến bàn của bọn Tiêu Chính Phong, bọn Tiêu Chính Phong liền tập theo Thiên Diệp mà hỏi han này nọ làm cô hắc tuyến đầy mặt. Bỗng Tiểu Tuyết nhìn Bạch Dật mắt trái có một vết bầm tím lớn, còn sưng rất to nữa nên nhin không được hỏi

- Bạch Dật, mắt anh bị làm sao vậy?

Bạch Dật định tố cáo bọn Tiêu Chính Phong nhưng thấy cả bọn đang dùng cặp mắt "thân thương" mà phải sửa lại câu nói. Trong lòng thì kêu gào ầm ĩ.

- Không có gì, chỉ là xung đột nhẹ với bọn học sinh cá biệt thôi

- Mắt bị sưng hết rồi kìa, đợi đó để em đi mua đá lạnh về chườm

Nói xong Tiểu Tuyết chạy đến quầy bán mua một bịch đá, định tự tay chườm cho Bạch Dật nhưng lại bị Lôi Dạ Vũ bắt lại, vẻ mặt đầy nghiêm túc nhìn bàn tay băng bó của cô hỏi

- Tiểu Tuyết vết thương này là ở đâu mà có?

- Lỡ bị dao lam rạch thôi, không có gì đâu

Nói xong còn cố ý giật tay lại che đi. Ngay lập tức, lực chú ý của mọi người đều tập trung lên cô và cái tay bị băng đó. Hiên Viên Ngao Thiên thâm trầm nhìn vết băng nói

- Không thể nào là vô ý được, vết rạch đó khẳng định là do có người làm

Nghe thế, Tiểu Chính Phong liền lên tiếng, mặt tuy không thay đổi nhưng giọng lại tràn đầy lo lắng.

- Tiểu Tuyết, nói cho tôi biết là ai làm? Tôi nhất định phải bắt kẻ đó trả giá

"Là tôi tự làm đó" Đây là tiếng lòng của Tiểu Tuyết, nhưng ngoài mặt lại im lặng không lên tiếng nào. Trầm mặt một hồi, Tiểu Tuyết liền lên tiếng, nhưng lại lảng tránh sang chuyện khác

- Đùng nhắc nữa, thôi kiếm gì ăn đi, em đói lắm rồi

Suốt bữa ăn, Tiểu Tuyết liên tục bị tra vấn, nhưng vẫn im lặng không khai ra ai làm. Đùa à, nếu cô mà nói là cô tự làm không biết họ còn có thể loạn thể nào nữa.

Tan học, Tiểu Tuyết liền đi bộ về nhà. Về đến nhà, hôm nay được về sớm nên Nam Cung Hàn vẫn còn trong nhà làm việc. Thấy tay cô bị thương, liền không nói hai lời mà dắt cô lên phòng, lấy hộp cứu thương băng bó đoàng hoàng kĩ càng lại. Buộc lại một cái nơ, Nam Cung Hàn liền nói

- Xong rồi

Tiểu Tuyết "Cảm ơn" một cái, định rút tay về, nhưng vẫn bị Nam Cung Hàn giữ lại. Bỗng hấn nâng tay cô lên, đặt lên lòng bàn tay cô một nụ hôn. Trong lúc cô còn ngơ ngác mà hấn khẽ cười, thả tay cô xuống, nhỏ giọng nói

- Mau lành lại nhé, tôi có việc đang dở, Tiểu Tuyết em ở trong phòng nghỉ ngơi đi

Nói xong liền ra khỏi phòng để lại Tiểu Tuyết vẫn còn ngơ ngác ở đó. Sau nửa ngày Tiểu Tuyết mới giật phá lên, cô bị hấn ăn đậu hủ nha. Nhưng sau đó lại nghĩ lại, có lẽ đó chỉ là hôn chúc vết thương mau lành thôi, chắc là vậy thôi, không phải ăn đậu hủ.

Mang theo tâm tư suy nghĩ về tùm lùm chuyện, cuối cùng Tiểu Tuyết cũng bất giác ngủ say. Sau khi thức dậy, Nam Cung Hàn đã về rồi, tắm rửa ăn tối. Hôm nay có lẽ là quá sốc đối với Tiểu Nhu đi, nên có lẽ là không dám về nhà. Mà cô cũng không rảnh quan tâm chuyện đó. Lên phòng, làm bài tập về nhà xong lại một lần nữa lăn ra ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đến Giờ Chơi Rồi~!

Qua mấy ngày sau, mọi chuyện đều bình thường trở lại. Bài viết cũng được bọn Tiểu Chính Phong đẹp xuống, mọi người tuy không nói gì nhưng vẫn có vài người dùng ánh mắt kinh bí nhìn Tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết cũng lười quan tâm, những ngày qua bà chủ Tiểu Nhu liền ngoan ngoãn lại khiến cô khá vừa lòng.

Ngồi học trong lớp, Tiểu Tuyết cũng không nghe giảng chỉ úp mặt vào bàn ngủ, thầy giáo cũng không mắng nữa, qua cái vụ bài toán ấy, thì thầy giáo hoàn toàn đưa cô lên chức thiên tài rồi không cần học gì nữa. Còn chị Thiên Diệp nhà ta, mấy hôm nay không biết phải bị ma nhập không mà lúc nào cũng cầm cái điện thoại bấm bấm, còn có lúc cười khúc khích nữa. Làm cho Tiểu Tuyết nhìn mà tưởng mấy con tự kỉ và nổi cá da gà.

Ngủ được một lúc lâu, Tiểu Tuyết cũng lơ mơ ngồi dậy, thấy Thiên Diệp vẫn bấm điện thoại không ngừng, còn học sinh thì đi gần hết, hi còn một vài người. Tiểu Tuyết liền biết, tới giờ nghỉ trưa rồi. Đánh ngáp vài cái, Tiểu Tuyết liền nắm tay áo Thiên Diệp kéo đi tới căn-tin, cô đói rồi.

Đọc đường đi, Tiểu Tuyết cảm thấy như có ai nhìn chằm chằm vào mình. Nhưng quay lại thì lại không thấy đâu. Khả năng cảnh giác của sát thủ cũng không phải để trưng, lúc quay lại thì đã biết có người đứng sau cái cây tùng kia nhìn cô rồi. Chỉ là Tiểu Tuyết không để ý thôi, có người muốn hãm hại cô, cô cũng rất sẵn lòng mà tiếp đãi. Lại một lần nữa nở một nụ cười quỷ dị, Tiểu Tuyết liền kéo Thiên Diệp tới căn-tin.

Mà ngay tại gốc cây lúc nãy, thân ảnh núp đằng sau góc cây đứng dựa vào vào thân cây, nở một nụ cười đầy ác độc cùng nham hiểm rồi sau đó rời đi. Con gió thổi qua, thân ảnh cũng biến mất.

Tiểu Tuyết cùng Thiên Diệp vào căn-tin, dùng cơm trưa cùng bọn Tiểu Chính Phong. Sau khi dùng xong, chuông báo cũng reo, tạm biệt bọn hấn, Tiểu

Tuyết và Thiên Diệp liền vào học.

Tiết học cuối cùng cũng kết thúc, vừa là lúc chuông reo báo hiệu tan học. Tạm biệt Thiên Diệp, Tiểu Tuyết lại tự đi bộ về nhà, trên nôi còn treo một nụ cười kì quái.

Có người muốn tặng quà cho cô, thì cô cũng nên đến nhận chứ. Dù sao mấy hôm nay cô cũng rất rảnh việc. Coi như hôm nay chơi đùa một chút đi.

Dọc đường đi, Tiểu Tuyết luôn biết có người theo sau cô. Còn có, không phải chỉ là một hai đầu mà lại tới năm người lận đấy.

Bước chân ổn định nhịp nhàng trên đường lớn, bỗng Tiểu Tuyết rẽ vào một ngõ cụt nhỏ hẹp. Bọn người theo sau cũng rẽ theo. Tới cuối ngõ, liền sững sờ, người đâu rồi? Lúc này còn thấy đi vào đây mà.

Đang lúc nhóm người hoang mang, một giọng nói trong trẻo nhưng không kém phần băng lãnh vang lên, làm bọn chúng suýt nữa là bị dọa sợ cho run rẩy.

- Các người là ai? Sao lại theo dõi tôi?

Nhóm năm người nghe thấy lập tức quay đầu lại, nhìn người con gái đứng đối diện bọn chúng khoảng mấy thước kia. Sau đó liền nhìn đến gần ngo.

Tiểu Tuyết một mình đứng đó, thân ảnh nhỏ bé bị gió thổi qua như thể sẽ bị cuốn đi mất. Mái tóc xoã dài đến thắt lưng đang theo gió mà tung bay, làn váy cũng phất phơ ần ần hiện hiện cặp đùi thon thả trắng trẻo. Khuôn mặt tựa như thiên sứ lạc vào nhân thế, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng bọn chúng. Cánh môi đỏ mọng khép chặt lại tạo thành một đường thẳng.

Qua nửa ngày, bọn chúng mới hồi hồn, nhưng trong mắt vẫn loé lên kinh diễm. Sau đó lại nhuộm lên vài tia hèn mọn còn đậm loạn. Miệng cười đầy vô si hạ lưu nhìn về Tiểu Tuyết. Tên đầu đàn tên Sở Lưu (ta tính đặt là Sở Khanh mà tại kì quá nên sửa lại) bước ra lên tiếng, ánh mắt đầy dục vọng quét từ trên xuống dưới nhìn Tiểu Tuyết

- Haha, mỹ nhân không cần biết nhiều, nếu muốn bình an thì nên theo gia đi, gia sẽ cho mỹ nhân ăn sung mặc sướng, còn có.... dục tử dục tiền.

Nói đến đây thì Sở Lưu cười lớn, đám người đằng sau cũng haha cười theo.

Tiểu Tuyết mắt lạnh nhìn về bọn họ, hừ dám làm nhục bản tiểu thư. Để xem ta trị các người như thế nào. Tiểu Tuyết khoanh tay nhìn về phía bọn chúng, miệng phun ra vài câu, trong lời nói còn có vào tia chán ghét.

- Hừ, chỉ bằng các người?

Đám người Sở Lưu nghe thế thì tức giận đến đỏ mặt, tên đằng sau không nhịn được mà lao ra định cho Tiểu Tuyết một bạt tay. Nhưng Tiểu Tuyết đâu phải là mèo con, cô một cước cho tên đó một cú đá giò lái. Khiến hắn vì lực đạo quá mạnh mà bay ra xa đập vào tường, miệng còn rên vài tiếng.

Sở Lưu thấy thế liền tức giận hơn nữa, hấn phát tay

- Lên hết đi

Tiểu Tuyết thấy thế thì cười lạnh, định ý đông hiệp yếu sao? Cái này khoảng 10 người cô cũng dư sức đánh lại, nói chi đến vài tên tép riu này.

Tung một cú đấm về phía tên gần nhất, Tiểu Tuyết liền quay lại nắm áo tên khác, dùng lực mà ném đi. Liền như thế, cuộc ẩu đả diễn ra nhưng phần lớn đều là Tiểu Tuyết đánh, mấy tên khác chỉ có là bị ăn đánh hoặc bị ném về phía tường thôi.

Tiểu Tuyết đang đánh hăng say, bỗng nhận ra nguy hiểm đằng sau. Định quay lại cho tên đó một đấm ngay bụng nhưng lại chậm trễ. Cô cảm thấy phần đầu đau nhức, sau đó liền lâm vào ngất xỉu.

Tên vừa ra tay lúc này không ai chính là Sở Lưu, hắn dùng một khúc gỗ đánh vào đầu cô, thấy cô đã ngất đi liền cười haha, nhưng âm thanh có vài phần run rẩy.

Bỗng chuông điện thoại reo lên, Sở Lưu hoảng hốt mà nghe điện thoại.

Bên đầu dây kia liền nghe một âm thanh chanh chua, độc ác.

- Sao rồi? Con tiện nhân kia làm sao rồi?

Sở Lưu trả lời, âm thanh có vài phần run rẩy

- Tôi đánh vào đầu cô ấy khiến cô ấy ngất xỉu rồi. Không biết có chết người không nữa? Làm sao đây?

- Hừ, có chút chuyện như thế cũng làm ầm lên. Đưa ả tới nhà kho A, tôi sẽ tới đó

Nhà kho A

Tiểu Tuyết chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt bây giờ đều toàn là băng lãnh cùng sát khí. Thân thể bị trói chặt trên ghế cũng khẽ nhúc nhích. Thấy được tình cảnh hiện tại, khuôn mặt xinh đẹp kia liền phủ một lớp băng thật dày.

Chó chết! Đám trói cô ở nơi này, còn có đầu thật đau.

Khét

Một tiếng mở cửa vang lên, sau đó là vài thân ảnh hiện trước mặt cô. Trong đó toàn bộ đều là gương mặt quen thuộc không nhỉ?

Nữ tử đứng đầu khuôn mặt cười vụn vụn, hiện lên vài phần độc ác. Giọng nói chanh chua ngạo mạn vang lên đánh vỡ không khí im ắng này.

- Thế nào, Tiểu Tuyết có còn nhận ra tao không?

- Sao lại không chứ, một con chó xấu xí thiếu quần áo cũng ở đây lên mặt được à?

Tiểu Tuyết cười châm chọc, ngay lập tức cảm thấy má trái đau rát, trong miệng còn có mùi tanh ngọt của máu tươi ánh. Tiểu Tuyết mắt lạnh đi, sát khí lộ ra càng rõ rệt khiến cho người khác cảm thấy như ở trong hầm băng.

Nữ tử tức giận, chỉ thẳng vào cô, ánh mắt lộ ra căm ghét và giận dữ đến tận cùng.

- Tại mày, tại mày mà tao bị huỷ đi dung mạo, còn có tao cũng không thể nào mà đi học ở trường Hoàng gia nữa. Công ty ba tao cũng bị tổn hại kinh tế nặng nề. Tại mày, tất cả là mày.

Nữ tử đó không sai chính là Ngọc Khuê, vì vết dao rạch ngày trước mà bây giờ khuôn mặt ả đã không còn đẹp được nữa. Vết rạch mà Tiểu Tuyết để lại quá sâu, không thể nào che được, nên đã tạo thành một vết sẹo to lớn trên khuôn mặt của ả.

Tiểu Tuyết khuôn mặt không chút biểu cảm nào, ánh mắt lại tĩnh lặng như cũ. Ngồi im lặng trên ghế, mặt cũng lười nâng lên nhìn về phía Ngọc Khuê.

Ngọc Khuê bỗng chốc nở ra một nụ cười ác độc nhìn về phía Tiểu Tuyết. Lấy trong túi áo ra một ống tiêm, ép tất cả chất lỏng trong ống vào cơ thể Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết đồng tử hơi co rút lại, vùng vẫy tránh thoát khỏi ống tiêm. Nhưng vẫn không thể nào được.

Tiêm xong, Ngọc Khuê liền quay lại nhìn Tiểu Tuyết, ánh mắt đầy tàn ác nhìn cô, miệng nói

- Haha, biết lúc này là gì không? Là thuốc kích dục đấy. Tao muốn mày phải chịu nhục nhã cả đời

Sau đó lại chỉ vào cái máy quay cách đây không xa.

- Mày thấy gì không? Đoạn clip mày mây mưa cùng đàn ông sẽ được phát tán ra ngoài. Để tao xem mày vẫn còn là thiên sứ thiện lương hay không?

Tiểu Tuyết nhìn cái máy quay đằng xa cười lạnh, quả thật là một lũ vô sỉ. Ngay lập tức, tiếng cười khê thập phần quỷ dị phát ra, sau đó là âm thanh tựa như Tu la đến từ địa ngục

- Haha, các người nghĩ như thế sẽ hạ được tôi sao?

Đứt lời, chỉ nghe *Xoẹt* một tiếng. Dây thừng trói cô đã bị cắt ra thành từng khúc dài ngắn. Mọi người hoảng sợ nhìn người con gái trước mắt.

Tiểu Tuyết vẫn ngồi yên trên ghế, chỉ có điều hai tay đã được tự do, và không biết lúc nào đã xuất hiện một con dao nhỏ trên lòng bàn tay cô. Vặn về con dao, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn lộ treo lên một nụ cười, chỉ có điều là ý cười còn chưa chạm tới mắt thì đã bị hàn ý bao phủ. Trên bộ váy đã bẩn đi không ít, còn có vài vết rách nhỏ. Mái tóc đen dài che phủ gần nửa khuôn mặt, hai chân nhỏ nhắn thon dài đứng đưa nhịp nhàng. Không khí quanh cô như là từ thần địa ngục đến đời mạng, quỷ dị không thôi.

Bỗng cô đứng dậy, đi về phía trước làm cho mọi người đều sợ hãi mà lui về sau. Nhưng cô vẫn cười như thế, trên cánh môi mềm mại còn lưu lại vết máu chưa khô, còn có vết đánh trên đầu không thể nào chịu được nữa mà bắt đầu chảy máu ra nhiễm đỏ cả một đường dài. Rơi xuống sàn lạnh kêu từng tiếng "tí tách", đôi mắt tựa như không có sức sống, môi khẽ nói, âm thanh như ác quỷ đánh sâu vào linh hồn của bọn họ

- Tôi giờ chơi rồi~!

Ahihi, mấy hum nay nghe nhạc hơi rùn rợn nên bị nhiễm, viết cho ghê ghê tí. Phần sau H nà, mấy chế muốn ai nà? Cmt vote đề, ta đây ngồi ngóng nha ^^.

P/s: Hình ảnh mang tính chất ám ảnh đêm khuya.

Chương 24: (H)

Ahihi, H tới rồi đây, mời các độc giả xơi ngon miệng :))).

Vấn câu cũ: cầu vote ☆ và cmt nha

Chập tối, trong nhà kho A

Từng tiếng hét thảm thiết vang lên trong nhà kho rộng lớn đã có phần cũ kĩ. Nếu bây giờ, có người ở đây thì đảm bảo không bị hù dọa cho sợ đứng tim thì cũng là nồn mưa.

Bên trong, một cảnh tượng huyết tinh khắp nơi trong nhà kho, mùi máu quanh quẩn làm người khác phải dè dặt. Điều quan trọng nhất, trong giữa cái đồng huyết tinh ghê tởm đó lại là một thiên thần?

Người con gái đứng giữa những cái xác, làn váy bị nhuộm đỏ gần như toàn bộ, chiếc áo sơ mi trắng bây giờ cũng có một vài đóa hoa Mạn Đà in dấu trên đó. Mái tóc dài đến thắt lưng vẫn đen mượt như cũ, hơi có tí rối lên. Khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ, đến mức người khác còn tưởng là đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật không có thuật. Đôi mắt đẹp để yên tĩnh như hồ thu bây giờ không có một điểm tiêu cự, đôi môi đỏ mọng cong lên một nụ cười chết chóc, từ tóc mai một vệt máu đỏ dài kéo thẳng xuống, từng giọt nhỏ xuống nhuộm cả một bên vai áo. Trong đôi mắt đẹp nhưng không cảm xúc kia đang nhìn đôi tay của mình, hai bàn tay nhỏ xinh bây giờ toàn là máu, hữu ý hay vô ý đều làm cho người con gái đó thêm xinh đẹp, một vẻ đẹp quyến rũ chết người.

Tiểu Tuyết bây giờ như là một con búp bê không có linh hồn. Cô ngẩn ngơ nhìn hai bàn tay dính đầy máu của mình, dục vọng chém giết ngày một dâng lên khiến cô mất kiểm soát, nên con quỷ bấy lâu nay ngủ say trong cô cũng thức tỉnh. Thật là, coi như hôm nay là một buổi tập huấn của kiếp trước đi.

Lấy trong túi váy ra một chiếc điện thoại đời mới, lại nhìn danh bạ của mình. Không thể không nói, danh bạ chỉ vồn vện vài người, Tiểu Tuyết trong lòng suy nghĩ.

Gọi cho ba mẹ? Không được, ba mẹ đang đi du lịch, không nên quấy rầy họ.

Gọi cho Thiên Diệp? Không được, bây giờ có lẽ Thiên Diệp đang bận

Gọi cho đám nam chủ? Càng không được, một là vì họ sẽ làm ầm lên hai là vì...khụ...cô không có số (= _ =)

Bất đắc dĩ nhìn xuống cuối cùng của danh bạ, đó là một dãy số không tên, chỉ vồn vện vài con số để nhìn (0808 3508 ㄟ_ㄟ). Khẽ thờ dài, sau đó lại không do dự ấn nút gọi. Sau đó, bên đầu dây liền nghe một âm thanh trầm ấm còn có tí ôn hoà và một chút nghi hoặc.

- Alo? Ai đấy?

- Nam Cung Hàn, là tôi.

Tiểu Tuyết khẽ gọi, vì phòng ngừa cô bị chuyện gì nên Nam Cung Hàn kiên quyết lưu số hắn vào danh bạ của cô, cô cũng không quân tâm mấy. Bây giờ mới cảm thấy, số điện thoại này cũng có chút hữu ích.

Đầu dây bên kia sau khi nghe Tiểu Tuyết nói liền im lặng một lúc. Sau đó là âm thanh có vài phần lo lắng

- Tiểu Tuyết ? Có chuyện xảy ra à?

- Nam Cung Hàn, anh rảnh không? Đến đường Y nhà kho A đón tôi được không?

- Em ở đó đợi, tôi liền đến.

Tiểu Tuyết không nói gì, tắt cuộc gọi, đi ra ngoài cửa nhà kho A, chờ Nam Cung Hàn.

Quả nhiên rất nhanh, một chiếc xe BMW đen chạy đến. Sau đó là Nam Cung Hàn một thân thường phục hằng ngày bước xuống. Hắn nhìn cô đứng gần cổng kho A thì bước lại. Càng gần thì mày không biết khi nào lại càng nhíu chặt, hắn ngửi thấy mùi máu. Còn có, tại sao trang phục của Tiểu Tuyết lại nhuộm máu?

Dù nghi hoặc nhưng Nam Cung Hàn vẫn bước đến, lo lắng nhìn cô.

- Lên xe đi, tôi đưa em về!

Tiểu Tuyết nhướn mày, có chút ngạc nhiên. Hắn không hỏi chuyện gì đang xảy ra à? Thôi kệ, dù sao không hỏi cũng tốt. Theo lưng Nam Cung Hàn lên xe, ngồi lên ghế phụ bên cạnh, im lặng ở đó.

Nam Cung Hàn lên xe, quay sang nhìn Tiểu Tuyết mắt liền co rút lại. Cô bị thương! Đặc biệt là trên đầu, một vết máu còn khô trắng xuống đến đầu vai áo. Thật sợ ý, lúc này do trời tối quá nên không nhìn rõ, bên giờ mới phát hiện. Nhìn vết thương trên đầu cô rõ ràng như vậy, lòng Nam Cung Hàn liền cảm thấy rất đau.

Lấy tốc độ nhanh nhất, Nam Cung Hàn phóng xe như bay về nhà Tiểu Tuyết. Vào nhà, Nam Cung Hàn không nói hai lời dắt tay cô lên phòng, để cô ngồi trên giường, bắt đầu đi kiểm hộp cứu thương.

Loay hoay một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy. Nam Cung Hàn liền bước lại gần Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng băng bó vết thương trên đầu và những vết thương lớn nhỏ trên người cô.

Sau khi băng bó xong, Nam Cung Hàn lại trên đầu cô điểm một nụ hôn. Mà trong suốt quá trình băng bó, cô không hề kêu rên một tiếng nào khiến Nam Cung Hàn có phần nghi hoặc.

Tò mò ngược mặt nhìn cô, liền sau đó mày liền nhíu lại thật chặt. Tiểu Tuyết khuôn mặt bây giờ ửng đỏ như trái táo, hai đôi mắt toát ra ánh nước và mờ mịt, bờ môi căng mọng lại khê mở, còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc đầy yếu đuối. Điều này khiến cho Nam Cung Hàn có dự cảm xấu (cơ hội tốt muốn chết mà bày đặt đỏ =.=), câu hỏi cũng lo lắng thêm nhiều phần

- Tiểu Tuyết, em không sao chứ?

- Không...không sao

Tiểu Tuyết cố gắng áp chế cảm giác rạo rực không người mà trả lời. Chỉ là, lời này nói ra như tiếng mèo nhỏ kêu, cào cào vào trong tâm của người nào đó. Liền thế, ánh mắt của Nam Cung Hàn liền tối hẳn đi.

- Em làm sao thế?

- Tôi...trúng xuân được

Tiểu Tuyết lí nhí nói, âm thanh có vài phần xấu hổ, cộng thêm khuôn mặt ngày càng đỏ mà làm động lòng người. Tuy Tiểu Tuyết cố gắng áp chế nhưng người vẫn cứ cảm thấy khó chịu, nhìn không đặng cọ cọ vào hai chân vài cái, lại càng khiến cho cô càng khó chịu.

Nam Cung Hàn nghe Tiểu Tuyết nói thế liền im phịch, không khí có vài phần mất tự nhiên. Sau nửa ngày, Nam Cung Hàn mới không không chế được nói ra

- Tôi giúp em!

Tiểu Tuyết nghe thế hoảng hốt ngẩng đầu, liền chạm ngay vào một con ngươi đen láy, sắc bén và âm trầm. Không thể không nói, vào khoảng khắc mắt chạm nhau, cô bị đôi mắt sáng như ung đỏ mê hoặc.

- Tôi...không được!

Tiểu Tuyết do dự, sau đó lại quyết tuyệt không chịu, mặc cho lửa nóng trong người quấy loạn. Nhưng đầu đầy trong tim, lại khao khát hẳn.

Nam Cung Hàn nghe Tiểu Tuyết nói thế cũng không nói gì, chỉ dùng hành động. Hắn bước lại gần cô, tay nâng gáy cô lên mà mạnh mẽ hôn vào. Nụ hôn có vài phần tức giận cùng cuồng nhiệt.

Tiểu Tuyết bị dục vọng lấn áp, mặc cho cái lưỡi ranh mãnh của hắn chui vào, chơi đùa với khoang miệng và chiếc lưỡi của cô. Khẽ rên rỉ, âm thanh muốn có bao nhiêu mị hoặc liền có bấy nhiêu.

Con ngươi của Nam Cung Hàn liền tối đen lại, mạnh mẽ mà đẩy cô ngã xuống giường, hai hai từ từ mở cúc áo ra, ở trên cũng không rảnh rồi chơi đùa với chiếc lưỡi phấn nộn của cô. Nhìn cô bây giờ bị dục vọng chinh phục, con ngươi mờ mịt không có lối thoát, hai má ửng hồng, môi đỏ khê mở, ánh mắt nhìn hắn đầy uỷ khuất, tựa như đang cầu hắn yêu thương cô vậy.

Tay hắn không biết lúc nào ở trên người cô chạy loạn, thành công mở áo ngực cô ra, lại một tát tiến một thước mò xuống váy, vuốt ve nhẹ đùi của cô. Ánh mắt nóng rực tựa như muốn đem cô hoà cùng một thể với hắn.

Tay nhẹ vuốt ve quần lót, cách một lớp vải vờn về tiểu nguyệt của cô, khiến cô nhìn không được rên rỉ.

- Um...a....đừng...a...

Nam Cung Hàn nghe thế liền cười, liền dừng hẳn lại, lưu luyến rời khỏi bờ môi ngọt ngào của cô, tạo ra một sợi chỉ bạc ám. Mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết cảm thấy bàn tay làm mình khó chịu rồi đi liền thờ phào, nhưng không hiểu tại sao nơi bị Nam Cung Hàn chơi đùa đó lại càng khó chịu hơn. Nhịn không được đưa ánh mắt nhìn con nhìn về Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn nhìn Tiểu Tuyết đưa ánh mắt uýnh về mình thì dục vọng càng lớn, miệng đầy tiểu ý nhìn về Tiểu Tuyết

- Muốn tôi cho em nhiều hơn?

Tiểu Tuyết ngại ngùng, hơi gật đầu, liền nghe Nam Cung Hàn nói tiếp

- Làm cho tôi thoải mái, tôi sẽ cho em.

Làm cho thoải mái? Tiểu Tuyết ngờ vực, thấy Nam Cung Hàn ngoắc tay, liền từ từ bò tới, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Hàn, cứ như đang chờ lệnh vậy. Nam Cung Hàn thấy thế cũng chỉ khẽ cười

- Mở khoá quần của tôi ra

Tiểu Tuyết mặc dù khó hiểu nhưng vẫn mở khoá quần hần ra, vừa kéo khoá quần hần xuống, vật nào đó không yên phận ngay lập tức đứng thẳng lên, khiến cho Tiểu Tuyết đối với vật thể lạ này vừa quen thuộc vừa xa lạ.

- Mút nó đi!

Mút? Tiểu Tuyết nhìn thứ thô to trước mặt, liền phân vân. To như vậy? Làm sao mà mút được? Đang lúc do dự lại nghe Nam Cung Hàn nói

- Mút nó, tôi sẽ làm cho em thoải mái

Tia ngờ vực cuối cùng cũng biến mất, Tiểu Tuyết hai tay nhỏ bé nắm lấy thứ to lớn nào đó. Không biết như thế nào, liền dùng lưỡi thử điểm nhẹ phần đầu dương vật, liền nghe một tiếng thờ dục ngắt quãng

Không biết vì sao, nghe tiếng thờ dục của Nam Cung Hàn khiến cho Tiểu Tuyết hơi nhiệt huyết, liền một trận nửa đảo nhẹ qua đầu dương vật, tận lực mút lấy, sau đó lại đưa vào khoang miệng, dùng lưỡi chơi đùa, tựa như đang liếm kem vậy.

Nam Cung Hàn càng ngày càng thờ dục, Tiểu Tuyết liền ở trong khoang miệng liếm láp, ngáp vào nhả ra, khiến cho hai má vì phân thân to lớn mà phồng to lên.

Sau một lúc lâu, đến nỗi Tiểu Tuyết vì ngâm lấy dương vật của Nam Cung Hàn mà mỏi hết cả miệng. Bỗng Nam Cung Hàn thờ dục mãnh liệt, tay ấn đầu Tiểu Tuyết xuống, khiến cho Tiểu Tuyết cũng muốn ngạt thở, liền sau đó phóng ra tinh dịch của mình.

Tiểu Tuyết miệng liền chứa đầy tinh dịch của Nam Cung Hàn, vì quá nhiều mà bắt đầu trào ra khỏi miệng nhỏ nhắn. Hiếu kì, nhìn đồng chất trắng đục dính đầy tay và miệng, nhịn không được nuốt vào nếm thử, sau đó mày liền nhăn nhó. Ân, khó nuốt quá, sền sệt như thế, còn có mùi vị lại không biết tả như thế nào.

Nam Cung Hàn thấy cho nuốt vào mầm móng của mình, nhịn không được kích động, đẩy ngã cô xuống giường lần nữa. Thoáng một cái, đã đem váy và quần lót cô ném đi. Ngón tay thon dài hơi thô chơi đùa tiểu nguyệt bé nhỏ xinh xắn. Một ngón lại một ngón tiến vào, làm cho Tiểu Tuyết một thân khoái cảm kì lạ, miệng ngoài rên rĩ cũng chỉ có rên rĩ.

Bỗng Nam Cung Hàn rút tay ra, liền không đợi cô nghi hoặc, một kích đem phân thân vẫn còn đang cương cứng đi vào, cuồng dã và đầy ôn nhu ra vào.

- Um...a...aa...dừng...dừng lại...ân

- Tiểu Tuyết, em nói gì? Dừng dừng lại sao? Vậy tôi sẽ không khách khí nữa

Dứt lời, tốc độ lại nhanh hơn hẳn, nghiêng đầu hôn cô say đắm, tay không rảnh rồi mà chơi đùa với đôi đồng bào nhỏ nhắn, xoa nắn đủ hình dạng.

- Aa...thật....thoải mái...Hàn...Hàn...

Nam Cung Hàn nghe cô gọi tên, liền kích động, tốc độ lại càng nhanh khiến Tiểu Tuyết cũng theo không kịp

- Ân...chậm...chậm lại...um...aaa

Ra vào hơn trăm hiệp, Nam Cung Hàn cuối cùng cũng bắn vào tận sâu đến tử cung cô, khiến cô cũng đồng loạt tới cao trào cùng hắn. Hai người hai thân thể trần truồng cùng quấn quýt lại với nhau, giống như là dùng chính dục vọng của chính mình mà biểu đạt tình cảm.

Sau lần một mẻ này, Nam Cung Hàn phân thân lại dậy sóng, kiêu ngạo đứng dậy lần nữa. Liền sau đó, hiệp hai bắt đầu, bỗng Nam Cung Hàn nhìn về chỗ hai người kết hợp, mày rất nhanh nhíu lại. Lửa giận nổi lên hùng hục, ả? Là ai lấy đi lần đầu của cô? Nghĩ đến hôm ấy Tiểu Tuyết về còn có một người con trai tên Bạch Dật, Nam Cung Hàn lửa giận liền trực tiếp bộc phát.

Nam Cung Hàn nhìn về phía Tiểu Tuyết đang chìm trong dục vọng, liền cười nham hiểm. Rút phân thân vẫn còn đang đứng thẳng hùng hổ ra, nhìn Tiểu

Tuyết thân hình có chút vặn vẹo khát cầu, lại dùng ánh mắt như cũ nhìn mình, âm thanh có vài phần nũng nịu

- Hàn...

Nam Cung Hàn cười cười, đem Tiểu Tuyết đặt trên người, ngay tại tiểu nguyệt, đẩy đẩy phân thân vào vài cái, hướng Tiểu Tuyết cười tươi

- Nếu em muốn, tự mình tìm đi

Tiểu Tuyết căn bản biết bản thân muốn gì, nhưng lại cảm thấy trống rỗng, muốn gì đó lấp đầy. Tự mình? Nhìn phân thân to lớn đứng thẳng kia, lại lấy hai chân cọ cọ, quả thật là khó chịu. Bò lên người Nam Cung Hàn, hướng phân thân tự ngồi xuống, tiểu nguyệt liền như thể nuốt trọn phân thân to lớn, làm cho Tiểu Tuyết vừa cảm thấy đau vừa cảm thấy khoái cảm kì lạ.

-Aaaaa...um...đau...aa...ân...

Lại không nhìn lần nữa rút ra, lại ngồi xuống, làm cho phân thân to lớn càng vào sâu hơn, lại rên rỉ nhiều hơn (kiểu nhún tình thú là đây :))), đừng trách ta, chỉ là tăng khẩu vị thôi).

Vì đau vì khoái cảm, lại không khống chế làm cho phân thân Nam Cung Hàn tiến sâu hơn nữa. Quá sức chịu đựng, những giọt nước mắt như trân châu rơi xuống cả lòng ngực Nam Cung, tiếng rên cùng tiếng nức nở làm người ta đau lòng.

Nam Cung Hàn thấy Tiểu Tuyết khóc thì hoảng hốt, vội ôm cô vào lòng, vỗ lưng cô, âm thanh đầy lo lắng cùng yêu thương

- Đừng khóc Tiểu Tuyết, đừng khóc

- Hức, Hàn...người xấu lắm...trêu chọc ta...aa...hức

- Phải, là lỗi của anh....ngoan nào

Tiểu Tuyết nghe thế liền dừng khóc, khuôn mặt còn vương vài giọt nước mắt nhìn Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn thấy thế thì lòng đau như bị hàng ngàn nhát dao đâm xuống, hôn nhẹ lên mắt cô, lại lần xuống cùng môi cô giao nhau

- Tiểu Tuyết ngoan, anh thích em thế nên đừng khóc...đừng khóc

Sau đó lại chủ động tiến vào, lần này lại là ôn nhu vô tận, khiến cho người khác không nhận được muốn hãm sâu vào. Liên sau đó, hai thân thể lại quấn lấy nhau, cùng theo nhịp tức tấu mà chìm sâu vào dục vọng, nam tử dường như muốn dùng chính mình dục vọng mà bày tỏ hết thấy cả tình yêu cho nữ tử xinh đẹp nhỏ nhắn trong lòng này.

Trong phòng, âm thanh rên rỉ, cùng tiếng thờ đóc vang lên khắp nơi, nhưng lại không có ai chứng kiến được cảnh xuân kiều điểm này, quả là có chút đáng tiếc. (mấy độc giả đọc là biết rồi, còn bày đặt)

Ngoài trời, bắt đầu khi nào đã mưa, âm thanh tí tách vang dội, dự là hôm nay sẽ là một đêm dài. Chỉ là, sau ngày sau, nắng lại sẽ tới thôi. Mang theo những điều mà ta không lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đồ Ăn Vặt

Sáng sớm, Tiểu Tuyết từ giấc ngủ bỗng giật mình tỉnh dậy. Phát hiện ra đây là phòng mình thì thờ phào, sau đó lại nằm trên giường không nhúc nhích. Trong đầu thì suy nghĩ rất nhiều chuyện, kí ức hôm qua lần lượt hiện về. Cô giết người, bị trúng xuân được sau cuối cùng là kí ức vụng vạt của cô cùng Nam Cung Hàn mây mưa.

Càng nghĩ lại càng loạn, Tiểu Tuyết trong đầu hiện lên tia bất đắc dĩ. Sự xuất hiện của cô đã làm thay đổi cả quỹ đạo của nó, giờ thì xem xem. Nam chủ không yêu nữ chủ, nam chủ dây dưa không dứt với cô, nữ chủ hận cô ghen ghét. Haizz, thật sự là loạn hết rồi. Dù cô không quan tâm cốt truyện nhưng vẫn cảm thấy có chút kì quái, mà lại không biết vì sao nữa?

Cách

Cánh cửa phòng mở ra, sau đó là khuôn mặt cực kì nghiêm nghị và tuần mỹ của Nam Cung Hàn hiện ra. Hắn vẫn một thân tây trang ba món hằng ngày, trên mặt treo một nụ cười ôn nhu sùng nịnh nhìn cô.

Nam Cung Hàn bước tới bên giường, đầu tiên là vươn tay sờ lên trán cô, kiểm tra vết thương hôm qua, vẫn như cũ trên trán cô mà ấn một nụ hôn. Sau

đó lại nhìn cô nói

- Tiểu Tuyết, đã trễ rồi, xuống dùng bữa nào

- À...ừm

Tiểu Tuyết hơi ngại ngần nhìn về phía Nam Cung Hàn, thấy hắn mặt không đổi sắc, cũng không nhắc đến chuyện tối qua làm cho cô có chút yên tâm nhưng không biết sao lại cũng có chút ngượng ngùng.

- Anh ra ngoài đi, tôi...cần đi vệ sinh

Nam Cung Hàn nhìn cô bộ dáng ngượng ngùng như thế cũng không bắt ép gì nữa, đóng cửa đi ra ngoài. Thấy thế, Tiểu Tuyết mới thở phào một cái. Đứng dậy bước xuống giường, hướng phía nhà tắm đi tới. Khó nổi khi Tiểu Tuyết bước đi, tinh dịch từ trong thân thể cô liên chảy xuống một đường dài, dọc từ trong hoa nguyệt đến chiếc đùi trắng nõn thon dài. Tiểu Tuyết nhìn thấy cũng là vận phần bất đắc dĩ.

Tắm rửa sạch sẽ, Tiểu Tuyết liền từ phòng tắm đi ra. Mặc đồ xong, cô liền xuống lầu ăn sáng. Nhìn Nam Cung Hàn phía dưới đang tươi cười hướng về mình, Tiểu Tuyết cũng cười đối lại. Ngồi vào ghế bắt đầu ăn, cô lại hỏi

- Sebastian, bây giờ là mấy giờ rồi?

- Đã hơn 8h rồi- Nam Cung Hàn nhìn đồng hồ trên tay, thờ dãi trả lời

- Phụt...khụ...khụ ĐÃ HƠN 8H RỒI SAO?

Tiểu Tuyết vừa uống một ngụm nước đã phun ra, gấp gáp hỏi Nam Cung Hàn. Hơn 8h? Vậy là đã qua giờ học rồi? Ày da, dù cô có ham ngủ cỡ nào cũng dậy đúng giờ đi học mà, hôm nay lại trễ tiết rồi.

- Đừng lo Tiểu Tuyết, tôi đã xin phép cho em rồi

- À, cảm ơn anh, Sebastian

- Không có gì

Nam Cung Hàn cười nhìn cô, trong lòng thì tự trách mình hôm qua làm quá mức nên cô mới mệt mỏi như vậy. Nghĩ thế, ánh mắt của hắn nhìn cô càng dịu dàng và tự trách. Khiến cho Tiểu Tuyết đang ăn cũng phải rùn mình một cái.

Vì thế, Tiểu Tuyết được Nam Cung Hàn xin phép nên ở nhà nghỉ ngơi. Nằm trên ghế sofa xem TV, Nam Cung Hàn đi tưới cây sau vườn. Tiểu Tuyết buồn chán lướt điện thoại, xem có gì mới mẻ.

Lướt vài cái, Tiểu Tuyết liền bật người dậy, hai mắt loé sáng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, tựa như muốn thông qua màn hình mà nhìn rõ vật bên trong.

Bánh Dorayaki kia!

Còn có bánh cá nướng Taiyaki nữa, Tiểu Tuyết ánh mắt tựa như lang hổ nhìn hình ảnh mấy chiếc bánh thơm ngon trong hình. Trong lòng reo hò mừng như điên.

Hôm nay nhà hàng Osaka nhân dịp 10 năm thành lập mà khuyến mãi 80%. Không do dự gì hết, Tiểu Tuyết dùng tốc độ nhanh nhất tùy tiện khoác một cái áo gió lên người. Sau đó chạy như bay ra ngoài, chỉ kịp nhắn cho Nam Cung Hàn một câu, khiến hắn dờ khóc dờ cười

- Sebastian, tôi đi mua bánh, anh ở nhà trong nhà nhé

Thật là, Nam Cung Hàn lấy đầu nhìn cô đang từ từ biến mất, trên khuôn mặt treo một nụ cười sùng sục. Sau đó lại tiếp tục tưới cây như cũ, tâm tình có chút vui.

Lại nói về Tiểu Tuyết, cô bắt taxi điện ngầm đến nhà hàng Osaka. Khoảng 15 phút sau cũng đến nơi, Tiểu Tuyết đứng trước cửa kính, nhìn mấy cái bánh ngọt được trưng bày đằng sau mà thèm nhỏ dãi. Bước vào cửa, tiếng *ding doong* của chuông vang lên, Tiểu Tuyết thích thú đi về phía quầy bán.

Nhìn menu trong bảng, Tiểu Tuyết gọi rất nhiều, nhiều đến nỗi cô cũng không biết mình gọi bao nhiêu món nữa. Cuối cùng, đến khi thanh toán, Tiểu Tuyết theo thói quen mò vào túi xách, sau đó mặt lại biến sắc.

Cái vận mệnh cực chó gì đây, tại sao lại canh ngay lúc này mà quên đem ví chứ. Tiểu Tuyết trong lòng chửi thề một câu. Nhìn cô nhân viên đang tươi cười trước mặt, lại không hiểu sao rùn mình một cái.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng, bỗng một tiếng nói vang lên, sau đó là tiếng bước chân ổn định đang tới gần cô.

- Tiểu Tuyết?

Ây dà, chương này có vẻ ngắn nhỉ. Tha lỗi cho ta, vì hết ý tưởng rồi (T.T)

Cho xem bánh đỡ giần nha, nhìn hình sao mà thêm quá *nuốt nước bọt*

Dorayaki

Taiyaka

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Vô Đề

Xin lỗi các nàng vì up muộn, thật ra là ta có chuyện buồn nên không có tâm trạng viết, thông cảm giùm nha

Tiểu Tuyết nghe thấy giọng nói có chút quen, bèn quay lại. Nhìn thân hình cao lớn cùng với khuôn mặt không rõ ý tứ nhìn cô, còn ai khác là Lâm Thiên Ngôn anh trai của Thiên Diệp chứ.

- Anh trai Thiên Diệp?

Lâm Thiên Ngôn đã quan sát cô từ lúc mới vào quán, đến lúc trưng ra khuôn mặt đen như đáy nồi kia mới tiến lại gần. Nhìn cô đang dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn mình thì có chút kì quái, mở miệng hỏi

- Tiểu Tuyết, em làm gì ở đây?

- Dĩ nhiên là mua bánh rồi, còn anh?

Tiểu Tuyết thầm ném cho Lâm Thiên Ngôn một ánh mắt kinh bỉ, ở tiệm bánh không mua bánh thì không lẽ mua quần áo, trong đầu có chút nghi hoặc, Lâm Thiên Ngôn làm sao ở đây? Nhìn bộ dáng thể nào cũng không ra được người yêu bánh ngọt cả. Còn Lâm Thiên Ngôn thì thần nhiên ném ra một câu

- Mua bánh

Tiểu Tuyết trán liền hiện ra hắc tuyến, biết là mua bánh rồi anh hai, mấu chốt là mua cho ai mới được chứ. Lúc này, Lâm Thiên Ngôn mới nói tiếp câu còn lại

- Cho Thiên Diệp

Ra là thế! Tiểu Tuyết thầm nghĩ, sau đó lại ném thêm một câu trong đầu: đồ muối không. Tuy nhiên, qua một lúc Tiểu Tuyết liền thay đổi hẳn thái độ. Nắm lấy tay áo của Lâm Thiên Ngôn, hai mắt sáng như sao nhìn hắn, cái miệng cười tươi nhất có thể, hỏi

- Lâm Thiên Ngôn, anh có tiền chứ?

Lâm Thiên Ngôn nghi hoặc gật đầu, sau đó lại nghe Tiểu Tuyết nói tiếp, liền hiểu ra

- Cho tôi mượn một ít với

- Em quên đem ví à?

Một câu của Lâm Thiên Ngôn liền chọc trúng tim đen của Tiểu Tuyết, cô ngượng ngùng gật đầu, hai ngón tay chọc chọc vào nhau thể hiện sự xấu hổ.

Lâm Thiên Ngôn không nói gì, đi đến quầy thanh toán tính tiền. Xong, hắn lại bỏ đi để lại Tiểu Tuyết còn đứng đó chưa kịp tiêu hoá gì cả. Giật mình, cô vội đuổi theo sau đuôi Lâm Thiên Ngôn

- Này anh trai Thiên Diệp

- Là Lâm Thiên Ngôn

- À, Lâm Thiên Ngôn số tiền kia lần sau tôi sẽ trả lại cho anh,....

- Không cần

- Ách như thế thì ngại lắm, anh có muốn cái gì đổi không?

Lâm Thiên Ngôn im lặng một hồi, lúc lâu mới lên tiếng.

- Đi chơi

- Há?

- Đi chơi với tôi

- À....ờ

Tiểu Tuyết khó hiểu, cái gì không muốn mà muốn đi chơi. Tuy nhiên, chỉ là một buổi hẹn thôi, chắc cũng không có gì đâu.

Lâm Thiên Ngôn liếc nhìn Tiểu Tuyết kể bên đang suy nghĩ. Cũng không nói gì, đi thẳng một đường về nhà. Tiểu Tuyết thấy thế liền đuổi theo, lại hỏi nữa

- Lâm Thiên Ngôn, Thiên Diệp về chưa? Tôi muốn thăm cô ấy

- Có lẽ đã về rồi

Tiểu Tuyết liền không nói gì nữa, Lâm Thiên Ngôn cũng không nói. Hai người sánh vai nhau đi trên đường, thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn ngưỡng mộ.

Người qua đường A: Woa, họ đẹp đôi quá, là người yêu à?

Người qua đường B: Đúng rồi chứ còn gì nữa, chắc chắn xem kìa, bạn trai thật soái

Người qua đường C: Ủ ừ đúng rồi, còn bạn gái của anh ấy cũng thật đẹp

Người qua đường A: Thật hâm mộ quá đi a

Mọi người: Đúng vậy *gật đầu*

Bla....bla....bla....

Tiểu Tuyết vừa đi vừa nghe, mắt liền giật giật mấy cái. Miệng lưỡi thiên hạ thật đáng sợ. Lén nhìn sang Lâm Thiên Ngôn, thấy hắn cũng không có phản ứng gì cũng im lặng theo. Nội tâm suy nghĩ: hắn đúng là khó hiểu mà.

-----ta là phân cách tuyến-----

Cuối cùng dưới sự đeo bám của Tiểu Tuyết, bây giờ cô cũng đứng trước nhà của Thiên Diệp. Trong lòng cảm thán: nhà đẹp không kém gì nhà cô nha

Căn nhà được thiết kế theo phong cách Anh quốc, tao nhã, sang trọng và quý phái. Cuốn hút người xem, Tiểu Tuyết ngắm mãi cũng không chán.

Lúc lâu hoàn hồn lại, đã thấy Lâm Thiên Ngôn bỏ xa mình cả chục bước, Tiểu Tuyết liền vội vàng đuổi theo. Đồ không có lương tâm, đi vào cũng không báo mình một tiếng. Tiểu Tuyết trong lòng mắng thầm một câu.

Vào nhà, Lâm Thiên Ngôn ném cho Tiểu Tuyết một câu, sau đó liền đi vào nhà bếp.

- Ngồi ghế chờ, tôi đi pha trà

Tiểu Tuyết nhìn Lâm Thiên Ngôn một mạch hướng tới nhà bếp, sau đó mới chậm rãi đi tới ghế sofa ngồi xuống. Thở dài một hơi, Tiểu Tuyết liền mò bánh ra ăn.

Cắn, nhai, nuốt. Ba động tác thuần thục liên tục lặp lại. Từng chiếc bánh trong bọc nilong càng ngày càng ít, chỉ còn vòn vẹn vài ba cái. Lúc này Lâm Thiên Ngôn mới từ nhà bếp bước ra, trên tay là hai tách trà đen, hương vị mạnh mẽ, mùi thơm đặc trưng của trà xông vào mũi khiến cho Tiểu Tuyết dừng lại động tác ăn của mình, lẳng lặng ngồi trên ghế chờ trà.

Lâm Thiên Ngôn đặt hai tách trà lên bàn, sau đó ngã người ngồi xuống ghế sofa gần nhất. Sắc mặt không thay đổi quan sát Tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết sau khi hít mấy ngụm trà thì thoải mái, lại phát hiện Lâm Thiên Ngôn đang nhìn chăm chăm mình, bỗng cảm thấy có vài phần mất tự nhiên, cười ngượng

- Thiên Diệp vẫn chưa về sao?

- Có lẽ gần về rồi

- À

Không khí lại bắt đầu im lặng, khiến cho Tiểu Tuyết càng mất tự nhiên hơn, ngược lại Lâm Thiên Ngôn vẫn như thường mà quan sát Tiểu Tuyết. Nhịn không được, Tiểu Tuyết hơi khó chịu hướng Lâm Thiên Ngôn hỏi

- Này, anh đừng có nhìn chăm chăm vào tôi như thế

- Tại sao?

- Tại....tại...tóm lại anh đừng có nhìn nữa

Quả thật sau câu nói của Tiểu Tuyết, Lâm Thiên Ngôn liền không nhìn cô nữa mà đặt lực chú ý lên tờ báo đang cầm. Tiểu Tuyết thở phào, tận lực cố làm giảm không khí ngại ngùng này, im lặng uống trà.

Một lúc sau, Tiểu Tuyết sắc mặt hơi đỏ, đặt tách trà xuống, hướng Lâm Thiên Ngôn đang đọc báo hỏi

- Này....nhà vệ sinh ở đâu thế?

-.....Đi thẳng, quẹo trái rồi đi tiếp là tới

- Cảm ơn

Tiểu Tuyết đứng dậy chuẩn bị đi, nhưng quay người lại thì ma xui quỷ khiến mà trượt chân một cái. Người ngã về phía sau, đầu rất có nguy cơ đập vào cạnh bàn. Lâm Thiên Ngôn thấy thế không khỏi có chút căng thẳng, bật dậy hai tay hướng Tiểu Tuyết ôm vào lòng, lại mất thăng bằng ngã xuống sàn nhà.

Tiểu Tuyết xoa đầu, lòng thầm mắng cái sàn nhà sao lại cứng như thế. Nhưng một xúc cảm mềm mại khiến cô phải đứng hình, chợt nhận ra Lâm Thiên Ngôn đang đè lên người, còn có....hai người cư nhiên lại mỗi chạm môi.

Bỗng cửa đột nhiên mở ra, sau đó là một âm thanh ngọt ngào có vài phần hung hăng vọng vào, mà người tới không ai khác là Thiên Diệp.

- Anh trai yêu dấu, em về....

Tiếng "rời" còn chưa nói đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người. Thiên Diệp tuy mặt cực kì ngạc nhiên nhưng nội tâm lại không ngừng la hét: làm tốt lắm, anh trai.

- Hai người đang làm cái gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Kết Hôn?

Tiểu Tuyết quay đầu thấy Thiên Diệp đang kinh ngạc nhìn về phía mình liền hoảng hốt. Vội đẩy Lâm Thiên Ngôn ra, đứng dậy hướng Thiên Diệp giải thích, giọng nói lắp bắp thể hiện sự ngại ngùng

- Thiên Diệp, cái đó....không...không như cậu nghĩ đâu

- Vậy à?

- Phải...phải, cậu có thể hỏi anh cậu, phải không?

Tiểu Tuyết nói xong liền hướng Lâm Thiên Ngôn nháy mắt, ý câu vang xin rõ ràng ở trong mắt. Lâm Thiên Ngôn nhìn Tiểu Tuyết một cái, sau đó mới nói

- Đúng vậy

Tiểu Tuyết trong lòng thở phào một cái, Thiên Diệp dù rất tò mò cũng không nói gì. Cầm tay cô dắt lên lầu

- Nào lên phòng tớ chơi

Tiểu Tuyết bất đắc dĩ để cho Thiên Diệp lôi kéo lên phòng, giữa cầu thang bất giác quay đầu lại nhìn một cái. Phát hiện Lâm Thiên Ngôn vẫn đứng đó nhìn mình, lập tức nhớ đến nụ hôn vô ý kia, mặt hơi nóng lên, liền quay đầu nhất quyết không nhìn lại nữa.

Lâm Thiên Ngôn dưới lầu nhìn hai thân ảnh nho nhỏ từ từ đi vào cánh cửa, sau đó *cách* một tiếng vang lên, cánh cửa liền đóng lại, lặng im như cũ. Lúc

này, hắn mới quay đầu, cầm chiếc áo khoát vest đen lên, mở cửa nhà bước ra chuẩn bị đi làm. Dù gì đã có Thiên Diệp cùng Tiểu Tuyết ở nhà, hắn cũng không có gì làm, đành phải ra công ti kí kết mấy cái văn kiện còn bỏ quên kia thôi.

Lại nói về Tiểu Tuyết và Thiên Diệp, sau khi bị con bạn loli kéo vào phòng liền ngó đầu quan sát xung quanh.

Căn phòng có kích cỡ rất rộng, rất thoải mái. Nền tường hồng nhạt, giường Kingsize theo kiểu dáng Hello Kitty, đồ dùng khác cũng hồng nốt. Thật sự chẳng khác nào phòng công chúa là mấy. Tiểu Tuyết thăm thò dài, Thiên Diệp đúng là con nghiện màu hồng. Lại nhớ về căn phòng bảy sắc cầu vồng của mình ngày trước, sắc mặt Tiểu Tuyết hơi cứng ngắc. Trong đầu liền bắt đầu so sánh về căn phòng của Thiên Diệp và mình ngày trước. Ặn, có vẻ phòng Thiên Diệp dễ nhìn hơn nhiều, Tiểu Tuyết trong lòng gật đầu cảm thán.

Tiểu Tuyết ngẩn người xong liền nhớ đến Thiên Diệp, quay đầu nhìn một cái, sau đó là trầm mặt. Thiên Diệp ngồi trên một cái ghế xoay văn phòng màu hồng, mái tóc không biết khi nào được Thiên Diệp cột lại hai chùm, nhìn rất năng động. Bàn tay trái nhỏ bé của cô(Thiên Diệp) đề lên con chuột máy tính, không ngừng xoay trái phải lên xuống, ấn ấn nút trái, còn bàn tay phải thì dò xuống bàn phím, thỉnh thoảng hai tay đều hạ xuống gõ chữ. Giương mặt nhỏ nhắn dễ thương gần như muốn áp sát vào cái màn hình. Một khung cảnh khiến người ta không thể nào diễn tả được.

Tiểu Tuyết âm thầm đi đến bên Thiên Diệp, khiến cô(Thiên Diệp) cũng không phát giác được. Tiểu Tuyết đầu tiên là nhìn Thiên Diệp, thấy cô(Thiên Diệp) vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, cũng bắt chước quay đầu qua xem thử. Sau đó, Tiểu Tuyết liền im lặng, ánh mắt không rõ hi vọng nhìn chằm chằm màn hình. Qua một lúc, Tiểu Tuyết mới hỏi Thiên Diệp bên cạnh, âm thanh có vài phần hơi lớn

- Cái gì đây???

- A Tiểu Tuyết à, đến đây xem nhân vật tớ level mấy này

- Tớ không hỏi cái đó, tớ hỏi cái gì đây???

- Cậu không biết à? Game mới nổi đấy, rất hay

- Ý tớ không phải vậy

Tiểu Tuyết tay nắm thành nắm đấm, áp chế cảm xúc muốn đánh Thiên Diệp lại. Rõ ràng là lôi kéo cô vào phòng, bây giờ lại thản nhiên chơi game như thế, cả một câu hỏi cũng không có. Quả thật là không thể chịu được nữa.

Nhưng thoáng chốc cô cũng lấy lại bình tĩnh, đứng sau Thiên Diệp quan sát cô(Thiên Diệp) chơi, thỉnh thoảng nhắc nhở vài câu.

Ting

Một âm thanh máy móc có âm điệu cao vang lên, là một tin nhắn. Tiểu Tuyết thấy Thiên Diệp nét mặt có chút vui vẻ, ấn vào tin nhắn, hiển nhiên đã bỏ quên Tiểu Tuyết ở đằng sau. Tiểu Tuyết tò mò, ngẩng đầu nhìn vào hộp thoại, quan sát từng tin nhắn trong đối thoại.

(Phân biệt cái: Pinky*đây là nickname chị Diệp. Lorel*đây là nickname anh main của chị Diệp*)

[Lorel: Đây gà ngốc]

[Pinky: Đã bảo tôi không phải gà ngốc mà ('I')]

[Lorel: Sao cũng được (— —)]

[Pinky: Hừ...à này tôi mới vừa thăng cấp nữa đấy]

[Lorel: Đẹp bỏ ý định qua mặt tôi đi, em còn lâu mới được]

[Pinky: Anh...anh sao biết hay vậy?]

[Lorel: Mỗi lần thăng cấp em đều nói như thế, còn có em luôn nói sẽ đánh bại tôi]

[Pinky: Có sao??? Σ(°Д°)]

[Lorel: Dù gì có nói em cũng không nhớ, quả nhiên là gà ngốc]

[Pinky: Đã bảo không phải là gà ngốc, ngốc em gái anh]

[Lorel: Thôi được rồi, tôi không nói nữa là được chứ gì]

[Pinky: Hừ tạm tha cho anh đấy]

[Lorel: Được rồi đừng giận, đi tôi dẫn em đi đánh boss]

[Pinky: Đánh boss làm gì?]

[Lorel: Lấy tinh thể]

[Pinky: Tinh thể? Tinh thể chỉ làm nhẵn cưới thôi, anh làm nhẵn cưới làm gì?]

[Lorel: Đương nhiên làm nhẵn cưới để kết hôn với em]

[Pinky: Kết.....kết hôn???]

[Lorel: Đúng rồi, làm nhẵn cưới xong chúng ta sẽ đến nguyệt lão nối dây hồng kết hôn]

[Pinky: Anh....anh....]

[Lorel: Còn đứng đó làm gì, đi thôi]

[Pinky: À...ừm]

Thiên Diệp nhấp chuột cài chế độ Auto đánh quái tự động, sau đó xoay ghế lại. Lúc này, gương mặt Thiên Diệp đã đỏ như trái táo, hai tay che mặt lại, miệng còn cắn cắn môi dưới. Một bộ dáng ngượng ngùng như thiếu nữ mới biết yêu, khiến người khác cảm thấy dễ thương vô cùng.

Thiên Diệp hồi lâu mới bình ổn lại cảm xúc xao động ngay trái tim, ngược mặt lên một cái. Đập ngay vào mắt là gương mặt đẹp như thiên thần của Tiểu Tuyết, còn có bộ mặt tươi cười kia như thể hiện *tớ biết rồi nhá*, quả thật khiến Thiên Diệp xấu hổ lần nữa.

Lúc sau Tiểu Tuyết mới nói, âm thanh có vài phần ngả ngón, làm cho Thiên Diệp xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố mà chui vào.

-Pinky à~, Lorel là ai thế? Hừm~?

- Cái đó... Tiểu Tuyết...không như cậu nghĩ đâu

- Tớ đã nói gì à?

- Không...ý tớ là...tớ và tên đó không có quan hệ gì đâu đừng hiểu lầm

- Thật không?

- Phải, đúng vậy

- Hừm, thật nghi ngờ nha

Lúc bầu không khí đang căng thẳng, lại một tiếng *Ting* vang lên. Thiên Diệp vội vàng quay ghế lại, nhìn vào tin nhắn

[Lorel: Nay gà ngốc, tôi đã gửi nhắn rồi đấy, nhấp *đồng ý* đi chứ]

Thiên Diệp nhìn bảng thông báo xuất hiện trên màn hình máy tính. Suy nghĩ cái gì đó, lén nhìn Tiểu Tuyết đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, cắn răng, hướng chuột về hai chữ *tử chới*. Lúc này, Tiểu Tuyết ở phía sau Thiên Diệp nhướn mày đẩy eo một cái nhẹ vào ghế xoay. Khiến cho ghế hơi mất thăng bằng, lệch qua bên một chút, Thiên Diệp cũng vì thế mà ấn trượt, vô thanh vô thức lại ấn nhầm vào hai chữ *đồng ý*. Nhận được kết quả như ý, Tiểu Tuyết nhếch môi một cái. Và ngay phút chốc, trong game *Bùn* một cái, một dãy thông báo hiện lên, những người trong game đều có thể đọc được dòng chữ đen nổi bật này.

[Chúc mừng Lorel và Pinky đã kết đôi thành phu thê, chúc hai bạn trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử]

Người bên đầu máy kia nhìn dòng thông báo chạy ngang qua giữa quảng trường, lại nhìn có vài lời chúc. Không tự giác được nhếch môi cười một cái. Tâm tình vui sướng khó có thể hình dung được.

Còn bên Tiểu Tuyết, Thiên Diệp vừa nhìn dòng thông báo. Có chút giận dỗi liếc nhìn Tiểu Tuyết, bất quá Tiểu Tuyết chỉ nhúng vai một cái, bộ dạng không liên quan. Tuy là có chút giận hờn bạn thân nhưng Thiên Diệp nội tâm vẫn có chút vui, nhìn dòng chữ trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử làm cho cô(Thiên Diệp) có chút gì đó...hạnh phúc. (Tự dung viết câu sớm sinh quý tử làm cho ta thật muốn cười một cái :))

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chuyến Dã Ngoại?

Haha, ta đã trở lại, mấy hôm nay bận quá, tại vì đi học nên truyện sẽ hơi lâu nhá, bộ ĐN bên kia cũng vậy. Thông cảm cho ta.

Sau đó, Tiểu Tuyết và Thiên Diệp chơi đùa đến quên giờ giấc. Lúc này, điện thoại của Tiểu Tuyết bỗng rung lên, cô vội vàng bắt máy. Bên đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm và lo lắng

- Tiểu Tuyết, em đang ở đâu vậy?

- Nam Cung Hàn?

- Tiểu Tuyết, có phải có chuyện gì rồi không?

- Không có gì, chỉ là tôi ở nhà bạn chơi thôi mà

- Tiểu Tuyết, đã trễ giờ rồi mau về thôi

Tiểu Tuyết nghe thế thì quay đầu nhìn đồng hồ treo trên tường. Oh my god, đã hơn 5h chiều rồi ư? Ấy da, sao mình mê chơi quá vậy. Tiểu Tuyết nhanh chóng chào tạm biệt Thiên Diệp và cấp tốc quay về

- Chào Pinky, tớ về đây haha

- TIỂU TUYẾT, CẬU ĐỨNG LẠI CHO TỚ!!!

Tiểu Tuyết cười haha chạy nhanh ra ngoài, để lại Thiên Diệp giận dỗi ở đó. Thiên Diệp nhìn Tiểu Tuyết thân ảnh từ từ càng nhỏ lại, hừ một cái, lại leo lên ghế ngồi chơi game, thậm chí giận lên mấy con quái cấp nhỏ trong game, đây có phải là giận cá chém thớt không nhỉ?

Sáng hôm sau, Tiểu Tuyết bị cái đồng hồ báo thức lay cho tỉnh, lờ mờ đến phòng tắm VSCN. Sau đó lờ mờ xuống lầu, nhìn thấy Nam Cung Hàn đang chuẩn bị đồ ăn, còn có Tiểu Nhu đang co ro một chỗ chậm chạp dùng bữa. Thấy cô xuống, đầu càng không dám ngẩng lên. Quả thật có tí đáng thương a.

Ăn sáng xong, Tiểu Tuyết và Tiểu Nhu được Nam Cung Hàn chở đi học. Đến nơi, chào tạm biệt Nam Cung Hàn, Tiểu Tuyết liền bỏ mặc Tiểu Nhu đến lớp.

Bước vào lớp, lớp học đang ồn ào bỗng chốc im lại. Tiểu Tuyết thầm nghĩ: cô đáng sợ lắm sao? Mặc kệ đi. Không quan tâm, Tiểu Tuyết bước lại bàn của mình, nhìn Thiên Diệp đang cắm đầu vào màn hình điện thoại liền cười nham hiểm, đi nhẹ đến đặt tay lên vai Thiên Diệp, giọng nói trêu tức

- Haha, lại nhắn tin với Lorel nữa à?

- Ai...ai nói chứ? Tớ...tớ đang làm nhiệm vụ, không có...nhắn tin...đúng vậy...không có nhắn tin

Thiên Diệp giọng lấp bắp phản bác, Tiểu Tuyết nhìn vẻ mặt Thiên Diệp đều hiện rõ một mồn thế mà còn mạnh miệng, đúng là không có tiền đồ. Lắc lắc đầu, nên bỏ qua đi. Nghĩ thế, Tiểu Tuyết liền bỏ qua cho Thiên Diệp, lại ngồi chỗ mình, lấy bài tập ra làm.

RENG RENG RENG

Tiếng chuông vào học bắt đầu, cô giáo chủ nhiệm mặt hung phấn tiếng vào lớp, khó có thể biểu đạt được tâm trạng vui sướng. Thấy thế, nhóm học sinh liền bắt đầu tám với nhau

Học sinh A: Xem kia, cô giáo vui như thế này tớ chưa từng thấy đấy

Học sinh B: Hay là cô chuẩn bị cưới chồng?

Học sinh A: Không thể nào, cô giáo F.A từ lâu bây giờ lại cưới chồng

Học sinh C: Hay là cô trúng số đặc biệt nên vui mừng

Học sinh D: Cái này nghe còn hợp lí đấy

Học sinh khác: Đúng đấy *gật đầu*

Cô giáo nghe thế liền đen mặt, *vụt vụt* vài cái, nhóm học sinh khi nãy liền thường ngay mấy viên phấn vào đầu, choáng váng a~. Cô giáo mặt hầm hầm đầy gọng kính, đập bàn một cái *Rầm* thật lớn, tất cả học sinh liền nghĩ: Thật đáng sợ. Không khí liền im lặng, cô giáo hài lòng nói

- Các em, chúng ta sẽ đi chơi...

Chưa nói hết câu, đám học sinh liền nhảy nhót lên, miệng nhao nhao, ồn ào, lớp học chính tề liền ngay lập tức thành cái chợ bên đường. Cô giáo tức giận, liền lần hai đập bàn *Rầm* một cái, học sinh liền im lặng như cũ và bồi thêm một câu thật đáng sợ.

- E hèm, về việc đi chơi lần này, chúng ta sẽ đi biển, còn có, lớp khoá trên cũng đi. Đây là đi chơi tập thể, các em hiểu chưa?

- VẮNG A!!!(đồng thanh)

- Còn nữa, về việc dẫn dắt lớp, sẽ có một khối đi cùng lớp ta, chút nữa cô sẽ lên văn phòng bốc thăm

Sau khi cô giáo rời đi, lớp lại lần nữa lập thành cái chợ. Thiên Diệp bỏ điện thoại vào cặp, quay sang hỏi Tiểu Tuyết

- Tiểu Tuyết, cậu có đi không?

- Không đi

- Đi đi mà, nhá? Có đồ ăn hải sản đó, nghe nói rất ngon.

Thiên Diệp bắt đầu dụ dỗ Tiểu Tuyết, mỗi nữ nào đó trong lòng động một cái, lúc sau mới nói, sau đó liền lảng ra ngủ tiếp

- Được, tớ sẽ đi

Thiên Diệp trong lòng thầm *Yeah* một cái, liền quay lên mò cặp bấm điện thoại tiếp, báo cho Lorel một tiếng. Sau đó, mỗi Thiên Diệp liền ngẩn ra, thế quái nào mà mình lại phải cho hắn biết chứ? Mang theo câu hỏi làm lòng khó chịu, Thiên Diệp im lặng tự hỏi. Nhưng sau mấy phút, tiếng tin nhắn vang lên, mỗi nữ nào đó liền bỏ lơ tâm trạng lúc này, ngồi cười hí hủ nhắn tin với 'tên yêu' của mình. Quả thật là không có tiền đồ ㄟ_ㄟ

Lúc sau cô giáo liền bước vào, lớp liền im lặng ngay lập tức, cô giáo bước lên nói tiếp về vụ dã ngoại

- Các em, lớp chúng ta sẽ đi cùng với lớp 12A.

Lớp bắt đầu nhôn nháo, học sinh nữ bỗng bàn tán dữ dội.

Nữ sinh A: Này này, là tớ nghe lầm sao? Lớp 12A, quả thật là lớp 12A đó

Nữ sinh B: Không sai, lớp 12A, lớp của tứ đại hoàng tử

Nữ sinh C: Yay, đi biển, soái ca, tắm biển, còi tràn, sáu múi... *ánh mắt thần thờ tưởng tượng*

Một đám nữ sinh khác: *tưởng tượng* *chảy máu mũi a~*

Cô giáo lại lần ba đập bàn *Rầm* một cái, học sinh liền quen dần, im lặng. Cô giáo vừa lòng nói tiếp lượt đi chơi

- Chuyến dã ngoại là 3 ngày 2 đêm, đêm cuối sẽ có bắn pháo hoa, đêm đầu sẽ tổ chức tài nghệ, ai cũng có quyền tham gia. Đồng thời, phòng nghỉ sẽ là trường sắp xếp. Các em có thể tự do đi tắm, mua đồ ăn, bắt sò, cá.... Tuy nhiên, đi chơi khuya phải trước 23h trở về. Nếu có ai bị thương sẽ lập tức đưa người đó trở về. Các em rõ chưa?

- VẮNG (đồng thanh)

- Tốt các em tự học đi, cô còn việc phải làm (Chắc đi uống nước, nói nhiều quá mà ㄟ_ㄟ)

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 29

Tin vui cho mấy chế nà, ta chuẩn bị vẽ chibi về bộ "Mệnh đào hoa của nữ phụ", nếu chương này được 250vote và 25cmt thì chương sau ta sẽ up ^0^.
Hình trên là Tiểu Tuyết cổ trang :)))

Chương 29:

Hai ngày trôi qua, ngày mai là ngày xuất phát. Hôm nay Thiên Diệp bỗng tới nhà cô, một mực lôi kéo cô tới trung tâm thương mại. Còn nói cái gì: "Cần phải mua đồ bơi, phải thật gọi cảm vào". Thật sự làm cho cô phải lắc đầu cười khổ với Thiên Diệp.

Hai người được Nam Cung Hàn chở đến trung tâm thương mại, sau đó liền tạm biệt hân bước vào trung tâm. Vừa bước vào, Thiên Diệp liền lôi kéo cô đến tầng thứ nhất, Tiểu Tuyết nhìn vẻ mặt hí hửng của Thiên Diệp liền mềm lòng, đành bất đắc dĩ để cô (Thiên Diệp) nắm tay lôi đến khu quần áo.

Nhưng sao đó cô liền hối hận.

- Tiểu Tuyết, xem này bộ này rất hợp với cậu lấy nó đi

Thiên Diệp mặt đầy tươi cười chạy đến chỗ Tiểu Tuyết. Trên tay là bộ bikini hai mảnh màu đen đầy gợi cảm. Tiểu Tuyết vừa nhìn là đã méo mặt nhăn mày nhìn Thiên Diệp. Thiên Diệp thấy thế liền xụ mặt, chạy đi, lúc sau quay lại với một bộ khác

- Thế còn cái này?

Tiểu Tuyết theo cánh tay Thiên Diệp nhìn bộ đồ mới, sau đó liền triệt để lạnh mặt. Nghĩ sao lại đưa cho cô một bộ bikini trong suốt, phải là trong suốt đây (ノ□ノ)ノ (ノ□ノ)ノ

- Thiên Diệp, cậu mà còn chọn lung tung nữa tớ sẽ không tha cho cậu

Tiểu Tuyết nghiêng răng nói, ánh mắt đầy lửa giận nhìn chằm chằm Thiên Diệp.

- Ách, haha...

Thiên Diệp bị uy hiếp, đành phải giả ngu cười. Sau đó chọn một bộ bình thường cho Tiểu Tuyết, vẻ mặt lấy lòng nâng cả hai tay đưa cho Tiểu Tuyết. Cho cô xin đi, nếu mà còn tiếp tục, cô còn không biết Tiểu Tuyết sẽ giết mình theo cách nào nữa? Dù sao cô cũng muốn cách nào nhẹ nhàng ấy 囧囧囧

Tiểu Tuyết nhận bộ thứ ba, nhìn ngắm một hồi thì vừa lòng gật đầu. Vừa ý có rồi, rất đơn giản nhưng tinh tế đẹp mắt, lấy tông màu trắng chiếm toàn bộ đồ bơi, trên ngực, phần eo là ren trắng nổi, váy ngắn thay cho quần bơi tam giác (▽). Bộ này cô thích.

Tiểu Tuyết ném lại bộ đồ bơi về phía Thiên Diệp, ý bảo Thiên Diệp tính tiền, đợi Thiên Diệp lựa đồ bơi của mình, Tiểu Tuyết liền đi quanh quanh nhìn ngắm

Bỗng một tiếng nói khiến cô dừng bước chân. Đầu quay lại nhìn người vừa mới gọi tên cô.

- Bạch Dật? Tiêu Chính Phong? Hiền Viên Ngao Thiên còn có Lôi Dạ Vũ nữa? Các anh làm gì ở đây?

Tiểu Tuyết ngạc nhiên nhìn nhóm bốn người soái ca đang tiến về phía mình. Bạch Dật cười nói ôn nhu xoa xoa đầu cô nhưng lại đổi lại là ánh mắt như đao găm của bọn Tiêu Chính Phong, Bạch Dật hoảng sợ rút tay về. Cho hắn xin đi, lần trước bị cả bọn đánh hắn vẫn còn thấy đau này

- Bọn anh hôm nay rảnh rồi, đi dạo chơi tiện thể ghé vào đây thôi

Tiêu Chính Phong mặt không đổi sắc nói dối, thật ra là bọn hắn nhìn thấy cô và Thiên Diệp đi vào nên mới đi theo xem cô và Thiên Diệp làm gì. Tiểu Tuyết nhìn khuôn mặt ngàn năm như một của Tiêu Chính Phong liền tin hắn ngay lập tức. Có lẽ đôi khi, mặt than cũng là một cái hay và có ích :))).

- Vậy các anh xuống tầng ba trước đi, tôi đi lại nói với Thiên Diệp một tiếng cái.

- Được

Sau khi bọn Tiêu Chính Phong đi, Tiểu Tuyết cũng nhanh chóng chạy đến tiệm quần áo, thấy Thiên Diệp đang tính tiền thì chạy đến.

- Hey Thiên Diệp, đi xuống tầng ba ăn chút gì đi

- Cậu trả?

Thiên Diệp ánh mắt sáng như sao nhìn Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết liền mặt cười có hơi nham hiểm

- Đương nhiên là không phải, có bọn Tiêu Chính Phong, bọn hắn nói là sẽ trả cho chúng ta!

Tiểu Tuyết trình độ phóng đại và nói dối đã đạt lên max lever. Rõ ràng là cô rù bọn Tiêu Chính Phong nhưng lại bảo là bọn hắn trả tiền, quả thật có chút vô sỉ. Nhưng dù sao, Tiểu Tuyết thừa biết là bọn hắn sẽ trả mà, đôi nào có thằng con trai nào bảo con gái trả tiền đâu.

Thế là Tiểu Tuyết và Thiên Diệp đi cùng nhau đến tầng ba. Sau đó rất nhanh nhập vào chỗ của bọn Tiêu Chính Phong. Kêu đồ ăn, đồ uống, trò chuyện rất vui vẻ, mặc dù toàn là bọn hắn nói, Tiểu Tuyết chỉ nói vài câu, còn Thiên Diệp mặt bây giờ có thể nói là muốn dí sát vào cái điện thoại, không quan tâm xung quanh, tập trung cao độ nhắn tin với "chồng trong game" của mình :))).

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chuyển Đi, Bắt Đầu!

Hôm nay, cái ngày đi đã ngoại ngoài trời đầy hấp dẫn cuối cùng cũng đã đến. Vì phải tập trung vào rất sớm, nên từ 5 giờ 30 phút sáng đã có vài học sinh đứng đợi ở trường, mang tâm trạng háo hức đến nỗi miệng cười không khép lại được. Nhưng đó là vài học sinh khác, còn đối với mỗi nữ ham ngủ nào đó thì quả thật đúng là tra tấn mà.

.

.

.

6 giờ sáng tại biệt thự Vân gia

Trong phòng ngủ đầy ấm áp, máy điều hoà hoạt động đều đều tản nhiệt độ mát lạnh khắp căn phòng, khiến người khác cũng đều phải thờ dài thọa mẫn mà tiếp tục say giấc nồng.

Trên chiếc giường Kingsize màu trắng tinh, một tinh linh đang say giấc nồng. Vẻ mặt xinh đẹp mang theo nét mỉa hoặc cùng thanh thuần hợp nhất lại tạo nên một vẻ đẹp kì quái đến mức khó tin. Tinh linh xinh đẹp nhỏ bé rúc người vào chiếc chăn ấm áp, tạo thành một cục kẹo bông gòn trắng trắng tròn tròn khá ái.

Cách

Âm thanh của tiếng cửa vang lên, đánh gãy không khí im lặng ấm áp này. Nhưng tuyệt đối không hề ảnh hưởng đến tinh linh xinh đẹp trên giường kia. Một thân ảnh màu đen bước vào, đặc biệt khác biệt với căn phòng màu lam đầy sức sống.

Nam nhân anh tuấn vận bộ tây trang ba món màu đen kia thật khẽ bước đến giường lớn. Nét mặt đầy cương nghị cùng xa cách, nhưng nhìn đến thiên hạ trên giường kia lại bày ra biểu cảm ôn nhu lạ thường. Nam nhân cúi người, khẽ lay nữ tử trên giường vài cái, đầu không biết vô ý hay cố ý ghé sát vào tai của nữ tử, giọng nói khàn khàn, hơi thở nam tính đầy nóng bỏng thổi vào chiếc tai đáng thương đầy mẫn cảm kia

- Tiểu Tuyết, mang dậy đi! Đã trễ giờ rồi, hôm nay em có buổi dã ngoại đấy!

Giọng nói êm dịu của Nam Cung Hàn thổi qua tai, Tiểu Tuyết hơi run nhẹ, hơi khó chịu xoay người một cái liền làm cho chiếc áo ngủ rộng thùng thình kia cứ thế bị xoạt ra, làm lộ ra một khoảng da thịt trắng mịn, bị ánh đèn chiếu vào khiến cho bóng loáng, giống hệt một món ăn ngon miệng mời gọi người khác, nhưng mắt vẫn cứ thế đóng chặt lại, đôi môi đỏ mọng khẽ rên một tiếng "Um~" giống như mèo kêu, làm cho nam tử anh tuấn nhất thời đỏ sẫm mặt, một cổ dục vọng nhất thời muốn bùng nổ, nuốt nước bọt, Nam Cung Hàn ánh mắt len lén nhìn khoảng da thịt kia, từ xương quai xanh tỉnh táo lại chuyển mắt xuống cặp đôi thỏ trắng đang bị nửa che nửa lộ.

Dục vọng mãnh liệt bất ngờ đang trào, khiến cho Nam Cung Hàn có chút bất đắc dĩ cùng xấu hổ, cố gắng đè ép cảm giác muốn đặt yêu tinh xinh đẹp này dưới thân, vì mình rên rỉ. Người ta thường nói đàn ông buổi sáng dục vọng là thứ dễ khơi dậy nhất, có lẽ điều này rất đúng, ví dụ điển hình như Nam Cung Hàn chẳng hạn.

Thật may mắn, lúc Nam Cung Hàn đang rối rắm thì thiên hạ lại "um" vài cái, còn lẩn qua lẩn lại. Hàng mi cong vuốt như cánh bướm rung nhẹ lên, có dấu hiệu tỉnh dậy. Lờ mờ chớp mắt vài cái, gương mặt xinh đẹp nhất thời có vài phần ngơ ngác, đôi mắt đen sáng như sao xinh đẹp kia giờ phút này trong suốt, thuần khiết biết bao, tựa như thứ đẹp đẽ nhất trên thế gian đầy dối trá cùng dơ bẩn này.

Cảnh đẹp kinh diễm này thoáng chốc làm cho Nam Cung Hàn ngây ngốc một hồi, ánh mắt không chớp nhìn về phía cô. Lấy tay dụi mắt, sau đó lại tươi tắn như mặt trời hướng Nam Cung Hàn nở một nụ cười rạng rỡ

- Buổi sáng tốt lành, Sebastian

Chỉ một câu đơn giản nhưng không biết sao cảm giác hạnh phúc trong lòng Nam Cung Hàn được lấp đầy, hẳn cũng hướng Tiểu Tuyết cười nói

- Chào buổi sáng, Tiểu Tuyết. Đã trễ giờ rồi, nhanh chuẩn bị đi

Tiểu Tuyết nghiêng đầu nhìn Nam Cung Hàn, mắt hiện lên khó hiểu. Trễ giờ? Chuẩn bị? Còn có tại sao lại nhanh lên? Lúc lâu, một âm thanh có hơi "nhò" vang lên, phá tan cái không khí trong lành buổi sáng

-AAAAA!!!! Trễ thật rồi

Nói rồi, Tiểu Tuyết nhanh chóng vọt vào nhà tắm, Nam Cung Hàn chỉ biết lắc đầu cười khổ. (Em bó tay với chị rồi đấy ...)

6 giờ 45 phút

Một chiếc xe BMW đen chạy nhanh như chót hướng đến trường học. Chỉ nghe thấy *Két* một cái, đã đến cổng trường. Sau đó là một thân ảnh nhỏ nhỏ vọt ra, hướng người trong ghế lái một cái tạm biệt, sau đó liền từ từ khuất bóng. Nam Cung Hàn nhìn theo hướng Tiểu Tuyết đi, nhìn thật lâu đến khi cái chấm đen kia cũng khuất bóng trong cảnh trường, sau đó mới lái xe chạy đi.

Cùng lúc đó, tại sân trường nơi tập trung của chuyển dã ngoại.

Một thân ảnh nhỏ nhỏ vận một bộ váy hồng ren đứng đó khoang tay đậm đậm chân, lâu lâu lại ngóng về phía cổng trường, có vẻ chờ đợi cái gì đó.

.

.

.

.

.

.

- Tiểu Tuyết chưa đến nữa à?

Một âm thanh băng lãnh vang lên, sau đó là bốn thân ảnh cao lớn của bốn nam tử hướng đến vị nữ tử nhỏ hồng y kia.

Hồng y kia lắc đầu thờ.

Thấy thế bốn nam tử liền nhủ mày, nhìn hồng y nữ tử âm thanh có tức giận không kiềm ném

- Cô nói là Tiểu Tuyết sẽ đến, hiện tại ngay cả cái bóng cũng không có. Vậy chẳng lẽ là bọn tôi bị cho leo cây?

- Ách...cái đó Tiểu Tuyết đã hứa sẽ đến mà

- Thật sự?

- Đúng đúng!

Bốn nam tử thảm "Hừ" một tiếng, đứng yên lặng ngóng trong. Hồng y nữ tử thờ phào.

Hú vĩa, xem chút nữa là đi đòi rồi!

Rõ ràng hồng y nữ tử và bốn nam tử kia là Thiên Diệp và bốn Tiêu Chính Phong, Bạch Dật, Hiên Viên Ngao Thiên và Lôi Dạ Vũ.

Trong những lúc tình thế nguy hiểm như thế này, Thiên Diệp trong lòng cầu mong cho Tiểu Tuyết sớm đến, nếu không có lẽ cô sẽ không sống nổi với cái bầu trời sát khí của bốn nam nhân này đâu a.

Và có lẽ lời cầu xin của Thiên Diệp được thiên nhân từ đáp ứng, từ xa xa, một thân ảnh quen thuộc dần dần tiến đến sân trường. Đồng thời khiến cho bốn nam nhân tâm tình vui vẻ, còn Thiên Diệp thì thờ phào nhẹ nhõm một cái.

Chỉ vài phút sau, Tiểu Tuyết đã chạy đến chỗ bọn họ.

Cô vận một bộ váy liền màu trắng tinh tể mà giản dị, khoát lên người chiếc áo khoát thu đông màu da trời êm dịu. Chân đi giày moca điển hình theo phong cách Nhật. Mái tóc đen dài được buộc cao lên, gương mặt tươi tắn thể hiện sự náo nức về buổi dã ngoại này. Đôi mắt nhìn về hướng bốn Tiêu Chính Phong cùng Thiên Diệp liền lộ ra một đường cong, đôi môi nhỏ nhắn thoa một lớp son đỏ nhìn đặc biệt ngon miệng, hiện đang hướng bọn họ tươi cười lộ ra hai hàm răng trắng tinh, còn có cái răng khểnh đáng yêu và hai má lúm đồng tiền kia nữa.

Thật là hảo đáng yêu nha

~

Bốn Tiêu Chính Phong cùng Thiên Diệp đồng thời nghĩ. Ánh mắt của bọn hắn dán chặt vào người cô, còn Thiên Diệp thì càng dữ dội hơn, về mặt đầy mê gái :))) nhìn chăm chăm Tiểu Tuyết, thiếu chút nữa là chảy cả nước dãi rồi.

(Mồ tác giả: "Khụ khụ, Diệp tỷ thỉnh tự trọng, hoa đã có chủ rồi")

Thiên Diệp: Hừ, hoa có chậu thì ta đập chậu cướp hoa.

".....Bảo trọng, chúc chị may mắn" *xách dép vọt thẳng*

Thiên Diệp: ????

Từ sau, một bóng dáng cao lớn đến gần Thiên Diệp, nắm lấy cổ áo cô, âm thanh thật dịu dàng, nhưng qua tai Thiên Diệp thì lại như là.....))) [sorry không biết diễn tả]

Người bí ẩn???: Đập chậu cướp hoa à? Em thật sự dám làm như thế à?

Thiên Diệp*quay đầu, miệng cố lộ ra một nụ cười, ra sức vỗ mông ngựa*: Đâu có, em vẫn luôn chung thủy với anh, đừng...đừng hiểu lầm

"Hừ" Một phát kéo Thiên Diệp đang không ngừng la hét đi thẳng. Lúc này, mỡ tác giả nào đó từ bụi cây chui ra, nhìn về hướng Thiên Diệp, "chắc chắc" vài cái

"Xác định rồi nhé, có lẽ một tuần hay một tháng nhỉ?"

Vừa đi vừa lẩm bẩm, sau đó liền...

Bình

"Ui da!!! Cái cột chết tiệt, ôi đầu của ta, nát hết rồi")

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31

7 giờ sáng

Chuyến đi bắt đầu xuất phát, lộ trình dày dần dần khiến cho vài học sinh trên xe bắt đầu mất lim dim, nhắm mắt lại ngủ lấy sức cho chuyến đi. Đương nhiên, Tiểu Tuyết cũng không ngoại lệ, cô ánh mắt mơ màng chứa một tầng hơi nước nhìn đảo đảo xung quanh, đánh ngáp một cái dựa vào vai Thiên Diệp nhắm mắt ngủ ngon lành. Để cho bọn Tiêu Chính phong ánh mắt đầy ghen tị nhìn chỗ vai Tiểu Tuyết dựa, thầm ước mình ở vị trí đó. Còn bạn nhỏ bị dựa dẫm ấy, một điểm giật mình cũng không có, yên lặng bấm điện thoại, tùy ý để bọn nam nhân ấy liếc dù gì cũng không chết người thế nên cứ tùy ý :))).

Dọc đường đi, không khí trong xe cũng rất ấm ỉ náo nhiệt, nhiều bạn dư tình lực cứ đứng ngồi không yên, bắt đầu luyện võ mồm, còn có vài nữ sinh ánh mắt đầy hâm mộ cùng si mê nhìn về phía bạn Tiêu Chính Phong, và vài học trưởng cấp trên rất ga lăng bắt chuyện cùng vài nữ sinh, như thể ở đây không phải là trên xe mà là một cái chợ ý, nhưng tuyệt nhiên lại không ảnh hưởng đến mỡ nữ ham ngủ nào đó.

-----Phân cách tuyến-----

Kết

Một hàng xe bus nối đuôi nhau chạy bỗng hạ tốc độ, sau đó là xe 1 dừng tiếp là xe 2 rồi đến xe...v.v...dừng. Việc này làm cho học sinh trên xe sắc mặt bỗng sáng ngời lên, miệng cười không ngớt ánh mắt đầy tia phấn khởi, rõ ràng là đã tới nơi rồi, bãi biển thiên đường a~.

Tiểu Tuyết dọc đường đi có tỉnh vài lần, nhưng lại không chịu được mùi xe nên miệng cứ nôn không ngừng, đến nỗi sắc màu đều là trắng bệch, dĩ nhiên điều này liền làm dọa sợ bọn nam nhân đến xanh mặt, chỉ có cách cho cô uống thuốc say xe và ép cô ngủ nữa thôi.

Xe đã đến nơi, nhưng Tiểu Tuyết vẫn ngủ mê mết, khuôn mặt vẫn còn hơi xanh xao, làm cho bọn hấn và Thiên Diệp không nở đánh thức, sợ cô mệt mỏi thêm. Thiên Diệp bỗng nảy ra một ý, vội nói

- A, hay là để ai bế cô ấy đi!

Một câu làm cho bọn Tiêu Chính Phong đang loay loay liên cứng người. Sau đó là ánh mắt như thể hiện *Tôi sẽ bế cô ấy* của từng người đều quay xanh nhìn Thiên Diệp, cho cô ấy lựa chọn. Thiên Diệp gặp tình cảnh khó xử như thế này làm đến chảy mồ hôi ròng ròng. Dưới ánh mắt đầy khủng bố như thế cô đành mở miệng

- Ách, hay là các anh...oản tù ti đi

Nghe thế bọn nam nhân nhìn Thiên Diệp bằng ánh mắt có lẽ là khinh bỉ đi, bọn hấn đã trưởng thành và từng tuổi này mà lại phải vì bé Tiểu Tuyết mà oán tù ti. Tuy ngoài mặt nhất quyết không chịu nhưng trong lòng liền phân vân. Quay đầu nhìn người tình nhỏ bé đang ngủ, nhìn gương mặt đầy mệt mỏi lòng liền đau. Thế là, bốn nam nhân đành phải một hai oán tù ti đi bế thiên hạ trong lòng. Mọi người đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, điều này chắc chắn

là đúng

Oản tù tì, một...hai...Ba

.

.

.

Một người ra rìa

.

.

.

Oản tù tì, một...hai...Ba

.

.

.

Thêm một chiến hữu nữa đi ra

.

.

.

Oản tù tì, một...hai...Ba

.

.

.

Chúc mừng bạn đã thua, mời bạn nhập hàng cùng hai người kia

.

.

.

Chúng mừng bạn là người chiến thắng, bẹp bẹp(vỗ tay :)))

Cuối cùng, người bé Tiểu Tuyết là Lôi Dạ Vũ (anh này bị ta bơ quá nên bù cho :))), không phải vì hắn có trí nhớ tốt biết sử dụng chiêu xấu thì hắn cũng đã thua lâu rồi. Bốn nam nhân đi theo đằng sau chỉ có thể dùng không mắt đen như đất nòi mà nhìn Lôi Dạ Vũ ăn đậu hủ trên người Tiểu Tuyết, còn Thiên Diệp thì vừa đi vừa bụm miệng cười trộm, ánh mắt đầy thích thú nhìn tình cảnh phía trước. Một khung cảnh có vẻ khá kì lạ nhưng lại có vẻ rất đơn giản hòa hợp.

Tiểu Tuyết tỉnh dậy là đã gần 12 giờ trưa, cô ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn xung quanh. Sau đó, đứng dậy đi đến cửa sổ, vén tay mở màn cửa ra, phút chốc Tiểu Tuyết ngáy ra.

Xa xa, bãi biển đồng dạng cùng một màu xanh dương đầy tươi mới và mát mẻ, ánh nắng mặt trời chiếu xuống phản ánh trắng trên mặt biển. Bầu trời đầy trong xanh, những con hải âu bay lượn khắp nơi trên bầu trời. Lại nhìn xuống, nhiều học sinh đang dạo biển.

Lực chú ý lại chuyển dời đến một nhóm 1 nữ 4 nam, Thiên Diệp một bộ đồ bơi hồng, tóc cột hai chùm khuôn mặt khá ái hướng về phía cô mỉm cười, tay còn vẫy vẫy, còn 4 nam nhân Tiêu Chính Phong, Bạch Dật, Hiên Viên Ngạo Thiên, Lôi Dạ Vũ cũng dùng ánh mắt nóng bỏng hướng cô, trên miệng là một độ cong nhỏ, bốn nam nhân bán khoả thân trên dưới ánh nắng mặt đầy sức sống và gọi cảm.

Một cảm xúc lạ lẫm bắt đầu len lỏi vào trong tim Tiểu Tuyết, khiến trái tim cô liên đập liên hồi. Tiểu Tuyết ánh mắt nhìn chăm chú vào nhóm người, bỗng nở một nụ cười đầy thoải mái và điềm lệ. Khiến cho vạn vật bỗng đều mờ nhạt, thời gian như ngừng lại, chỉ còn nụ cười đầy sức sống của Tiểu Tuyết.

Ta thì là ta định đăng sớm hơn, nhưng học bận quá, ngày qua như chớp mắt ý :))). Còn có hôm qua ta giúp thằng bạn tải môn AV, công nhận cảm giác tự mình tải mình thật khác lạ và quái dị sao ý :))).

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hang Động Thần Bí

Xế chiều, nhà trường thông báo học sinh có thể tắm biển, thế là người nào người nấy đều nhau nhau chen lấn. Phòng vệ sinh cả nữ lẫn nam đều đông nghẹt. Vài học sinh giai cấp Vip phòng đều có sẵn phòng tắm, thay đồ xong đã cầm khăn ra biển. Sau đó là cả lũ người ào ra bãi biển, trên gương mặt đầy vui vẻ.

Có người tắm biển, có người chơi bóng chuyền, còn có vài cặp tình nhân nắm tay dạo biển. Khung cảnh đầy náo nhiệt.

-Này, Tiểu Tuyết cậu xong chưa?

Tiếng nói ngọt ngào vang lên, Thiên Diệp đứng ngoài cửa phòng hỏi vọng vào trong phòng.

-Chờ một chút nữa

Còn chờ nữa thì tớ sẽ chết ngột vì cái hắc khí của bọn nam nhân của cậu đấy Thiên Diệp đỏ mặt hơi lạnh nghĩ, lại liếc nhìn bọn nam nhân đằng sau. Ánh mắt người nào người nấy đều nhìn chăm chăm vào cánh cửa, như muốn xuyên qua cánh cửa nhìn thiên hạ của mình. Đánh rùng mình một cái, Thiên Diệp thầm so sánh *Thật giống mấy con kiki nhà mình nhìn mấy khúc xương* (Chỉ so sánh đủ ác :)))

Cách

Tiếng cánh cửa mở, 10 con mắt liền hướng âm thanh phát ra. Sau đó là Thiên Diệp hai tay ôm lấy mũi, bọn Tiêu Chính Phong hơi đỏ mặt nhìn người trước mặt.

Tiểu Tuyết một bộ bikini trắng ren bao lấy thân hình thon gọn, da dẻ trắng hồng lộ, mịn màng như da em bé lộ ra nhiều khoảng lớn, chiếc áo bikini nhỏ bé bao lấy nửa đôi con thỏ nhỏ nhỏ và căng tròn, phần bụng bằng phẳng lộ ra bên ngoài cũng để lộ cái rốn khá ái vừa nhỏ vừa sâu. Mái tóc dài suôn mượt được búi đơn giản lại bị che đi bởi một cái nón rom màu vàng nhạt, chỉ còn vài lọn tóc ngắn trượt ra. Khuôn mặt xinh đẹp này giờ đỏ bừng đến cả vành tay cũng đỏ. Tay phải nắm lấy khuỷu tay trái, ánh mắt ngại ngần không dám nhìn vào bọn hấn và Thiên Diệp ddaafh liếc nhìn sang một góc. Tuyệt nhiên như một thiếu nữ mới lớn đầy trong sáng và ngại ngần.

Thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn vào mình, Tiểu Tuyết cả người đều đỏ như con tôm luộc. Cô ánh mắt giận dữ liếc một vòng xung quanh lên tiếng nói

-Đừng nhìn tôi chăm chăm như vậy nữa. Nếu không hợp thì tôi đi thay bộ khác

Thấy cô tựa như chuẩn bị quay đầu đi, Thiên Diệp liền nhào tới nắm lấy tay cô, miệng thì cười vô cùng chân chó nói

-Áy áy, cậu mặc rất hợp. Chỉ là đẹp quá nên bọn tớ nhìn như vậy thôi. Phải không?

Thiên Diệp nháy mắt với bọn hấn, nhưng bọn hấn người thì im lặng mặt than không lên tiếng, người thì suy nghĩ gì đó mà mặt đỏ bừng. Cuối cùng còn hai người có lương tâm lên tiếng, thôi bỏ một tên yêu nghiệt kia luôn đi, hấn nói lại càng chọc Tiểu Tuyết

-Phải đó Tiểu Tuyết, em mặc rất hợp rất đẹp-Bạch Dật mặt hơi đỏ nói, xong lại khuyến mãi thêm một nụ cười ôn nhu như gió xuân

-Phải phải đấy, Tiểu Tuyết như vậy thật là chọc người ta dục hóa khó nhịn- Lôi Dạ Vũ mắt phượng hơi nhếch phồng một cái mị nhãn cho Tiểu Tuyết, ừ thì lại khuyến mãi thêm một nụ cười yêu nghiệt

Tiểu Tuyết liền trực tiếp làm lơ, đi ngang qua bọn hấn đến bãi biển, lòng hưng phấn đến không sao tả được. Lâu rồi cô cũng chưa đi biển, lúc học đại học nhóm bạn có rủ nhưng lại bận nuôi con mèo đang tới thời kỳ động dục(:))) nên không đi được a. Bây giờ bãi biển ngay trước mắt, không tận hưởng cho đã thì không thỏa mãn nha.

Tiểu Tuyết, Thiên Diệp và bọn Tiêu Chính Phong rất nhanh tới bãi biển. Vừa tới, Thiên Diệp đã nhảy tung tung khắp nơi, mọi nơi cô đi ngang đều vang

lại tiếng cười ha hả. Tiểu Tuyết bắt đầu đi cười cười, đến gần bờ biển, sóng biển mát lạnh lần lần đánh nhẹ vào bàn chân nhỏ bé trắng nõn của cô.

Cảm giác mát lạnh từ chân truyền đến đại não khiến Tiểu Tuyết cảm giác hơi tê dại, mặt cười ngây ngô chơi đùa, chân chạy tung tăng chạm trên lớp cát trắng, đôi mắt đầy ý cười nhìn sóng nhỏ cứ chậm chậm đánh tới, cái nón rom bị Thiên Diệp cướp mất, búi tóc không biết khi nào đã lỏng ra, mái tóc dài cứ như thể tung bay theo làn gió mát mẻ. Ánh mặt trời chiều chiếu xuống chỉ còn nửa hình tròn trên mặt biển, hiện lên một thân ảnh nhỏ bé đang chạy tung tăng trên cát, khuôn mặt đầy sức sống. Về lên một bức ảnh tuyệt đẹp.

-NÀYYYYYYYYY TIỂU TUYẾT, CHÚNG TA ĐI BƠI ĐI!!!!!!

Giọng nói Thiên Diệp từ đằng xa vang lên, Tiểu Tuyết cười đáp lại, hai tay đề cao đến miệng dùng sức hô

-ĐƯỢC TỐ TỐI ĐÂY!!!!!!

Tiểu Tuyết vội chạy sang, bắt đầu chơi đùa với bọn hân và Thiên Diệp, vẩy nước bắn đến đối phương. Không khí cực vui vẻ.

Bỗng sắc trời có tí âm đạm, sóng biển dần dần một lớn và dồn dập. Lúc bọn Tiểu Tuyết đang vui đùa, một con sóng lớn cao 2m bỗng ập tới bất ngờ. Không chỉ bọn Tiểu Tuyết mà tất cả học sinh đang bơi dưới nước cũng tràn đầy hoảng sợ.

ẦM một tiếng thật lớn, học sinh đều muốn bị nước nhấn chìm. Tiểu Tuyết và Thiên Diệp thì không nói đi (vì hai chị có 1m5 à :))), nhưng ngay cả bọn Tiêu Chính Phong người nào cũng cao 1m8, 1m9 cũng bị sóng làm cho một trận mặt ngập tức, lập tức đen cả mặt.

Sau đó, sau khi nhà trường tập hợp và điểm danh lại số học sinh thì một tin khiến họ vô cùng khủng hoảng.

3 học sinh bị sóng nhấn chìm mất tích. Trong đó có 2 nam 1 nữ. Cái này không quan trọng, quan trọng là 3 người đều có gia thế địa vị cao, là cục cưng của các gia tộc hùng mạnh và chính trị gia nổi tiếng. Trời ạ, bọn họ chọc nhầm cái gì mà gặp phải chuyện xúi quẩy đến mức này a~. Biết thế thì không làm cái hoạt động đi chơi này rồi, nghĩ nghĩ bọn họ vẫn nên chuẩn bị dọn đồ đi nơi khác thôi, nếu mà không tìm thấy 3 người chắc chắn trường sẽ bị đập phá ngay tức khắc.

--phân cách tuyến sóng nhấn mất sịp---

Lại nói về 3 người mất tích. Không biết cái quái gì mà sóng đánh trôi bọn họ đến một cái hai động gần vác đá gần đó, chỉ có đều hang động rất khó phát hiện, vì vậy tới giờ vẫn chưa ai tìm ra bọn họ.

Um~ Tiểu Tuyết lơ mơ tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở một hang động khô ráo liền có tí cảm giác khó hiểu.

Đây là đâu a~?

Ngó đầu nhìn quanh một vòng, phát hiện hai thân ảnh quen thuộc, Tiểu Tuyết cố gắng đứng dậy, lại ngã một cái, lại đứng lên và sau đó mới có tí sức đứng vững. Cố đi đến bên một cái xác (:))) gần nhất, Thiên Diệp liền quỳ gối xuống lay lay người nằm ngất dưới đất kia, còn vỗ nhẹ vài cái lên khuôn mặt anh tuấn đó.

- Này này, tỉnh a

!

.

.

.

.

.

Con tác giả chết rồi đừng tìm nó.

Học hành như và liên tiếp vào mặt không có một tí thời gian rảnh viết truyện. Ôi, cuộc sống phiêu diêu tự tại nghỉ hè nay còn đâu

Hí hí, sắp có H mấy chế oi. Vote nam9 tiếp đề. Cảnh sau là mà 3p huyền thoại đấy, riêng ta thấy có lỗi nên 1 anh là Lôi Dạ Vũ còn anh kia mấy chế vote đi. Hẹn gặp lại....(vào một tuần nào đó)

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tôi Hôn Em Được Không?

Tiểu Tuyết đạp người dưới đất đến chân cũng phát đau. Cuối cùng người đang nằm dưới đất mới động một cái. Tiểu Tuyết ngồi xổm xuống chăm chú quan sát. Người hôn mê đưa lưng về phía cô bỗng xoay người một cái mi mắt khẽ động

-Um, Tiểu Tuyết?

-Phải là tôi. Bạch Dật, mau tỉnh táo lại

Bạch Dật nghe thế vội tỉnh táo, quay đầu nhìn xung quanh, gương mặt kì quái khó hiểu nhìn về hướng Tiểu Tuyết hỏi

-Tiểu Tuyết, đây là đâu?

-Tôi cũng không biết a. Bất quá, chúng ta cũng không có trôi đến đảo hoang nha

Bạch Dật khẽ ngồi dậy, nhìn Tiểu Tuyết thật lâu suy nghĩ gì đó, khuôn mặt bỗng lộ ra nét vui vẻ

-Vậy...ở đây chỉ có mình tôi với em?

Tiểu Tuyết gật đầu một cái khiến cho tâm Bạch Dật liền như muốn nở hoa. Nhưng sau đó Tiểu Tuyết lại chỉ vào một cái xác chết không xa đằng đó nói

-Còn có một người nữa, nhưng vẫn còn bất tỉnh. Hiện tại chỉ còn tôi với anh.

Bạch Dật quay đầu nhìn người vẫn còn hôn mê đằng kia, có cảm giác ghen hòng nhìn người đằng kia, ánh mắt hình viên đạn tựa như muốn đục thủng mấy cái lỗ lên tấm lưng kia. Cuối cùng liền thờ dài, đứng dậy khởi động vài cái sau đó nói với Tiểu Tuyết

-Tôi đi kiểm cây đốt lửa, em ở đây nhé, đừng để bị cảm

-Được, anh đi đi

Bạch Dật gật đầu một cái, sau đó lại nhìn Tiểu Tuyết bằng ánh mắt lưu luyến một hồi rồi mới rời đi.

Sau khi Bạch Dật rời đi không lâu, Tiểu Tuyết ngó quanh khắp nơi lần nữa, sau đó *Hắc xì* một cái. Rùn mình , quả thật là ở đây hơi lạnh, Tiểu Tuyết lạnh run chà chà hai tay của mình. Nhìn về phía người đằng kia, từ từ bước đến ngồi kế bên nhằm muốn tìm một chút ấm áp.

-Này Lôi Dạ Vũ, vẫn còn hôn mê sao?

Tiểu Tuyết thăm thì, lại *hắc xì* một cái nữa, dù có mặc đồ nhưng dù gì cũng chỉ là hai mảnh vải nhỏ bao lấy những điểm nhạy cảm thôi, toàn thân đều bắt đầu phát lạnh, khiến đầu óc Tiểu Tuyết hơi mơ màng

Cố gắng giữ lại tỉnh táo, Tiểu Tuyết nhìn sang Lôi Dạ Vũ vẫn đang hôn mê nhưng cặp môi lại trắng đến không còn huyết sắc, thân mình to lớn rần rần chắc cũng lạnh như hàm băng liền lăm vào rồi rầm.

Bạch Dật kiểm củi chưa về, nhiệt độ càng lúc càng xuống. Nếu cứ thế này, đảm bảo cô và Lôi Dạ Vũ sẽ bị lạnh chết mất. Cô không muốn chết kiểu này đâu a.

Thăm suy nghĩ một hồi, Tiểu Tuyết do dự nắm lấy tay Lôi Dạ Vũ, mười ngón tay đan vào nhau chặt chẽ, hơi ấm nhỏ nhoi truyền tới khiến cả hai cảm thấy ấm áp được một chút, Tiểu Tuyết dựa vào vai Lôi Dạ Vũ, miệng thở ra từng hơi lạnh, lòng mong Bạch Dật mau mau về.

Thật may mắn 5 phút sau Bạch Dật liền quay về. Thấy cô cả người lạnh run dựa vào Lôi Dạ Vũ thì hoảng hốt, tay chân run run cố gắng nhanh chóng đốt lửa lên.

Rất nhanh, hỏa diễm được đốt lên, hơi nóng ấm áp liền xua tan đi hàn khí xung quanh, Tiểu Tuyết sắc mặt từ từ khôi phục lại, mệt mỏi lúc nãy cũng được giảm đi bớt. Đầu vẫn dựa vào vai Lôi Dạ Vũ, nhắm mắt lại thở hắt ra một hơi.

Cùng lúc đó

7 giờ tối, sắc trời đã ngã màu tối đen

-Hiệu trưởng, không xong rồi-Một giáo viên hốt hải chạy vào nói

-Cái gì mà âm ỉ thế???

Hiệu trưởng đang rối rắm về vụ 3 học sinh mất tích, chuyện này đã đủ loạn rồi, hiện giờ đến nỗi giáo viên cũng muốn nháo nhào lên. Rốt cuộc tôi là hiệu trưởng hay là các anh đây a? Hiệu trưởng khuôn mặt già nuôi tức giận đến đỏ bừng, tâm lại không ngừng YY an ủi cho tấm lòng của mình.

Giáo viên kia thâm nuốt nước bọt một cái, e dè nhìn hiệu trưởng một cái, sau đó âm thanh nhỏ cực nhỏ lên tiếng

-Học...học sinh đa số muốn...muốn đòi lịch, muốn tới nay...phải...chuyển thành đốt pháo...nếu không...trường sẽ không được nhận...tiền tài trợ mỗi năm nữa

Hiệu trưởng nghe vậy tức đến nỗi muốn thổ huyết, sắc mặt đen như đất nổi rống lớn lên

-Đốt pháo đốt pháo cái rắm gì!!!! Bây giờ còn muốn đốt pháo ăn hải sản, còn 3 học sinh mất tích thì sao? Hà?????

-Nhưng...vụ 3 học sinh mất tích chẳng phải hiệu trưởng đã bảo giữ bí mật sao? Học sinh không biết sự việc...nhưng nếu giờ thông báo chắc sẽ càng loạn hơn nữa

Nghe thấy thế, hiệu trưởng sắc mặt không tốt ngã xuống ghế dựa, tay đặt lên trán, sau đó thờ dài nói

-Được rồi, muốn làm gì thì làm. Còn nữa, tôi chán nản với cái danh hiệu trưởng này rồi, bảo ai muốn làm thì tới tìm tôi

-Ách cái này...tôi...xin phép đi trước

Quay lại chỗ Tiểu Tuyết, hiện tại cô và Bạch Dật đang ngồi quanh đồng lửa, hai tay chà chà. Bỗng Bạch Dật đứng dậy tiến lại chỗ cô, nhỏ giọng nói

-Xin lỗi

-Hà?

-Xin lỗi, đều tại tôi...

-Tại anh? Tại anh cái gì?

-Tôi...Đều do anh không tốt, biết sức khỏe em yếu thế này thì lúc đó anh phải kiểm củi nhanh về bồi em, anh...còn suyt chút nữa hại em chết cồng rồi...

Bạch Dật nhắm mắt nói hết ra, đáy lòng tự trách mình vạn phần. Bỗng cảm nhận được một nguồn hơi ấm áp lên mặt liền ngẩng đầu mở mắt ra. Đập vào mắt là nụ cười đầy hạnh phúc và vui vẻ của Tiểu Tuyết

-Ngốc, tôi không dễ chết đến mức đó đâu a

Ngay giữa lúc tình ý đang mật nồng, một tiếng *BÙM* vang lên sau đó là vài tiếng *BÙM* nối đuôi nhau

Cả hai không hẹn cùng quay đầu nhìn, trước hang động ánh sáng đầy màu sắc rực rỡ đang hiện lên giữa bầu trời đen đầy sao, tựa như những đóa hoa đầy màu sắc nở rộ ở giữa bầu trời.

Không biết khi nào, cả hai đã tự bước chân đến trước cửa hang, ngồi xuống cùng nhau ngắm cảnh đẹp diễm lệ này. Bạch Dật quay đầu nhìn qua gia nhân bên cạnh. Từng đường nét, từng cử chỉ đều thu vào mắt.

Ánh sáng rực rỡ chiếu sáng đầy bầu trời xung quanh chiếu rọi thân hình nhỏ bé cái bóng dài đằng đằng, người bên cạnh ánh mắt vẫn giữ vững nhìn về phía pháo sắc. Pháo bông nổ rất đẹp, nhưng khi phản chiếu vào đôi mắt trong suốt kia lại càng đẹp hơn, nụ cười đầy ngọt ngào của cô khiến cả vạn vật như muốn dừng lại. Không hiểu tại sao, hẳn lại thấy nhìn cô còn đẹp hơn cả pháo bông trên trời kia.

Không biết khi nào hẳn đã kéo khoảng cách lại gần hơn, bàn tay to lớn hơi thô nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô. Cả hai cứ như thế, một người ngắm pháo bông, người còn lại thì ngắm người nọ, cả hai cùng hẹn ra nụ cười thỏa mãn.

Bỗng Tiểu Tuyết quay đầu cặp mắt đối diện với Bạch Dật, nở một nụ cười thật tươi. Bạch Dật ngó người sau đó lại đáp lại bằng một nụ cười ôn nhu, bàn tay càng nắm chặt tay cô hơn, tay kia lại không ngừng xoay xoay đầu cô. Ở giữa khung trời đầy sắc rực rỡ, giọng nói trầm ấm tựa như violong thốt lên

-Tiểu Tuyết, tôi hôn em được không?

Tiểu Tuyết hơn ngẩn ra, sau đó im lặng hồi lâu, đỏ mặt gật đầu. Nhận được đáp án ngoài mong muốn, Bạch Dật kinh hi một hồi. Không đợi Tiểu Tuyết chuẩn bị đã nhanh chóng dùng môi mình áp lên môi Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng đưa lưỡi của mình vón vào trong khoang miệng của cô, nồng nhiệt và điên cuồng chơi đùa, ép buộc chiếc lưỡi đình hương kia cùng đưa đẩy với mình. Không khí không biết lúc nào đã bắt đầu nóng lên, trước hang hai thân thể

dán vào nhau không còn một khe hở không ngừng trao nhau từng nụ hôn nóng bỏng, phát ra tiếng *chặc chặc* đầy dâm dăng.

Cuối cùng, sức nhẫn nại của Bạch Dật cũng đến cực hạn. Hắn bỗng nhấc bổng Tiểu Tuyết lên, ôm cô vào lòng bước vào trong, trên vẫn không ngừng tấn công khiến tâm trí Tiểu Tuyết dần dần tan rã. Bạch Dật đặt cô vào một đồng lá khô, không đợi cô thối mắc đầu dựa vào vai cô, âm thanh rõ ràng vang lên trong giữa trời vẫn còn đang sáng pháo bông.

-Cho anh được không? Tiểu Tuyết?

Tiểu Tuyết ý thức đang mơ màng nhưng vẫn hiểu lời nói đó. Im lặng lúc lâu, cô bỗng hai tay ôm lấy cổ Bạch Dật, khuôn mặt không rõ biểu tình kẻ sát lại tại hắn, thì thầm

-Tới đây!

Ahihi, món bánh ngọt khai vị :>

Cầu vote a, nhiều vote thì H càng nóng bỏng í hí hí :>

Hẹn gặp lại, tác giả đi chết nữa đây :)))

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: (H)

Bạch Dật nhận câu trả lời ngoài mong đợi, ánh mắt tỏa sáng miệng cười hớn hở khiến cho Tiểu Tuyết càng ngượng ngùng hơn. Tiểu Tuyết lấy tay che đi sự xấu hổ nơi khuôn mặt của mình, lại nhận lấy một trận cười của Bạch Dật.

Con sói bắt đầu hành động, đầu tiên Bạch Dật dùng cánh tay hơi lạnh của mình lướt qua mọi nơi trên da thịt trắng nõn mịn màng của Tiểu Tuyết. Hơi lạnh từ bàn tay Bạch Dật truyền đến khiến cho Tiểu Tuyết run lên, đại não tê dại và mang đến cảm giác khác thường. Tiểu Tuyết không nhận được 'um~' một tiếng, lại làm cho người ở trên phải một trận dục hỏa khó nhịn.

Bạch Dật nghe tiếng rên khẽ của Tiểu Tuyết, dưới đáy quần không biết khi nào sung lên rõ rệt. Hắn cố gắng nhịn lại lửa nóng không người, vẫn cố dụ dỗ ôn nhu 'chăm sóc' cô trước, còn về tiểu nguyệt phần nộn mê người kia, từ từ thưởng thức cũng không sao.

Bạch Dật hai tay lang sói mò mẫn đến chiếc áo boi màu trắng ren của cô, cách lớp vải mỏng mai chơi đùa với nhũ hoa đã có vài phần hơi cứng. Phía trên liên tục tấn công cái miệng nhỏ nhắn của cô, khiến hô hấp cô có hơi không vững, vài lần thấp giọng rên rỉ, nhưng lại đành phải nuốt vào trong miệng.

-Um...um...a...ha...dừng...lại...a~

-Với dáng vẻ câu nhân như thế này? Em nói tôi làm sao phải dừng lại cơ

chứ??

Bạch Dật híp mắt nhìn cô, hô hấp có chút dồn dập, giọng nói cũng khàn đi. Hắn dời khỏi miệng nhỏ đến xung quay xanh cô nhẹ hôn, lại từ từ kéo xuống từng nụ hôn cuối cùng thì dừng ngay tại nhũ hoa đã bị hắn làm cho cứng lên, hiện rõ ràng trên lớp áo.

Nhẹ nhàng ấn đầu mình xuống ngay giữa ngọn núi nhỏ nhỏ nhô lên kia, cuối đầu mút một cái, làm cho nửa chiếc áo liền ướt một mảnh, cũng làm cho người ở dưới rên rỉ một trận

-A...dừng...nó kì...lạ quá...a...um

-Vậy...em thích nó chứ?

Bạch Dật cười giảo hoạt, mắt đi cái vẻ ôn nhu như gió xuân mà chỉ còn lại gian tà phúc hắc lang, hắn vừa hỏi Tiểu Tuyết bên kia lại nắm lấy nhũ hoa căng cứng của cô nắn mạnh, lại xoa xoa nhẹ vài cái.

-A...um...không biết...rất kì...um...quái..

Bạch Dật nhẹ cười, chồm lên tặng cho Tiểu Tuyết một nụ hôn, đầu lưỡi đánh đảo trong khuôn miệng nhỏ bé, chơi đùa khiến cái lưỡi đình hương phần nộn kia hơi sưng, nước bọt cũng theo đó trào ra ngoài.

Tiểu Tuyết lí trí dần dần bị đánh tan, chỉ biết ngây ngốc ôm lấy cổ Bạch Dật, tuy ý để hân chơi đùa với thân thể trần cảm của mình, hai mắt càng lúc toả ra thần sắc mê ly, miệng nhỏ khôn ngừng phun ra những tiếng rên ngọt ngào.

Không biết khi nào áo ngực đã bị hân cởi ra, lộ ra hai đôi con thỏ trắng, hơi lạnh cứ liên tục đánh tới khiến cho nhũ hoa căng cứng, run run qua lại.

Cánh tay hân bắt đầu từ bụng rần rà mà xuống, luồn qua lớp vải mỏng hình tam giác, tức thì bàn tay hơi thô đã đặt trọn tại nơi tư mật mê người của cô. Chỉ cần ngón tay cử động nhẹ một cái thì đã có thể xuyên qua hai múi thịt đến cửa tiểu nguyệt phần nộn.

- Aaaa...đừng động vào chỗ đó...um..

- Ý em là chỗ này?

Bạch Dật cười xấu xa, ngón tay đột nhiên ấn sâu vào một chỗ, cả người Tiểu Tuyết run mạnh lên, miệng rên rĩ không ngừng

- Em xem, đã ướt đến thế này?

Bạch Dật cười ôn nhu, đưa lên bàn tay dính đầy chất lỏng trắng đục trước mặt Tiểu Tuyết nói

Tiểu Tuyết nhìn chất lỏng màu trắng của mình xuất ra mà ghen cả mặt, cô cắn môi, ánh mắt ngại ngùng nhìn bàn tay trước mắt mình, vẻ mặt đỏ như tôm lược, chỉ lướt nhìn một lần sau đó không xem nữa.

Bạch Dật cười, cuối đầu tặng cho cô một nụ hôn, lần nữa đánh tan lí trí của Tiểu Tuyết, lại dùng tay dính chất lỏng của Tiểu Tuyết mò xuống tiểu nguyệt phần nộn, sờ sờ vài cái tại vùng mao đen mượt kia, sau đó thỉnh thoảng rút một ngón tay vào.

-Aaaaaa....đừng...um...ha...đừng lại...

-Đừng...um...chỗ đó...a...không được...

-Dật, không thể...thêm được nữa...um

Bạch Dật ánh mắt nhìn Tiểu Tuyết có chút kiềm nén, dục vọng trong mắt càng lúc càng lớn, hân không thể ngay lúc này dùng phần thân của mình xô xuyên lấy cô để thoải mái bản thân mình nhưng hân lại sợ cô đau và sợ hãi nên vẫn cố nhịn lấy, nhưng cô cứ không ngừng rên rĩ câu dẫn hân hại hân này giờ ăn không ít thiệt a.

Mẹ nó, em rốt cuộc có để ai sống không hả???

Bạch Dật rửa thầm một cái, cuối người hôn ngấu nghiến lấy cánh môi đã sưng đỏ của Tiểu Tuyết, chặn lại tất cả các tiếng rên rĩ của cô ở cuồng hống, ở dưới tay không ngừng "hoạt động" bên trong tiểu nguyệt. Chẳng mấy chốc, bên trong cô đã chứa ba ngón tay của hân.

-A...được rồi...um...vào đi...aaa...um

Bạch Dật nghe thế, nhẫn nại cuối cùng cũng bị đánh tan, hân rút lấy phần thân to lớn vĩ đại của mình(:>), nắm lấy đầu JJ cọ cọ quanh tiểu nguyệt, không báo trước đẩy mạnh một cái, đến tận miệng tử cung của cô

Tiểu Tuyết vì cảm giác kì lạ đánh ập tới, đến cả rên cũng không nổi, chỉ hít một hơi vào, hai mắt bắt đầu thanh tỉnh không ít nhưng không đợi đó, Bạch Dật liên tục luận động, khoái cảm nhanh chóng vừa lấp lấy đi phần lí trí còn lại, đem cô nhấp chìm trong bể dục vọng.

-Aaaa...thật...thoải mái...Dật...cảm giác như được lấp đầy...aaa...um..

Bạch Dật nghe thế, không tự giác tăng dần tiết tấu nhấp hồng, mỗi một lần đều đánh tại điểm G của Tiểu Tuyết, nhằm muốn mang lại cho cả hai khoái cảm. Hân lại hôn cô, vẫn là nụ hôn kiểu Pháp đầy nóng bỏng nhưng nụ hôn này lại rất ôn nhu, dịu dàng tựa như con người hân vậy. Tiểu Tuyết không nhận được cong người lên, hai tay ôm chặt cổ hân làm cho nụ hôn càng thêm sâu.

Ngoài trời pháo hoa vẫn còn sáng rực rỡ, chiếu rọi hai cái bóng mờ ảo trong động, bên trong liên tục truyền ra tiếng rên rĩ đầy ngọt ngào và tiếng thở dốc nam tính. Gió khẽ lay động, mang những âm thanh đáng xấu hổ đó cuốn đi, tan biến trong không khí đêm khuya giá lạnh này.

- Dật....aaa...em sắp...ra...um...ha...

- Tiểu Tuyết, chúng ta cùng ra!

Bạch Dật trầm giọng, ôm lấy Tiểu Tuyết, hân đẩy nhanh tốc độ, lại lần nữa mò xuống môi cô mà hôn.

Đột nhiên, phần thân trong tiểu nguyệt run run vài cái, sau đó hân phóng ra tinh hoa của mình, đồng thời Tiểu Tuyết vì hân bắn mà cũng nhanh chóng ra. Cả hai không hẹn cùng la lên, cùng nhau theo đuổi cảnh giới cao nhất khi linh hồn hoà hợp.

Hai thân thể trần trụi ôm lấy nhau, cùng hưởng tư vị xót lại qua cao trào, đột nhiên một tiếng nói khàn khàn mang đầy quyến rũ vang lên.

-Thật đáng ghét nha bảo bối, hai người bỏ quên tôi luôn à???

Phiên ngoại 1: Nỗi niềm của tác giả khi H đến

Ta là Nhipupu, còn được gọi là tác giả. Ta có 2 đứa con gái ruột, 1 đứa còn đang đi học, 1 đứa thì qua Ai Cập ở rồi :)).

Đứa lớn thì khỏi nói đi, nó nạnh nùng lắm : "<, hằng năm cũng không về thăm ta lần nào, chắc tại chồng nó quản nó quá :)). Tuy nó luôn nói cầu phúc cho ta mỗi ngày, nhưng ta đ*o bao giờ thấy may tí nào, tiền không có, người yêu không có, nhan sắc không có. Thế rồi cuộc nó ở bên ấy cầu cho ta cái gì???

Lại nói về đứa thứ 2, đứa con ta nhào nặn ra đầu tiên và sắc mùi hư cấu, nó đẹp, nó tài năng, nó tiền tỉ, nó có gia đình yêu thương, nó có bạn thân tốt, nó 3 vòng đều chuẩn, nó giỏi giang, nó có trai bao quanh, nó thiện ác phân rõ, nó giỏi về mọi mặt (trừ một vài cái). Nó luôn được nhiều trai đẹp khoai to theo đuổi : "> và tụi khoai to ấy lun tìm ta để làm H với con gái ta. Lúc ấy cảm giác của ta như 囧囧囧

Tiêu Chính Phong:...H, Tiểu Tuyết (_ _)

Tác giả: Người nói thêm vài chữ sẽ chết sao??? - _ -

Lôi Dạ Vũ: Má à, con muốn H với bảo bối cơ *ông ẻo* ($\geq \nabla \leq$)

Tác giả: Ghê quá, cắt đi *xua đuôi*

Hiên Viên Ngao Thiên: Tôi muốn H với Tiểu Tuyết *trực tiếp uy hiếp*

Tác giả: Không *đứt khoát ngắn gọn*

Bạch Dật: Má à, con muốn H với Tiểu Tuyết lần nữa ^ _ ^

Tác giả: Con nhiều rồi, đi chỗ khác

Sở Kì: Con muốn H với Tiểu Tuyết *cười tùm tùm*

Tác giả: Rút lại cái đuôi sói sau lưng đi

Nam Cung Hân: Đây một tách trà thư giãn trí óc

Tác giả: Hối lộ là tội xấu, không cho

Lâm Thiên Ngôn:.....

Tác giả: Vốn định cho người, nhưng người im lặng quá, bộ bị bắt lực à?

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 35:(H)

-Thật đáng ghét nha bảo bối, hai người bỏ quên tôi luôn à???

Bạch Dật kinh ngạc theo bản năng bảo vệ người trong lòng, ngẩng đầu lên. Đập vào mắt là dáng vẻ nửa ngồi đang dựa vào vách đá của Lôi Dạ Vũ. Hắn đang cười nhưng trong đôi mắt lại là vẻ giận dữ khó đoán. Sau đó, Bạch Dật lại nghe thấy hắn nói

-Bạch Dật, cậu thật không công bằng nha

Bạch Dật nheo mắt lại nhìn khuôn mặt yêu nghiệt đang cười đến mức có vài phần giả tạo kia. Nhếch mép cười một cái, hắn(Bạch Dật) ý vị thâm trường nhìn Lôi Dạ Vũ nói, đồng thời hong thục mạnh một cái, khiến cho người trong lòng đột nhiên có chút khó chịu khê rên

-Vậy, cậu muốn tham gia không?

-Này, lại đây đi, tớ bây giờ e là không thể di chuyển mạnh được nha

Bạch Dật nghe thế, hai tay ôm lấy Tiểu Tuyết bế bổng cô lên, tuy nhiên cơn thịnh nộ vẫn không chịu rút ra, vẫn lẳng lẳng nằm trong tiểu huyệt mê người với

tinh thần đầy cung cứng.

Bạch Dật cẩn thận ôm cô đến gần Lôi Dạ Vũ. Mỗi một bước đi đều xóc nảy khiến cho phân thân thúc nhẹ một cái, tiết tấu không theo nhịp này khiến cho Tiểu Tuyết có chút không quen, hai tay ôm chặt cổ Bạch Dật, hai chân ra sức kẹp chặt lấy hông hắn, khẽ rên rĩ.

Lôi Dạ Vũ ánh mắt lên án nhìn Bạch Dật, sau khi Bạch Dật ôm Tiểu Tuyết đến thì nhanh chóng kéo Tiểu Tuyết về bên mình, cũng đồng nghĩa với việc kéo tiểu nguyệt rời ra tiểu Dật Dật a~.

-Um...khó chịu...rất trống trải..

Tiểu Tuyết vẫn còn chìm trong bể dục khẽ rên nhỏ bất mãn. Ánh mắt ngập tràn hơi nước có hơi ngốc nhìn chăm chăm vào Lôi Dạ Vũ.

Oa, khuôn mặt hảo đẹp a~. Tiểu Tuyết trong lòng nghĩ, đồng thời tay vươn ra sờ sờ gương mặt có hơi bẩn của Lôi Dạ Vũ, sờ đến vài cọng râu ngay cằm hắn thì chột khựng lại, thật nhột nha.

Lôi Dạ Vũ cùng Bạch Dật không hẹn mà cười khẽ. Lôi Dạ Vũ thấy cô say mê nhìn mặt của mình liền cười gian xảo. Hắn dùng chất giọng khàn khàn đầy quyến rũ của mình nói

-Bảo bối, cảm thấy khuôn mặt ta thế nào?

-Thật đẹp nha, còn hơn cả nữ nhân

Tiểu Tuyết nhanh chóng trả lời, Lôi Dạ Vũ cũng không vì câu giống nữ nhân của cô mà nổi giận, ngược lại còn cười càng tươi

-Vậy đến bảo bối, hôn ta một cái này

Tiểu Tuyết ngốc ngốc gật đầu vài cái, chòm người tới dùng cánh môi đỏ mọng đầy ngọt ngào của mình áp vào cánh môi bạc mỏng của hắn, khẽ lướt nhẹ một cái, sau đó cười hân cười ngốc

Lôi Dạ Vũ cười bất đắc dĩ, chỉ như vậy? Cô thật là ngây thơ chết đi, hắn muốn không chỉ là như vậy thôi a.

-Bảo bối, đến đây tôi dạy em cách hôn

Lôi Dạ Vũ hơi chồm người về trước, cánh tay màu đồng rắn chắc giữ lấy đầu cô ấn xuống, khiến môi cô chạm vào môi mình lần nữa. Sau đó, hắn từ từ dùng lưỡi mình xâm nhập vào bên trong khoang miệng của cô, ép buộc cái lưỡi đình hương của cô chơi đùa cùng với mình, trong động phát ra tiếng *chặc chặc* đẩy về dâm dục.

Bạch Dật này giờ bị bơ bỏ có chút khó chịu nhìn màn trước mắt, hắn đi tới dùng đôi môi lạnh lạnh của mình hôn nhẹ vào sống lưng của cô, khiến cho cô run nhẹ vài cái.

Khi Bạch Dật chuẩn bị đem JJ của mình lại một lần nữa chào hỏi với tiểu huyết phản nộ thì lại bị Lôi Dạ Vũ ngăn lại.

-Này, cậu đã làm nhiều rồi đấy, tới lượt tớ.

-Được, nhường cậu

Bạch Dật cười, ôm lấy Tiểu Tuyết đối diện về phía mình, từ từ để tiểu huyết của cô xuống phân thân to lớn nổi đầy gân xanh của Lôi Dạ Vũ. Đến khi đã đến cán, tiếng phân thân và tiểu huyết giao nhau vẫn có thể nghe rõ ràng từng chút một.

-Um...thật lớn....thật...dễ chịu...a...um..

Tiểu Tuyết rên lên thành tiếng, cảm giác được lấp đầy lại lần nữa ập đến khiến cho thần trí cô như muốn điên. Khoái cảm cứ liên tục đánh tới mỗi lần hắn đem lại đều làm cho cô cảm thấy thoải mái kì lạ, cảm giác này làm cô cảm thấy khó chịu, nhưng đồng thời làm cô cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Lôi Dạ Vũ dùng sức nhấp hồng, cảm giác được tiểu huyết đang co rút ôm chặt lấy phân hắn, cứ như hàng ngàn đôi môi mút lấy, khiến hắn toàn thân đều thoải mái. Hắn liên tục ra vào ra vào, tiết tấu nhanh hơn. Lại khiến cho Tiểu Tuyết rên rĩ nhiều hơn

Đột nhiên, một cái JJ khác đặt trước mặt cô, Bạch Dật dùng âm thanh êm dịu như ngày nào dụ dỗ cô

-Nào, Tiểu Tuyết, mút nó đi

Tiểu Tuyết ngoan ngoãn ngậm lấy phân thân cực to vào miệng nhưng lại không thể ngậm hết, ngược lại hai má cô phồng to ra trong có vẻ cực kì dâm dục. Cô cố nuốt vào hết nhưng khi đầu duren vật đến cổ họng cô đều có cảm giác muốn nôn nên chỉ có thể dừng lại ở đó, ngược lại lại ra sức dùng lưỡi liếm lấy.0

-Haaa...thật giỏi...thật thoải mái...

Âm thanh khàn khàn từ trên đỉnh đầu truyền xuống khiến cho Tiểu Tuyết vài phần hơi ngượng, nhưng chỉ có thể tiếp tục nhận lấy công kích của cả hai,

không hề có tí sức lực nào để kháng nghị cả.

Lôi Dạ Vũ ra vào nhanh lại càng nhanh, đầu hấn gục để bả vai Tiểu Tuyết, lại hôn lấy phần cổ của cô, đổi lại là một trận co rút ở nơi thiên đường ấy.

Cuối cùng, sau vài chục lần ra vào điên cuồng, hấn của gã nhẹ một tiếng, tinh d*ch bắn thẳng vào sâu bên trong cô, lên đến tận tử cung. Đồng thời, Bạch Dật cũng bắn ra, tinh d*ch màu trắng đục dính vumon vãi đầy mặt của Tiểu Tuyết, ở dưới tiểu nguyệt cũng được ăn no đến mức không thể chứa thêm, một dòng chất lỏng màu trắng đục theo tiểu nguyệt chảy ra, đặc biệt nổi bậc giữa màu đất nâu sậm.

-Aaaaaaaaaa

~

Tiểu Tuyết bị hai người làm cũng đến cao trào. Rên lớn một tiếng, sau đó ngất đi.

Bạch Dật sau khi điều chỉnh hô hấp vững vàng, nhìn chất trắng đặc quánh kia có vài phần ngạc nhiên.

-Lâu rồi chưa làm?

-Haha, có lẽ vậy. Dù sao không phải bảo bối tớ cũng không cứng nổi đâu

Bạch Dật có chút vi diệu nhìn về phía Tiểu Tuyết đang hôn mê kia. Quả thật, vì cô bọn hắn đã thay đổi rất nhiều. Điều này cho thấy, cô rất quan trọng đối với bọn hắn.

Em là ánh sáng duy nhất của chúng tôi. Thế nên, đừng rời xa chúng tôi

Hôm nay 8/11 sinh nhật ta nà, định up trước 12h nhưng qua luôn rồi *buồn*

Dù gì cũng chúc mừng sinh nhật ta đi

ánh mắt cầu mong ($\geq \nabla \leq$) (' ∇ ')

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Bệnh viện quốc tế Lerol

Tại phòng vip 05

Trên giường, Tiểu Tuyết hai mắt đóng chặt say giấc trên chiếc giường trắng, làn da hiện vẻ tái nhợt, tay trái được truyền dịch, lồng mày hơi nhăn lại vì mệt mỏi, hoặc cũng có lẽ vì bị tiếng ồn bên ngoài làm khó chịu. Mơ màng mở mắt lại bất lực nhắm lại lần nữa vì mệt mỏi.

Bên ngoài

Bóp Bóp

Âm thanh của tiếng tát vang dội bên ngoài phòng. Hai nam nhân cao lớn gục đầu, mái tóc rũ xuống nhưng không cách nào che đi năm ngón tay in dấu đỏ rục trên mặt, chứng tỏ lực đạo của cái tát này rất đau đi.

-Hai anh bộ tình trạng thượng nào rồi hay sao vậy? Có biết hôm qua hay anh đã đã....

Thiên Diệp giận dữ quát lên, giọng nói run run cho thấy cô đang rất là mất bình tĩnh. Lôi Dạ Vũ và Bạch Dật im lặng không nói. Tiêu Chính Phong và Hiên Viên Ngao Thiên đứng gần bằng ghế chỉ biết thờ dài nhìn hai người. Cuối cùng, Tiêu Chính Phong lên tiếng đánh tan không khí u ám này:

-Thôi được rồi, dù gì Tiểu Tuyết cũng đã được tìm thấy bình an rồi, chúng ta đi ăn thôi, sẵn tiện mua cháo về cho Tiểu Tuyết nào

Thiên Diệp nghe thế cũng không nói gì nữa, hừ một tiếng rồi cất bước đi, trước khi đi còn không quên liếc tạt hai người kia một cái nói

- Còn đứng đờ người ở đây làm gì? Đi thôi, bộ các người muốn bỏ đói Tiểu Tuyết à???

Bốn người Tiêu Chính Phong nhìn thân ảnh bé nhỏ của Thiên Diệp dần dần xa, trong lòng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ *Con gái đúng là đáng sợ a(trừ Tiểu Tuyết), hồi nãy dọa bọn hắn cả nói cũng không nói được.(nhỏ mà có võ mà anh :)))

Sau khi Thiên Diệp và bọn Tiêu Chính Phong rời khỏi.

- Xin chào, xin hỏi cô muốn tìm ai?

- Vân Tiểu Tuyết

- Xin hỏi cô với bệnh nhân có quan hệ gì?

-.....em gái

- Đã xác nhận, bệnh nhân đang nằm phòng bệnh vip 05

- Cảm ơn

Tiếng gót giày liên tục chạm vào mặt sàn phát ra tiếng *Bộp Bộp* quý dì.

Cạch

Tiếng chốt cửa vang lên nhưng chủ nhân trong căn phòng bệnh lại chẳng nghe thấy càng chẳng nhìn thấy người vừa vào là ai. Người vừa mới bước vào nhìn Tiểu Tuyết đang nằm trên giường kia, đôi môi khó thấy lộ ra một độ cong thật nhỏ, cô bước lại ngồi cạnh Tiểu Tuyết, tự mình trò chuyện khiến xung quanh có tí quý dì

- Chị à, em đến thăm chị đây

- Chị à, mấy ngày trước biết tin chị mất tích em rất lo lắng đấy....hì đùa thôi, khi nghe tin em rất vui đấy, em còn cầu sẽ không tìm thấy chị nữa

- Chị à, nói vậy chắc chị buồn lắm nhỉ? Để em gọt táo cho chị, chị sẽ hết giận nhé?

- Ô xin lỗi, em lỡ rạch trúng chị rồi, xem kia tay chị đang chảy máu kia

- Nếu ba mẹ thấy chắc sẽ đau lòng lắm

- Kể cả bọn hắn cũng sẽ rất thương tâm nha

- Chị thật may mắn, có rất nhiều người yêu thương chị nha. Thế còn tôi...?

- Thế còn tôi thì sao....

- CÒN TÔI THÌ SAO??? TẠI SAO???TẠI SAO???

- Sao chị lúc nào cũng được mọi người chú ý, còn tôi chỉ là cái phong nền cho chị. TẠI SAO HẢ???

- Chị à không....Mây tốt nhất nên biến mất đi, không nên xuất hiện trên cõi đời này nữa...ahaha..haha

Tiếng cười man rợn vang khắp phòng, linh cảm xấu ập đến khiến Tiểu Tuyết giật mình muốn mở mắt, bỗng cô cảm thấy cổ bị một lực tay siết chặt lấy khiến cô cảm thấy khó thở. Cô cố sức dùng miệng thở hổn hển, cũng cố gắng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trước mắt là bóng dáng mờ mờ ảo ảo.

Khó thở quá...

Tiểu Tuyết hô hấp càng lúc càng yếu dần, ánh mắt nặng trĩu, bên tai lại là tiếng cười quý dì ghê sợ cô từ từ ngất đi

- Ahaha...Mây nên chết đi...lúc đó tao...sẽ thay mây....haha...sẽ sống thay mây...mọi hạnh phúc đều là của tao...haha..

- Hê Tiểu Tuyết, tớ mang cháo đến cho cậu này

Đằng xa, tiếng của Thiên Diệp vang vào phòng, làm cho người nào đó giật mình, vội buông hai tay ra, luống cuống vội rời đi, nhưng lại không quên liếc mắt nhìn Tiểu Tuyết đang hôn mê một cái nói

- Hừ, mây may mắn đó

Bên Thiên Diệp

-Này, lúc vào nếu Tiểu Tuyết đã tỉnh thì phải xin lỗi cô ấy, nghe không? - Thiên Diệp gầm từng chữ đe dọa Bạch Dật và Lôi Dạ Vũ

-Được rồi, chúng tôi biết rồi. Câu này cô đã nói 5 lần rồi đấy-Bạch Dật thờ dãi nói

-Hừ, nể mặt Tiểu Tuyết tạm tha cho anh đó

Thiên Diệp lấy lại vẻ trẻ con, hất cằm, về mặt đắc ý nhìn về bọn hắn. Bỗng cô đụng trúng một người, à không phải nói là một người đụng trúng cô, cả hai cùng té lăn ra sàn.

-Ui da, đau quá

-Xin lỗi, tôi không cố ý

Nói xong lại vội vã chạy như trời chết, Thiên Diệp nhìn theo hướng người lúc nãy mà khó chịu nói

-Người gì đâu thật kì cục, vội lại đi thăm bệnh mà mặc áo khoác che kín người, thật đáng nghi nha

-Thôi được rồi, vào thăm Tiểu Tuyết thôi

Cạch

-Tiểu Tuyết, bọn tớ về rồi đây

Thiên Diệp người chưa thấy mà đã nghe tiếng nói rồi. Sau đó Thiên Diệp mang khuôn mặt tươi cười bước vào, vừa vào tới cửa đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho thất kinh hồn vía, ngây ngốc đứng đờ người ngay cửa. Bọn Tiểu Chính Phong vừa vào liền thấy Thiên Diệp hành động kì quái, chao mày hỏi

-Có chuyện gì vậy?

Dường như Thiên Diệp có lẽ quá shock mà không thể trả lời, miệng cứ run run nhưng lại không nói tiếng nào. Bọn hắn kì quái nhìn theo hướng Thiên Diệp. Vừa nhìn, khuôn mặt bốn đại nam nhân đều bị dọa cho sợ đến không còn tí huyết sắc, cả bốn người nhanh chóng lao đến chỗ Tiểu Tuyết đang hôn mê bất tỉnh trên giường kia.

Xin chào, tác giả đã trở lại

Dù biết đã bị ăn bơ khá nhiều vì việc lâu rồi không up chương mới nhưng mỗi lần muốn viết lại bị lười+bi ý tưởng ngăn cản.

Thế nên hãy tha thứ và thông cảm cho ta (T-T)

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Rắc Rối Ấp Đến

-Tiểu Tuyết? Tiểu Tuyết? Mở mắt ra nào...

-Um

Tiểu Tuyết khẽ rên nhẹ, cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra, nhưng lại đành bất lực nhắm lại. Còn bên tụi hắn, gương mặt ai nấy đều tràn ngập lo lắng, trong phòng yên lặng đến quỷ dị, xung quanh bao bởi một luồng khí âm u, gương mặt ai trong phòng đều tràn đầy lo lắng, thậm chí còn nghe thấy nhịp tim đang đập loạn của mình.

Không khí im lặng hồi lâu, lúc sau Thiên Diệp mới bùng tỉnh tức giận gào lên:

-TMD!!! CÒN KHÔNG MAU GỌI BÁC SĨ!!!!!!

Tiếng kêu làm bọn hắn giật mình, vội vàng cuống quýt chạy ào ra cửa. Lúc sau lại không thấy bóng dáng. Thiên Diệp nhìn bọn hắn từ từ biến mất, về mặt thật ba chấm lấy tay bịt mặt lại lòng thầm suy nghĩ 'Bọn nào phẳng vì yêu'.

Cô bước lại gần bên giường, ấn cái nút đỏ trên đỉnh đầu giường. Sau đó lại ngồi bên cạnh Tiểu Tuyết, lục trong ngăn tủ kế bên được 1 hộp y tế, lấy một cuộn băng gạc ra, bắt đầu xử lý vết thương cho Tiểu Tuyết. Lúc băng bó xong, bác sĩ và y tá cũng vừa kịp lúc đến. Họ rất nhanh chóng giúp Tiểu Tuyết kiểm tra vết thương. Còn Thiên Diệp thì đứng đây, không nói gì cả ánh mắt âm trầm nhìn về con dao gọt trái cây nhỏ bị dính máu kia.

'Ai...đã làm chuyện này?'

Lúc sau, bọn Tiêu Chính Phong, Bạch Dật, Lôi Dạ Vũ và Hiên Viên Ngạo Thiên quay lại, thấy vết thương Tiểu Tuyết đã được xử lý an toàn, trong phòng là Thiên Diệp và bác sĩ đang nói chuyện với nhau, liền bước nhanh tới.

-Bệnh nhân đã không có gì nguy hiểm cả rồi, nhưng người nhà hãy quan tâm đến bệnh nhân một chút nhé

-Vâng, cảm ơn bác sĩ

-Không có gì! A! Thế thì tôi xin phép đi trước

Bác sĩ nói xong thì cuối đầu rồi đi, đi ngang qua bọn Tiêu Chính Phong, dừng lại gạt đầu một cái rồi lại đi tiếp.

Bọn hấn cũng gật đầu đáp lại rồi nhanh chóng đến chỗ Tiểu Tuyết. Lo lắng kiểm tra khắp người cô, phát hiện không có gì nguy hiểm mới thở phào một cái, đắp chăn cho cô rồi đến chỗ Thiên Diệp.

Thiên Diệp im lặng nhìn cửa sổ này giờ mới quay đầu, thuận tay ném con dao còn dính máu lên trên bàn gỗ. Mũi dao gọt trái cây liền hướng thẳng xuống mặt bàn vang lên tiếng *bộp* thanh thủy, máu từ từ chảy xuống mặt bàn, tạo thành một vũng nhỏ.

Cả đám bọn hấn liền nhủ mày, Hiên Viên Ngạo Thiên tiến lên, cầm lấy con dao tí mi xem xét, vô ý liếc nhìn cánh tay đang bị băng bó của Tiểu Tuyết. Bắt đầu suy luận nói

-Vết rạch tuy khá sâu nhưng lại không trúng bất kì một cái động mạch nào, chứng tỏ người tạo ra hấn là không hiểu gì về việc này

-Vậy, các anh đoán xem người gây ra việc này là ai?

Thiên Diệp lên tiếng hỏi, tuy không nhận được đáp trả nhưng cô biết trong lòng tất cả đều có đáp án

-Tôi sẽ cho người điều tra!

Chính Phong, Hiên Viên, Dạ Vũ và Bạch Dật đều cùng đồng thanh lên tiếng. Không khí lúc này bao trùm sát khí quanh quần bọn hấn. Làm Thiên Diệp thật muốn chửi mả nó, đây là bệnh viện được không? Các người cũng không nên phơi bày cái vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống kia đâu. Còn nữa, Tiểu Tuyết chắc chắn sẽ vì khí tức của các người mà ngột chết đó!!!!

-RENG RENG RENG!!!!

Một tiếng chuông điện thoại vang lên, Thiên Diệp ngưng ngừng xoa mũi, quay đầu tránh ánh mắt như Satan của bọn hấn, ấn nút

-Alo, có chuyện gì thế anh hai?

-Thiên Diệp, anh nghe nói Tiểu Tuyết bị thương, bây giờ cô ấy sao rồi?

-Ế???? Sao anh lại biết chuyện này?

-Em thật sự không biết?

-Chuyện 3 học sinh con cháu thế gia bị mất tích không biết tại sao lại bị lan ra ngoài, hiện tại nghe tin con gái rượu của Lạc gia đã tìm được và đang trong bệnh viện, đám chó săn đang bên ngoài bệnh viện rình rập đây

Thiên Diệp nghe thế, miệng không nhịn được chửi tục một câu

-Anh yên tâm, Tiểu Tuyết hiện tại không sao hết, về nhà em sẽ kể anh nghe. Bây giờ cúp máy nha

-Khoan Thiên.....Tút...Tút...Tút...

Đám Tiêu Chính Phong từ đầu tới cuối đang đóng tai nghe thế liền nhủ mày. Chuyện này....e là rắc rối rồi đây.

Xế chiều, Thiên Diệp cùng bọn hấn định ra ngoài ăn. Vừa mới bước ra khỏi cửa bệnh viện. Lập tức, một nhóm người liền ào ạt bay đến. Miệng không ngừng líu ríu hỏi về Tiểu Tuyết, đèn flash cùng tiếng *crap crap* không ngừng, khiến cả đám Thiên Diệp không hên cùng nhủ mày.

Làm ngơ những câu hỏi, bọn hấn vẫn tiếp tục bước đi, nhưng đám phóng viên nào để yên, họ lại túm lại quay quanh tụi Thiên Diệp khiến tâm tình cả bọn có tí khó chịu.

Cách

Một tiếng mở cửa xe bỗng làm thu hút mọi người quay đầu lại. Phía trước, một nam nhân ánh mắt băng lãnh thân mặc một bộ vest đuôi tôm đen hoà mình vào với chiếc BMW đen nổi, bàn tay hướng vào trong cửa xe, ra hiệu mời bọn Thiên Diệp

-Thiên Diệp tiểu thư, Tiêu công tử, Hiên Viên công tử, Lôi công tử, Bạch công tử. Lạc gia chủ cho mời 5 vị

Thiên Diệp cùng bọn hấn gật đầu, bỏ mặc tiếng kêu của bọn phóng viên đằng sau, bước lên xe. Bỗng Thiên Diệp liền nhớ ra, định hỏi thì Nam Cung Hàn đã trả lời

-Thiên Diệp tiểu thư yên tâm, cô chủ Tiểu Tuyết đã được bảo vệ Lạc gia âm thầm đưa về nhà rồi. Còn bây giờ, xin hãy theo tôi

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thông Báo

E hèm

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương 38

-Thiên Diệp tiểu thư yên tâm, cô chủ Tiểu Tuyết đã được bảo vệ Lạc gia âm thầm đưa về nhà rồi. Còn bây giờ, xin hãy theo tôi

Thiên Diệp và bọn Tiêu Chính Phong nghe vậy liền thở hắt một hơi. Thật tốt quá.

Sau đó, bọn họ được quản gia đưa về nhà.

Nhưng lại có điểm kì quái. Đã một tuần rồi họ chưa gặp mặt Tiểu Tuyết. Mỗi lần đến nhà thăm lại bị bảo vệ đuổi kéo trở về hoặc không thì cũng là một con Husky to lớn ngoác miệng nhe răng nhọn cười nhảy ra chào đón bọn họ.

Chuyện cứ như vậy mà diễn ra hằng ngày. Đến một ngày, Thiên Diệp và bọn họ họp mặt bàn về chuyện này. Còn có thêm một hai vị khách đến nữa.

Hiên Viên Ngao Thiên mặt hầm như đất nồi trầm giọng nói:

-Sở Kì anh tới làm gì?

Sở Kì mặt cười cười như lại giống như một con hồ li đang tính kế người khác

-Đương nhiên là tới để bàn chuyện rồi. Lâu rồi tôi chưa gặp Tiểu Tuyết. Thật nhớ em ấy quá a

-Hừ còn anh là ai? _ Hiên Viên Ngao Thiên hừ một cái, quay lại chia súng vào người đàn ông mặc tây trang kia

Lúc này, Thiên Diệp bỗng nhảy ra mà cười nói

-Quên giới thiệu với mọi người, đây là ca ca của tôi, Lâm Thiên Ngôn.

-Được rồi, cùng ngồi xuống bàn chuyện quan trọng nào.

Tiêu Chính Phong lên tiếng cắt ngang cuộc tranh(tán) cãi(phiếm). Nghe thế mọi người liền vội vã ngồi vào ghế.

Không gian lập tức trở nên kì quái. Lúc lâu không ai nói chuyện gì cả, không gian yên tĩnh dù kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Bầu không khí quá mức là âm u, rốt cục Thiên Diệp nhịn không được mà lên tiếng

-Mấy ngày nay...có..có ai thăm hỏi được gì về Tiểu Tuyết không?

Lại im lặng

-.....Không tra được gì cả

Lôi Dạ Vũ yên lặng lúc lâu rồi mới lên tiếng

-Haizz...

.

.

.

.

.

-CHÚNG TA XÔNG VÀO GẶP TIỂU TUYẾT!!!!

Thiên Diệp đột nhiên đứng phắt dậy đập bàn la lớn. Cả đám nam nhân ánh mắt chợt lưu chuyển tinh quang. Không phải bọn họ không nghĩ ra cách này chỉ là...

-Hành động này quá nguy hiểm!

Thiên Ngôn lãnh đạm chậm rãi nói. Thiên Diệp nháy mắt không còn sức sống, hết như cún con bị bỏ rơi.

-Thật cmn khốn kiếp, tôi đi!!!! Bằng mọi giá hôm nay phải gặp được Tiểu Tuyết!

Hiên Viên Ngao Thiên tức giận mắng. Hắn đứng phắt dậy, không quan tâm tất cả mọi người đi ra ngoài.

Thiên Diệp trừng lớn mắt, vội vàng đứng dậy chạy theo sau

-NÀY!!!!CHỜ TÔI VỚI!!!!

-Đi! Chúng ta cũng đi thôi.

Tiêu Chính Phong đứng dậy, bước ra ngoài. Thế là cả đám liền nối đuôi nhau bước ra ngoài, leo lên xe của mình. Một mực hướng tới nhà Tiểu Tuyết mà đi.

Vân gia

-Cảnh báo, có kẻ xâm nhập!!!

-Cảnh báo, có kẻ xâm nhập!!!

-Cảnh báo, có kẻ xâm nhập!!!

Chuông báo động reo lên. Nam Cung Hàn từ ghế sofa đứng dậy. Nghe tiếng reo âm ỉ vang khắp nhà. Nhưng chỉ có mình anh nghe thấy, bỗng chốc một cỗ khí quỷ dị bao quanh căn nhà.

Ngôi nhà Vân gia to lớn lại không có một bóng người xung quanh, khiến cho âm thanh cảnh báo cứ như thế lặp lại vài lần rồi tắt hẳn. Theo đó là một bầu không khí im ắng đến rợn người.

Nam Cung Hàn nhìn ra ngoài cổng. Thấy vài chiếc xe đậu trước cổng. Ánh mắt sắc sảo như đại bàng sẹt qua vài tia không rõ. Mở miệng, âm thanh khàn khàn không nghe rõ ý tứ vang lên :

-Cuối cùng cũng đến.

Hắn từ từ bước ra, mở cửa chính, lại đi đến cánh cổng, vài bóng người màu đen dần dần hiện rõ lên. Tổng cộng có 7 người, có chút khiến Nam Cung Hàn kinh ngạc và nhũu mảy khó chịu.

Hắn im lặng ấn nút trong phòng bảo vệ, cánh cổng tự động dần dần mở ra, theo đó là 7 bóng đen lao vào nhanh như chớp. Thiên Diệp từng thấy mặt Nam Cung Hàn, cô bước đến, gấp gáp hỏi hắn:

-Hàn quân gia, Tiểu Tuyết đâu? Tôi muốn gặp Tiểu Tuyết!

Nam Cung Hàn thân vẫn như cũ bình tĩnh, lúc sau hắn nói:

-Vào nhà nói chuyện trước đi

Nói xong liền bước vào, cả 7 người nhanh chóng theo hắn vào.

Bước vào nhà, Thiên Diệp không thể chờ nữa mà vọt thẳng lên lầu. Bọn Tiêu Chính Phong cũng rất muốn vào nhưng lại bị Nam Cung Hàn chặn lại, hắn hỏi:

-Có lẽ các người biết tại sao Tiểu Tuyết bị hại đi?

-Chúng tôi đang điều tra, nhất định sẽ cho Tiểu Tuyết mọi cái công bằng

-Ha, dực vào các anh chính là người hại Tiểu Tuyết?

Nam Cung Hàn vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng âm thanh lại mang vẻ khinh bỉ cùng âm lãnh đến cực điểm.

Cả đám nhũu mảy, có ý gì?

-Tiểu Tuyết, híc híc

Tiếng khóc của Thiên Diệp trên lầu nhanh chóng kéo lại thần trí của bọn hắn. Sắc mặt nhanh chóng tái xanh, không quan tâm gì cả vọt lên lầu.

Khi bước vào, bọn hắn bị cảnh tượng bên trong dọa đến mặt trắng xanh lẫn lộn.

Nam Cung Hàn bước lên, từ sau lên tiếng châm chọc:

-Sao hả? Còn không phải các người? Nếu không thì bây giờ Tiểu Tuyết vẫn đang bình an sống vui vẻ rồi.

Thỉnh không cần ném đá (>___<)

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hy Vọng Hay Tuyệt Vọng?

Tiểu Tuyết lẳng lặng nằm đó, hơi thở yếu đuối gần như không cảm nhận được, trên đôi tay trắng nõn nay lại càng trắng dị thường, có thể thấy mạch máu màu xanh hiện lên rõ ràng. Chai nước biển chậm chậm truyền vào cổ tay Tiểu Tuyết, máy đo nhịp tim theo quy luật hiện lên các sợi dây nhấp nhô chạy ngang, thoát nhìn có chút khó chịu.

-Đây là sao?

Âm thanh Tiêu Chính Phong có chút khàn khàn, đầy lòng như có gì đó nắm lấy véo thật mạnh, mạnh đến mức đầu óc hắn bây giờ trống rỗng, màu trắng trước mắt khiến mắt hắn có chút đau, hận không thể nhắm toạt lại...Nhưng hắn không nỡ, nếu hắn nhắm lại, thân hình nằm trên giường kia cũng sẽ biến mất.

-Cô chủ, lúc vệ sĩ trên đường hộ tống thì xe bị trục trặc, đâm vào một chiếc xe tải con đang lao đến. Tiểu Tuyết được bảo vệ nhưng vẫn bị va chạm vào đầu, vết thương cổ tay bị nứt làm cho máu chảy. Lúc chúng tôi đến, cô chủ đang nằm hấp hối, thật vất vả đem cô chủ từ quỷ môn quan về.

Nam Cung Hàn lẳng lặng kể, âm thanh không biết khi nào càng trầm xuống. Cũng khiến cho cả bọn như rơi vào hố sâu vạn trượng.

-Tiểu...Tuyết..em ấy khi nào mới tỉnh lại?

Âm thanh Lôi Dạ Vũ có chút gấp gáp, lời nói của hắn cũng là câu hỏi mà cả bọn đang muốn biết nhất. Nhưng chỉ có im lặng, im lặng đến tiếng hít thở cũng có thể nghe được.

-Cô ấy sẽ không tỉnh lại!

Âm thanh Nam Cung Hàn như đánh bọn họ vào hố sâu tuyệt vọng, quay đầu nhìn về người còn đang nằm trên giường kia. Vẻ mặt như đang ngủ, một giấc ngủ bình yên, giấc ngủ vĩnh hằng đã đánh tan tia hy vọng cuối cùng của tất cả mọi người.

-Là sao chứ? Tôi không hiểu...

Thiên Diệp bùm mặt ngồi phịch xuống sàn nhà ôm mặt khóc nức nở. Lâm Thiên Ngôn quỳ một gối xuống khẽ an ủi Thiên Diệp. Trong mắt anh là cả một vùng tĩnh lặng chết chóc kèm một vài tia đau khổ.

-Cô chủ bây giờ sẽ sống như chưa từng sống, một cuộc sống thực vật đầy nhàm chán và tuyệt vọng..

Nam Cung Hàn bước đến, khẽ vuốt nhẹ mái tóc của Tiểu Tuyết, thở dài một hơi, ánh mắt chưa từng nhìn một ai khác ngoài Tiểu Tuyết, trong mắt là tình yêu điên cuồng và hối hận thật sâu,

-Lẽ ra tôi không nên để cô chủ quen biết với các người. Thấy không, vì các người mà cô chủ yêu quý của tôi phải sống một cuộc sống mà khác gì như đã chết. Lẽ ra tôi nên biết sớm hơn chứ...Cô chủ, cô chủ tội nghiệp đáng thương của tôi...

Nam Cung Hàn lí nhí nói, ánh mắt duy nhất chỉ chứa một bóng hình duy nhất.

Dần dà theo thời gian trôi qua, mọi người ai nấy đều như bị mê hoặc, chậm rãi cất bước về phía cô gái bé bỏng đang nằm trên giường. Mỗi người đều đồng loạt chạm thật nhẹ vào tay, tóc, má, cái trán.vv..của cô.

Nắng ấm theo cửa sổ chiếu vào, gột rửa u ám của căn phòng, không gian ấm áp dị thường. Cô gái trên giường được tất cả mọi người trong phòng cẩn thận nâng niu. Dưới ánh nắng ấm áp, hắt lên gương mặt cô, đắp lên một tầng da khác che đi gương mặt tái nhợt ấy. Lúc mê man trong tìm thức cô nghe được rất nhiều âm thanh vang lên, nhưng lại đồng âm đến lạ. Họ nói:

-Tiểu Tuyết, mau tỉnh lại đi! Chúng ta đợi ngươi đã rất lâu.

Hoàn Quyển 1 a ('▽`) Đã có ý tưởng, bắt tay vào việc thôi~~

Quyển 2 là khoái xuyên nha các nàng, nếu các nàng muốn ta sẽ dành 1 chương giải thích nha _(:3J∠)_

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Đào Hoa Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.